

КАСИ ЕДУАРДС ДОКОСНИ ЛЮБОВТА

Превод от английски: Кремена Найденова, 1990

chitanka.info

ГЛАВА 1

Мелбърн, Австралия... 1856

— Елате, приятели, и смучете с нас! — изрева някой пред кръчмата на Йонк. — Хайде, елате и опитайте вкуса на шампанското! Най-доброто в Мелбърн!

Боса, Саша Сиймур бързаше към прозореца на кръчмата. Тя изстена, когато видя вън, точно пред вратата, един златотърсач, пиан и разсъблечен, да излива бутилка след бутилка шампанско в коритото за поене на конете. Въпреки че бяха изминали пет години от откриването на първото златно находище в Австралия, Мелбърн все още представляваше една непрекъсната денонощна оргия, в която постоянните участници бяха златотърсачите, приятелите им и пианите им компаньонки.

От сутрин до вечер мъжете влизаха в луксозните магазини и кичеха пръстите на момичетата с големи, тежки и твърде безвкусни пръстени, пушеха лули и изсипваха златен прах от кибритите и табакерите си направо в шепите на файтонджиите. Може би днес някой празнуваше и бе купил шампанско, достатъчно да напои цял хотел хора.

Следван по петите от малкото куче динго, окачил два тежки револвера на бедрата си, Аштън Йорк застана до Саша с намерение да погледа от прозореца представлението.

— Мирише на скандал — каза той и изтръпна, когато позна двамата мъже, които се забавляваха: негови приятели. Беше ги наел да му помагат при фермата за овце, която щяха да строят заедно със Саша. Сега от тях се очакваше да се занимават с бизнеса — бизнес, който стопяваше и без това малките спестявания на Аштън, които бе успял да отдели като собственик на малка кръчма.

Когато разпозна Криспин Тилфорд и Руфус Акли, Саша притисна ръка до сърцето си.

— О, Аштън! — въздъхна тя. — Може би Криспин и Руфус имат по-добро възпитание и по-друга работа, а не да се забавляват като тези

простаци.

Саша се обърна и го погледна, не по-малко заинтригувана от първия път, когато го видя. Беше на трийсет години и опасно самотен, с виолетови очи, които караха коленете ѝ да омекват всеки път, когато го погледнеше. Златнорусата му коса бе изпъната назад и вързана на опашка. Бе висок шест фута. Златиста брада скриваше лицето му. Широките му мускулести рамене изпълваха меката кожена риза, а дългите му стройни крака бяха обути в тъмни бричове.

За Саша Аштън Йорк бе истински мъж и тя изведнъж откри, че се бори с чувствата си към него.

Шумен смях и шеги я накараха да откъсне поглед от тялото му и отново да погледне навън. Очите ѝ се разшириха от изненада, когато Руфус безцеремонно изрита Криспин и той падна в коритото с шампанско, след което издърпа и другия вътре.

— Да ги вземат мътните! — изръмжа Аштън.

Погледна Саша, а после и обезпокоеното малко динго в краката си.

— Саша, вземи Светкавица. Ако се смеси с тази сбирщина, напълно е възможно да я застрелят, защото е динго, без значение, че е опитомена и е моя. Не съм се мъчил да я опитомявам два месеца, за да я получа одрана от някой пиян глупак!

Саша кимна енергично и прегърна кученцето. Тя го притисна нежно и си припомни деня, когато Аштън бе донесъл това мило същество в кръчмата. Бе го открил в покрайнините на града да се лута изгубено и гладно. Бе подарила сърцето си на това малко животинче с къса мека козина, рошава опашка и щръкнали остри уши. Цветът му се променяше от жълто до керемиденокафяво, имаше бели петна на крачетата и върха на опашката и бяла звезда на челото, която го отличаваше от всички останали кучета в града.

За Аштън не бе трудно да я убеди, че дивите кучета динго, въпреки дързостта и подозрителността си, могат да бъдат опитомени и когато пораснат, да станат истински домашни животни. Тя хареса кученцето от пръв поглед. Засмя се вътрешно, когато си спомни деня, в който животинчето получи името си. Небето сякаш отвсякъде бълваше светкавици, а гръмотевиците разтърсваха земята като експлодирал динамит. Изплашено, кученцето скачаше непрекъснато и се опитваше да ухапе светкавицата.

Така получи името си.

Аштън отмести люлеещите се врати и излезе. С лакти си проправи път през тълпата пияни мъже, повечето от които бяха облечени в разноцветни карирани жакети от тартан и вълнени ризи. Когато стигна до коритото, измъкна Криспин за яката на ризата и ядно изгледа Руфус.

— Забавлението свърши, приятели! — викна той. — Ще ви трябват трийсет недели, за да се отмиришете.

Всички се смееха гръмко и сочеха Криспин, а той бавно се отдръпна от Аштън. Тъмни кичури коса, мокри от шампанското, падаха над очите му и го правеха да изглежда много по-млад за своите двайсет и седем години. Имаше нещо палаво в изражението на лицето му, покрито с гъста тъмна брада. Облиза един пръст, а след това още един.

— На кого му пука за миризмата? — Той започна да се смее. — Толкова е вкусно!

— Надявам се, че ще задоволя апетитите ви за шампанско и всякакъв друг вид алкохол за известно време отсега нататък, приятели — каза Аштън, докато помагаше на високия и слаб Руфус да излезе от коритото.

Отстъпи една крачка назад, когато Руфус започна да отръсква шампанското от себе си като куче след баня.

— Когато веднъж се заселим в пустинята и започнем да работим от изгрев до залез, няма да пиете нищо друго, освен силен чай и кладенчова вода.

— И така, Аштън, Саша съгласи ли се да дойде с нас? — попита Криспин, като прокара пръсти през заплетената си лепкава коса. — Тя изхвърли ли най-последно този проклет аристократ от ума си?

— Не съвсем — отвърна Аштън, като гледаше ту Криспин, ту Руфус. — И мисля, че така е най-добре. Щом аз не мога да разчитам на вас да не правите поразии, как тогава би могла тя да ви се довери?

— За Бога, Аштън — изсъска Криспин. — Някога да сме те предавали?

— Като изключим днешните глупости — не.

— И няма да го направим.

— Не мисля, че аз съм човекът, когото трябва да убеждаваш, приятелю.

— Тогава иди и нежно пошепни на Саша, че трябва да ми вярва.

Аштън хвана Криспин за лакътя и последвани от Руфус, изоставиха забавлението в коритото за поене на коне. Той се приближи до приятелите си и им заговори много тихо, като поглеждаше подозрително през рамо, защото не искаше думите му да бъдат дочути от скандалджии. Имаше твърде много такива в този град, пълен с диви златотърсачи.

— Загрижен съм за чувствата на Саша — рече Аштън. — Ще забравя днешния инцидент, ако ме уверите, че сте свършили всичко точно така, както ви бях поръчал.

— Всичко — каза Криспин. Лицето му, с две забележителни трапчинки на бузите, бе сериозно. — Всичко ще е готово навреме и на място. Кога ще знаеш, Аштън? Не можеш да чакаш вечно нейното решение.

— Саша ми даде всичките си спестявания — каза Аштън, като гледаше прозореца на кръчмата. — Няма да я оставя да си промени решението.

През моравата завеса от цигарен дим можеше да види Саша на бара да оглежда внимателно картината, закачена зад него. Тя изобразяваше кораб сред морето, блъскан от всички страни от яростни вълни. Знаеше какви са мислите ѝ, не беше нужно да пита. Мислеше за онзи проклет аристократ, Удроу Ръдърфорд.

Аштън мислено изруга. Да можеше да изтрие по някакъв начин този човек от ума ѝ! Аштън я искаше само за себе си. Взря се с възхищение в прекрасните ѝ гърди, които изпъкваха под плата на домашната ѝ рокля с дълбоко изрязано деколте, която добре подчертаваше тънката ѝ талия и нежната извивка на бедрата. Бог я бе дарил с големи тъмни очи и дълги гарвановочерни коси, които се развяваха над раменете ѝ, а усмивката ѝ бе просто очарователна.

Тя бе от онзи тип жени, които можеха да размекнат един мъж и да проникнат до дъното на душата му.

Аштън стисна устни и погледна към Криспин.

— Не, по дяволите, в никакъв случай няма да ѝ позволя да си промени решението.

— Дори ако въображаемият аристократ не се появи да си я потърси? — попита Руфус, с адамовата ябълка подскачаше на мършавата му шия.

— Дявол го взел, приятелю, та той си е отишъл преди три години! — отвърна ядосано Аштън. — Съвсем очевидно е, че няма да се върне никога вече. Но това е нещо, което Саша все още не иска да приеме. — Той замълча за момент. — А и сигурно никога няма да поиска.

— Кой би могъл да изостави нещо толкова сладко и красиво като Саша? — попита Руфус, като я гледаше през прозореца и не преставаше да се възхищава на невероятните ѝ извивки и прекрасното ѝ лице.

— Да, как въобще някой мъж би могъл да обърне гръб на Саша? — каза Аштън, като проследи погледа на Руфус, а после гръмко се изсмя. — Дяволът ми е свидетел, че от красотата ѝ може да го заболи човек. — Той потърка брадичката си. — Научих се да не ѝ давам повод да бъде нетърпелива или ядосана. Това нейно ангелско лице може твърде бързо да се променя от сладко на разгневено, когато я засегнеш. Тя е неуморима и ужасно любопитна.

— Би подсладила живота на всеки мъж — каза Криспин, а в гласа му потрепера завист, след което той насила се разсмя. — Но аз вдигам ръце, приятелю. Зная, че е заета.

— Така е, по дяволите! — каза Аштън, а виолетовите му очи опасно просветнаха над гъстата, старателно подрязана брада. — Но няма да се успокоя, докато не я отведа от Мелбърн. Тази вечер, ако зависеше от мен.

— Може би е по-добре да си намериш друга жена — каза Руфус, докато изстискваше дългата до раменете си коса от останалото шампанско. — Някоя, която ще иска да сподели с теб не само бизнеса, но и нещо друго, ако ме разбираш какво искам да ти кажа.

— О, Аштън, не обръщай внимание на този безделник — окуражи го Криспин. — Тя ще се съгласи и всичко ще бъде наред.

Аштън потупа Криспин по рамото.

— Благодаря за съчувствието, приятелю — каза. — Единствено Саша има значение за мен и по-добре е да отида да я пазя.

Той кимна към стълбите, които се виеха отстрани на сградата.

— Идете горе в моята стая и се измийте. Ще говорим по-късно, когато ще миришете по-добре. Сега не сте нищо повече от двама скитащи гамени.

Като се смееха, Руфус и Криспин се отдалечиха и започнаха да изкачват неустойчивите стълби. Аштън се обърна и се взря в двамата мъже, които бяха потопили главите си в коритото и лочеха шампанско. После ги забрави, влезе в кръчмата, а очите му нито за момент не изпуснаха Саша. Дори боса и бедно облечена, тя пак не беше на мястото си сред тази смрад от син и черен дим. Всяко движение на тази нежна тъмнокоса красавица със сериозно и спокойно лице, бе премерено и прекрасно, като че ли бе възпитана в дом на благородник.

Всъщност тя бе научила тези аристократични маниери от друг човек — мъжа, за когото мислеше дори сега, изтощена от никога нестихващата шумотевица в кръчмата. Светкавица кротко дремеше в краката ѝ.

В кръчмата на Аштън се събираха най-големите пияници и развратници в Мелбърн, така че той нямаше време да се съсредоточи върху скръбта на Саша. Сам, неговият помощник, тичаше насам-натам, зает със златотърсачите и ярко гримираните им приятелки, които седяха в скутовете им, облечени в разноцветни копринени рокли. Повечето от тях носеха огромни халки на ушите си и приличаха на циганки.

Аштън си проправи път през навалищата, застана зад бара и започна да налива ейл, „Старият Том“, уиски и една смес, която хората поръчваха често, наречена „Гръм и мълнии“. Но цялото това удоволствие бе капан. Лекият мирис на пшеница, смесен с малко хвойна, не струваше почти нищо. За него казваха, че човек може да се напие за едно пени и да умре за два пенса.

Когато златотърсачите слагаха парчетата злато на бара, Аштън приемаше поръчките, нареждаше няколко чаши върху ръката си — от върха на пръстите до лакътя — и ги пълнеше всичките, като балансираше, а после поднасяше ейл на клиентите, без да разлее нито една капка.

Саша изръкопляска и Аштън обърна поглед към нея.

— Браво! — каза тя, а косата се завъртя около раменете ѝ, когато пристъпи към бара, където той наливаше напитка след напитка. — Аштън, сбъркал си си професията. Трябвало е да тръгнеш с някой цирк. Повярвай ми, твоето представление би накарало жонгльорите да се изчервят от срам.

— Бих направил всичко, за да забавлявам моята лейди — каза Аштън и продължи да демонстрира уменията си, а откъм посетителите долитаха наздрависи и аплодисменти, което показваше, че изкуството ми се оценява не само от Саша.

Той погледна към картината.

— Сладка моя, днес посвещавам представлението си на теб. Изглежда, че ти трябва нещо, което да откъсне мислите ти от Удроу Ръдърфорд. Не можеш да се откажеш от него, нали?

Саша се изчерви.

— Аштън, той обеща да се върне — каза тя и чувствените й устни се нацупиха. — Сигурно му се е случило някакво нещастие. Може би... може би корабът, с който отпътува за Англия, е потънал при буря. Аз... сигурно никога няма да разбера, нали?

Саша си играеше с пръстена със скъпоценен камък, който носеше на лявата си ръка. Удроу й го бе дал. Така да се каже, това бе пръстен обещание.

— Не мога да повярвам, че е мъртъв — добави горчиво. — Мъж като него би трябвало да живее вечно.

— Саша, мисля, че е най-добре да се съсредоточиш върху нашето съдружие, а не върху аристократа и това, което може да се е случило с него — каза Аштън, а цялото му същество се сви от ревност. Спря да налива напитка и отиде до другия край на бара, за да се отдалечи от привлекателните й устни. — Това е действителността, скъпа моя, това, което възнамеряваме да споделим.

— Това е просто споразумение за бизнес — отвърна тя и упорито повдигна брадичка. — Нищо повече, Аштън. Не го забравяй.

Всеки път, когато я погледнеше с тези дълбоки виолетови очи и се приближеше дотолкова, че тя можеше да усети приятния му мъжествен аромат, се замисляше за тяхното споразумение. Близостта му винаги караше сърцето й да бие учестено и в това имаше нещо опасно. Бе обещала на Удроу, че ще му остане вярна и след завръщането му от Англия ще се омъжи за него. В Лондон говореха, че му е любовница, но не беше вярно.

В Австралия щеше да бъде негова съпруга, всичко щеше да бъде законно и в рамките на благоприличието.

— Зная, че се уговорихме така — промърмори Аштън. — Но би било много по-лесно да направим всичко като мъж и жена.

— Докато съществува и най-малката надежда Удроу да е жив, ще се чувствам омърсена дори да говоря за брак с друг мъж — каза Саша, като отново нервно въртеше пръстена си. — Той беше толкова добър и мил с мен. Дължа му живота си.

Аштън изстена.

— Саша, откакто той замина, изтекоха три дълги години. — Не мога да чакам още три, за да тръгнеш с мен. Без значение как ще решиш да продължиш живота си — омъжена или не — аз вече трябва да знам. Нужно ми е време за някои приготовления.

— Мислиш ли, че имаме достатъчно спестени пари, за да закупим всичко необходимо? — попита Саша и погледна босите си крака.

Не бе похарчила и пени от спестяванията си, дори за чифт обувки. Тези, които ѝ бе купил Удроу, бяха прекалено хубави, за да работи с тях в кръчмата на Аштън. Искаше да поеме разходите наравно с него, за да се чувства като истински съдружник.

В сърцето си вече не таеше надежда Удроу да се върне. Не беше сигурна дори какво чувства. Тъга, че може да му се е случило някакво нещастие? Или горчивина, задето бе решил да я изостави?

И в двата случая трябваше да свърже бъдещето си с Аштън Йорк — но не като негова жена. Само като законен съдружник в бизнеса. Бе дала сърцето си на един мъж. Би ли се осмелила да обича друг?

Едно бе сигурно — щеше да пази инвестициите си.

— Почти сме събрали сумата, която ще ни е нужна да си набавим всичко, преди да потеглим за пустинята в търсене на подходящо място за овцеферма — отвърна Аштън. — Но не трябва да забравяш, че има и други неща в живота, освен овцефермата, които изискват не по-малка предпазливост относно парите. — Той кимна към тълпата в заведението. — Има много злато в тези джобове, скъпа — продължи провлачено. — Нека поработим и да им го отнемем. Кой знае? Може би още утре ще можем да потеглим. Да си заселник, има и своите предимства. Сутрин, когато се събудим, ще дишаме чист въздух, а не вонята на ейл!

Аштън си мислеше, че тя ще бъде далеч и от изкушението да се оглежда постоянно за аристократа. Когато веднъж построят своята ферма в пустинята, щеше да бъде сигурен, че тя повече няма да мисли за Удроу Ръдърфорд.

Освен това може би Аштън щеше да успее да се отърве и от мисълта за още един човек. Суперинтендантът Сайлъс Хауланд. Докато бе в Мелбърн, Аштън ден и нощ трябваше да се оглежда за него, както и да носи брада, за да скрива самоличността си. Ако някога раните на суперинтенданта Хауланд бъдеха излекувани, бе сигурно, че щеше да търси отмъщение и да преследва човека, който го бе осакатил — Аштън Йорк.

Саша се усмихна на Аштън и последвана от кученцето, започна да обикаля помещението, да взема и отнася поръчки. Бе свикнала да не обръща внимание на грубите закачки на златотърсачите и се стараше да пренебрегва потупванията и щипането. Не бе по-малко сръчна тази вечер, въпреки че умът ѝ беше другаде, в едно друго време, преди четири години, когато бе на петнайсет години, в Лондон...

Бащата на Саша, търсач на метали, бе починал от отравяне. Майка ѝ го последва в смъртта три години по-късно при раждане заедно с новороденото.

Тя бе единственото оцеляло дете, без близки братовчеди и чичовци, които да се погрижат за нея. Саша се принуди да се изхранва с просия по улиците на Лондон, като бе благодарна и на малките подавания. Без подслон, боса и гладна, тя скиташе в най-оживената част на града и вечер се свиваше по стъпалата на големите сгради, където очакваше да чуе звъна на монетите, които милостиви хора пускаха близо до краката ѝ. Веднъж тя намери до себе си две от най-лъскавите монети, които някога бе виждала, а малко по-встрани видя чифт елегантни кожени ботуши. Бавно вдигна поглед към тъмните питащи очи, но бързо го сведе.

Пред нея стоеше мъж в скъпо облекло и диаманти на двете си ръце. Сигурно живееше в сградата, на чиито стъпала бе потърсила убежище за през нощта. Изправи се и се опита да избяга, но мъжът я сграбчи през кръста и я спря. След като му разказа тъжната си история, той я прибра вкъщи.

Този мъж, Удроу Ръдърфорд, бе потомък на богатата и уважавана английска династия, ерген, въпреки че отдавна бе преминал трийсетте. Впечатлен от Саша, той я съжали, стана ѝ настойник и възнамеряваше да я научи на всичко, което щеше да я направи истинска лейди...

Саша спря да гали Светкавица. До босите ѝ крака иззвъняха монети и тя бързо се върна в настоящето. Погледна двете златни

монети с невиждащи очи. Сърцето ѝ се преобърна, когато близо до тях съзря чифт елегантни маркови кожени ботуши, каквито носеха само благородниците. Върнал ли се бе Удроу и дали се опитваше да я подразни, като повтаряше това, което се бе случило при първата им среща?

Саша бавно вдигна очи, у нея се върна част от страха от завръщането на Удроу, защото никога не бе го обичала така, както жена може да обича мъж, въпреки че бе обещала да се омъжи за него. Сега, когато бе настъпил часът на истината, тя разбра, че обича Аштън Йорк с цялото си сърце. Той я бе взел под крилото си веднага след като я бе назначил за сервитьорка в кръчмата. Те дори планираха вълнуващо приключение заедно! Бе спестила всичките спечелени пари и тя и Аштън щяха да построят и разработят заедно овцефермата...

Сега, ако Удроу се бе върнал, какво щеше да прави? Бе обещала да се омъжи за него.

Погледът ѝ се спря върху лицето на мъжа и тя въздъхна, когато видя тъмни, питащи очи да се взират в нея...

ГЛАВА 2

Лаят на Светкавица накара Аштън бързо да излезе от бара. Той се пресегна и я взе за врата точно преди тя да се втурне да ухапе мъжа, който очевидно бе изплашил Саша.

Аштън замръзна, когато успя да го огледа отблизо. Със свободната си ръка опипа брадата си, като се чудеше дали тя е достатъчно прикритие.

— Този човек може би те притеснява? — попита Аштън, като напълно осъзнаваше, че не може да прикрие вълнението в гласа си.

Възможно ли бе, след като цели две години се беше представял за друг човек, точно сега да бъде разкрит? За него името Лорънс Профит бе мъртво, бе си избрал ново име — Аштън Йорк — и бе решил никога да не се връща към старата си самоличност. Беше твърде опасно.

— Не — промърмори Саша, като бавно започна да си възвръща самообладанието. — Аз... аз се припознах. Колко глупаво се чувствам!

Не можеше да повярва, че си е позволила да помисли човека, подхвърлил ѝ златните монети, за Удроу. Ако бе той, просто щеше да я отведе от кръчмата, без да си прави шеги с нея. Щеше да бъде ужасен да я открие тук да разнася боса питиета на шумните златотърсачи, без значение какви бяха причините, довели я до това положение.

Аштън собственически плъзна ръка около кръста ѝ и я придърпа до себе си. Той се взираше в мъжа, който невъзмутимо стоеше на мястото си и нахално се усмихваше.

— Приятелю, иска ми се да поемеш по пътя си — каза му спокойно, но предизвикателно.

Знаеше, непознатият се казва Станфорд Сидуел. Само че никога не би могъл да бъде сигурен, че това е истинското му име. Мошеник и бивш затворник, Станфорд бе в състояние да измами всеки, навярно дори собствената си майка.

Аштън внимателно огледа Станфорд и забеляза, че той спокойно размишлява как да измъкне пари. Обмисляше, планираше всеки

вариант, целенасочено организираше сбъдването на мечтите си. Изглежда, му бе провървяло след скорошното излизане от затвора. Тъмната му коса бе намазана с брилянтин и парфюмирана, в черните му очи се четеше увереност, сега играеше ролята на почтен човек. Бе се облякъл в скъпи дрехи — тънка набрана бяла риза, бяла копринена жилетка с бродерии от Марсилия и тъмни бричове. Диамантена игла блестеше на бялата му копринена вратовръзка, а от джоба на ризата му се подаваше скъпа пура.

Очите на Аштън се приковаха в пистолета, окачен на колана на Станфорд, а после се изместиха върху ножа, който той неуспешно се бе опитал да скрие под сакото си. Стомахът му се присви, когато си спомни усещането за студена стомана, проникваща в плътта, и топлата лепкава кръв...

Бавно вдигна поглед към Станфорд, като непрекъснато си напомняше да не се доверява на издокарания мошеник, независимо колко почтен изглеждаше.

Саша наблюдаваше мълчаливия диалог между Аштън и странника и усети някакво прикрито предизвикателство, затова забрави за момент монетите в краката си. Очите ѝ се разшириха от изненада, когато видя мъжът да изважда десетдоларова банкнота от задния си джоб, да пали клечка кибрит и да поднася пламъка към банкнотата.

Светкавица отново започна да лае и да опъва ремъка, с който беше вързана, затова Аштън го стисна по-здраво.

— Мисля си, че кучето ми учудващо добре разпознава хората — рече Аштън и се усмихна, като се правеше, че не забелязва игрите на Станфорд. — А ако не желаеш да я насъскам срещу теб, ще трябва да отидеш да гориш банкноти другаде. — Погледна към монетите в краката на Саша. Подритна ги с върха на ботуша си към Станфорд. — И си вземи монетите. Саша не се нуждае от подаяния. Получава заплата.

Очите на Сидуел проблеснаха и той се усмихна лукаво, след което пусна горящата банкнота на пода и я стъпка с пета.

— Парите са за нея — каза и махна с ръка. — Изглежда, заплата не ѝ стига да си купи дори чифт обувки.

Саша се почувства изолирана от спора, който бе започнал заради нея, и реши да покаже твърдостта на характера си на този човек, който

като че ли не беше съвсем непознат на Аштън. Леко се измъкна от собственическата прегръдка. Коленичи, взе монетите, после гордо се изправи и ги сложи в джоба на жилетката на Станфорд.

— Сър, боса съм, защото така ми харесва — рече надменно. — Моля, вземете си монетите и напуснете това заведение. Изглежда, сте сбъркали вратата. В хотела има достатъчно проститутки, които ще бъдат много впечатлени от вашата щедрост и ще ви посрещнат радостно още на вратата.

Той не бе впечатлен нито от отговора на Аштън, нито от този на Саша, защото извади пурата от джоба си и я запали. Погълна бавно дима и се усмихна.

— Намирам те за много по-привлекателна от всяка курва, която за малко пари ще вдига полите си цяла нощ — каза ѝ меко. — Скъпа моя, зная толкова много истории, които бих могъл да ти разкажа и да те позабавлявам, ако желаеш.

Аштън сви в юмрук свободната си ръка и го размаха към нахалника.

— Саша няма никакво намерение да слуша приказките ти — изръмжа и стисна зъби.

Трябваше да събере цялото си търпение, за да не удари наглото лице на Станфорд. Беше съвсем очевидно какво възнамеряваше да направи този обесник. Искаше да спечели разположението на Саша, за да измъкне от нея някоя от тайните на Аштън Йорк, тайни, които Саша не трябваше да знае и за които се надяваше тя никога да не разбере.

— Саша — повтори Станфорд и деликатно изтръска пепелта от пурата. — Какво хубаво име. Но, разбира се, така трябва да бъде. Красивата жена заслужава хубаво име.

Аштън ядно въздъхна. Пристъпи една крачка напред, а Светкавица започна да се дърпа и да лае близо до краката на Сидуел.

Но Станфорд не обръщаше внимание на заплахите на малкото динго, а още по-малко на тези на Аштън. Стоеше сляп за всичко и всички, освен Саша.

Саша бе изненадана от настойчивостта му. Беше ѝ ясно, че всичко, което трябваше да направи, за да прекрати разправията, бе да се обърне и да се оттегли, но имаше нещо в този мъж и в поведението на Аштън, което я караше да остане. Усмихна се, когато той започна да разказва някаква история, която бързо грабна интереса ѝ.

— Скъпа моя Саша, чувала ли си някога приказката за мандрите край брега на морето, където всяка сутрин се събират морските сирени, за да ги издоят? — попита меко Станфорд, а очите му блестяха.

— Повярвай ми, не съм — отвърна Саша, която винаги бе обичала да слуша приказки. — Сирени? Наистина ли са били сирени? Наистина ли могат да се доят?

Аштън бе на границата на търпението си. Сграбчи Саша за лакътя и поведе нея и Светкавица към бара, далеч от Станфорд.

— За Бога, Саша, не можеш ли да разбереш, когато някой те поднася? — попита сърдито. — Как може да си толкова наивна и да вярваш на всяка глупост, която каже онзи кучи син?

— Изглеждаше толкова убедителен — отвърна Саша, погледна през рамо и видя, че той продължава да я наблюдава и да се подсмивва. — А приказката, началото на приказката, беше толкова хубаво! Вече бях започнала да си представям една красива сирена...

— Ако вярваш в това, значи би повярвала и че този човек може да ти купи товарен кораб от пристанището в Сидни за същата тази десетдоларова банкнота, която току-що изгоря — изсъска Аштън и върза Светкавица за крака на един стол, след което заведе Саша в далечния край на помещението, за да говори насаме с нея.

— Аштън, изглежда, ти знаеш много повече за този човек — рече Саша и търсеше отговора в очите му.

— Всеки би могъл да познае измамника още щом чуе поздрава му — отвърна Аштън и повдигна вежда. — С изключение на теб, както виждам.

— Аштън, когато се изправи пред него, аз видях нещо повече от разпознаване на мошеник — предизвика го Саша и по реакцията му разбра, че е била права.

Въпросът ѝ накара Аштън да се изправи и да проследи с поглед мъжа, който пристъпи до бара и поръча питиета за всички.

— Кой е той, Аштън? Срещал си го и преди, нали?

— Да, чувал съм за него — измърмори той, наблюдавайки го с присвити очи. — Бих казал, че славата му го изпреварва. — После кимна към Станфорд. — Погледни го. Не виждаш ли колко леко пилее парите си?

— Да — отвърна Саша. — Изглежда, че е доста богат човек. Само се чудя как е могъл да остане богат, след като така безотговорно прехосва средствата си. Честно, Аштън, досега не съм виждала такъв прехосник като него.

Аштън гърлено се разсмя и се облегна на стената.

— Това е само част от играта на измамника — рече и скръсти ръце на гърдите си. — Мръсен мошеник! Само го погледни. Той ще показва на всички състоянието си, докато златотърсачите започнат да разпитват как могат да станат толкова богати за кратко време.

— Как? — попита Саша, която не бе в състояние да откъсне очи от странника.

Но знаеше, че трябва да внимава с него. На човек, който пръска едно малко състояние в кръчмата, не можеше да се има доверие.

Аштън ѝ отправи мълчалив и невярващ поглед. Искаше му се да не е толкова невинна и доверлива. По това, което правеше Станфорд, съдеше, че той не би се спрял пред нищо, за да узнае всичките му ходове след последното им яростно стълкновение. Саша щеше да бъде подведена да го хареса, да му се довери. Имаше само едно нещо, което Аштън можеше да направи, за да предотврати това — просто да убие мошеника. Кучият син знаеше твърде много за миналото му и сигурно щеше да се интересува за него повече и повече, докато постигне каквото желаше.

Информация.

Информация, която можеше да направи един мошеник много по-богат, отколкото някога е мечтал.

— Саша, ти чу ли и дума от това, което ти казах за този човек? — изстена Аштън. — За пари би продал и собствената си майка! — Развесели се, докато наблюдаваше действията на Станфорд. — Погледни го! Сякаш чувам думите му. Сигурно предлага на тези златотърсачи да им продаде слънчев часовник за градската градина или им предлага златно кюлче, опаковано в кафява хартия за десет долара. Мога да се обзаложа, че тази вечер е скрил в ръкава си много фокуси.

— Мисля, че не го искаш в кръчмата си — каза Саша и го погледна с разбиране. — Покани го да си върви и той не го направи.

Аштън не желаше да предизвиква още спречквания със Станфорд тази вечер и понеже знаеше какви рискове поема, реши, че

няма друг избор, освен да не му обръща внимание.

— Не, не искам — отговори и се отправи към бара. — Просто ще затворя заведението за малко. Така никой няма да го приеме лично.

Саша се забърза след него, а полите на роклята ѝ се завъртяха около краката ѝ.

— Аштън, ако затвориш сега, ще загубим твърде много приходи. — Тя го сграбчи за ръката, спря го и го погледна в очите. — Ти не го харесваш, но не заради това, че е мошеник. Какво тогава? Никога не си търпял някой да ти прави проблеми. Никога дори за момент не си се колебал да изхвърлиш някой скандалджия от кръчмата си. Сега изневеряваш на себе си. — Тя спря, но сърцето ѝ биеше учестено. — Защо, Аштън? Защо не искаш да ми кажеш?

Той я погледна и пулсът му се учести, защото осъзна, че тази вечер много е свалил гарда. Саша бе твърде проникателна и бе разбрала неща, които трябваше да останат скрити за нея.

Неговото бъдеще — тяхното бъдеще — можеше да бъде изложено на риск заради това.

Беше по-добре да пренебрегне откритията ѝ и да се надява, че тя скоро ще забрави въпросите си, а също и Станфорд Сидуел.

Но дали Станфорд щеше да ѝ позволи да го забрави?

Едва ли!

Аштън се отдръпна от Саша и съобщи на клиентите си, че възнамерява да затвори кръчмата за известно време. Пияниците и приятелките им започнаха да се разотиват, но не и без да протестираат. На Аштън му стана неприятно, че Станфорд остана сам на бара. Той бавно отпиваше от питието си и наблюдаваше съперника си иззад ръба на чашата.

— По дяволите, казах ти да изчезваш! — Аштън облегна длани на бара.

Вгледа се в лицето на Станфорд и вече бе сигурен, че е разпознат. Изчакваше да види точно какво си е наумил мошеникът.

Станфорд остави чашата, изтри устни с опакото на ръката си и побутна чашата към Аштън.

— Налей ми ейл, приятелю — заяде се и остави два шилинга на бара. — И за себе си налей! Или може би предпочиташ уиски?

— Ако искаш едно питие, ти щеше да си последният човек, от когото бих го приел — изсъска Аштън. — Не съм някой от твоите

глупаци, Сидуел. А сега си върви!

— Значи си чувал за мен, а? — рече бавно Станфорд. — Ти знаеш каква е моята игра, нали?

— Нима има някой, който знае? — предизвика го Аштън.

— Е, приятелю, можеш ли да ме обвиняваш, че съм добър в професията си? — отвърна Станфорд със светнали очи. — В крайна сметка, щом някой е решил да изгуби парите си, защо да не ги взема аз?

Аштън стисна зъби.

— Огледай се, човече — изръмжа той. — Остана ли някой, когото да одереш? — Сложи ръка на револвера си. — Със сигурност не и мен. — Очите му потъмняха от яд. — И в никакъв случай Саша.

— Чух, че си собственикът на тази кръчма и че се казваш Аштън Йорк — каза Станфорд, като се правеше, че не забелязва револвера, и се усмихна подигравателно, когато Саша се скри зад гърба на Аштън.

— Вярно е — отвърна. — Имаш ли нещо предвид?

Следващото нещо, което очакваше Аштън, бе бившият затворник да промълви с дебелия си устни името Лорънс Профит. Ако това станеше, светът щеше да се обърне с главата надолу както последния път, когато си бе имал вземане-даване с този проклет престъпник комедиант.

— Не — рече Станфорд. — Просто ми се стори странно, че името Аштън Йорк не отива на цвета на очите ти. — Бръкна в джоба на бричовете си и извади монета, после я хвърли на бара. Стана от високия стол и се поклонил театрално. — Приятен ден и на двама ви — рече и шумно се разсмя, докато се отправяше към люлеещите се врати.

Светкавица лаеше и виеше, докато измамникът не се скри от погледа й. Аштън се обърна и видя, че Саша го гледа въпросително. Той бързо отмести очи. Очакваше момичето да го засипе с въпроси и потърси начин да ги избегне.

Погледът му спря на картината над бара. Спомни си колко внимателно я бе разглеждал и понеже знаеше причината, реши, че е намерил начин да избегне спора. Разбира се, само за известно време.

— Саша, по-рано ти се безпокоеше за Удроу и аз те упреквах за това — каза той, приближи се и заключи входната врата. — Ти толкова отдавна искаш да разговаряме за това, а аз все го избягвах. Сега малко ще си починем от пияниците. Защо да не прекараме това време, като

просто седнем и си поговорим? Така може би ще се успокоиш и ще се почувстваш по-добре.

Думите на мошеника, че името на Аштън не подхожда на цвета на очите му, бяха предизвикали много въпроси у Саша. Искаше ѝ се да го поразпита и ѝ бе съвсем ясно, че той се опитва да го избегне, като бъде мил и търпелив с нея. Този път сигурно бе много отчаян, щом бе готов да обсъжда с нея Удроу.

Знаеше колко много ревнува той...

Почувства, че и тя започна да ревнува сега, когато бе разбрала, че и Аштън има минало, което се опитва да скрие. Може би в него имаше много неща, които не искаше да сподели с нея. Може би в миналото имаше жена.

А дали не бяха много жени?

Почувства се виновна, задето му приписваше всичко това. Все още в душата си принадлежеше на друг. И докато това не се променеше, нямаше никакво право да ревнува Аштън Йорк, нито пък имаше право да изпитва онези чувства, които я връхлитаха понякога.

Но тя го обичаше. Никога не бе изпитвала подобни чувства към Удроу. Беше му безкрайно благодарна, защото я бе избрал измежду всички жени в света. Трябваше да помни това. Въпреки своите чувства, макар че бе напълно възможно да я е предал, тя трябваше да помни колко много му дължи.

— Ела — окуражи я Аштън.

Спря за момент, за да отвърже Светкавица. Кученцето затича из празната кръчма. После хвана Саша за ръка и я отведе до една маса. Дръпна за нея един стол и седна насреща.

— Говори! Кажи ми всичко! Така може би най-после ще се решиш да посочиш датата на заминаването ни в пустинята.

— Сигурен ли си, че искаш да ти разкажа още веднъж за Удроу? — попита Саша и премигна с дългите си мигли. — Когато се срещнахме за първи път, ти внимателно ме изслуша. Но оттогава... Оттогава не ми позволяваш да отварям тази тема. Разбирам, Аштън, че не ти е приятно да изразявам гласно тревогите си относно неизясненото ми отношение с Удроу.

Аштън се пресегна и взе ръката ѝ.

— Ясно ми е, че ще се почувстваш много по-добре, ако споделиш с мен притесненията си — каза и обви пръсти около

нейните, като се наслаждаваше на допира до топлата ѝ плът.

Все още не я бе целувал и устните му копнееха за нейните повече, отколкото бе смятал за възможно.

Дори сега, с всяка фибра на тялото си, чувстваше нуждата да я притисне до себе си и да ѝ каже, че без значение колко обещания е дала, човекът, когото обичаше, бе Аштън Йорк. Можеше да прочете чувствата ѝ във всеки поглед.

Знаеше, че тя го обича. Щеше да дойде време, когато и тя щеше да разбере това и да му позволи да я обича по всички начини, известни на един мъж.

— Продължавай, Саша. — Аштън не спираше да я окуражава. — Кажи ми всичко. Аз съм тук, за да те изслушам.

— Обясних ти как останах сираче и как Удроу ми стана настойник. — Погледна го, за да разбере дали да продължи или не.

Изглежда, той се контролираше много по-добре, отколкото последния път, когато се бе опитала да му говори за това. Имаше нужда да разсее малко грижите си, затова продължи:

— Удроу удържа думата си — каза и погали кученцето, което дойде и облиза краката ѝ. — Той беше добър с мен. Научи ме да чета и пиша, да танцувам. — Тя спря, сведе очи, изчерви се, а после отново го погледна. — Въпреки че много хора ме наричаха възпитаничка на Удроу, аз зная, че повечето ме смятаха за негова любовница. — Стисна ръката му и замълча за момент. — Но, повярвай ми, никога не съм спала с Удроу. Той искаше много повече от това да му стана любовница. Беше започнал да ме харесва твърде много и искаше да му стана съпруга.

Очите на Аштън потъмняха от ревност. Отмести поглед от Саша, доволен, че Светкавица се качи в скута му, което донякъде успя да отклони вниманието му от чувствата, които го изгаряха.

— Продължавай — каза тихо и прокара ръка по меката козина на кученцето. — Разкажи всичко, Саша. Може би така няма друг път да почувстваш нужда да го споделиш отново.

— Ако искаш — промърмори тя. — Аштън, независимо колко образована станах, в снобските очи на британската аристокрация аз никога нямаше да бъда достойна за негова жена. Той беше мъж от известна фамилия, много богат и с голямо бъдеще. А аз... Аз бях просто дъщеря на беден металотърсач.

Аштън искаше тя по-бързо да приключи с историята, затова я прекъсна:

— Така че аристократът е бил принуден да те доведе в Австралия, където би бил свободен да се ожени за теб. — Гласът му изневери.

— Да — отвърна Саша и кимна. — Но преди да привършат приготовленията, той бе извикан обратно в Англия. Баща му бе починал. Трябваше да се върне, за да наследи семейното богатство и да стане сър Удроу Ръдърфорд, баронет.

Аштън отново се намеси.

— Обещал е да се върне за теб. След като веднъж получи титлата, е щял да има всички привилегии, които са необходими да осъществи желанията си.

— Да. Също бе така любезен да ми остави достатъчно пари за онези осемнайсет месеца, през които щеше да отсъства.

Тя започна да си играе с пръстена, а скъпоценният камък изглеждаше някак малък на оскъдната светлина на лампите в кръчмата.

— Даде ми този пръстен в деня, когато замина. Трябваше да означава някакъв вид обещание, може би.

— Но не можа да се разделиш с него, макар че си била в нужда — промърмори той.

— Тогава ти се появи навреме, за да ме спасиш — каза меко Саша и се усмихна. — Щях да го заложа на следващия ден. Но ти ми предложи работа. Оттогава ти си мой приятел — добър приятел. Единствен на този свят. Винаги ще помня това, Аштън. Винаги.

Аштън се засегна, че тя описа връзката им само като най-близко приятелство. Искаше много повече.

Досега бе проявявал търпение към чувствата ѝ. Сигурно щеше да си наложи да бъде търпелив още известно време. За добро или зло, те скоро щяха да напуснат тази кръчма и да започнат съвсем нов живот в овцефермата.

Саша издърпа ръката си от неговата, изправи се и отиде до прозореца. Изведнъж се почувства самотна.

— О, Аштън, толкова съм объркана! — каза тя с пресекуващ глас. — Трябва ли да съм огорчена, защото Удроу не се завърна, както беше

обещал? Дали ме е изоставил заради титла и пари? Или нещо лошо му се е случило?

Две топли ръце я обхванаха през кръста, коленете ѝ омекнаха и странно защо, всичко в нея се разтрепери. Никога не го бе правил преди. И чак сега тя разбра защо не искаше той да го прави. Усещанията, които ръцете му предизвикваха у нея, бяха опасно приятни. И опасно грешни, тъй като тя бе обещала ръката си на друг мъж.

Когато Аштън нежно я обърна към себе си и склучи силните си ръце зад гърба ѝ, тя потъна във вълнуващите му виолетови очи. Не успя да намери сили да се бори с него и да се освободи от прегръдката му. Бързо потъна в някаква непозната наслада, която отнемаше волята и твърдостта ѝ.

О, колко прекрасно беше!

Дори не се опита да се отдръпне, когато видя, че той се навежда да я целуне.

О, колко много се нуждаеше от него!

Ласката му беше като балсам за наранената ѝ гордост, гордост, която бе започнала постепенно да се топи, когато дните, а после седмиците, започнаха да отминават и Удроу не изпращаше никаква вест, че е жив и че не се е подиграл с нея.

Аштън погали дългите ѝ коси. Зарови пръсти в копринените къдрици и колебливо приближи устните си до нейните...

Целунаха се. Саша не бе изпитвала нещо по-сладко от тази целувка. Непозната възбуда обзе цялото ѝ същество. Тя обви ръце зад врата му и се притисна до него, усети тялото му до своето, силата му и желанието. Той нежно я приласкан и допирът му изтри всичките ѝ мисли и тревоги — остана само насладата, която топлината на тялото му предизвикваше у нея.

Аштън като че ли изгаряше отвътре. Дива страст изпълваше цялото му същество и той знаеше, че ако ѝ се поддаде, просто ще повали момичето на пода и ще задоволи всички свои желания, които го преследваха още от първия миг, в който я бе видял. Не му беше необходимо много време, за да стигне до края...

Готова винаги за игра, Светкавица се промуши между Аштън и Саша. Младата жена се изчерви и го погледна. Сърцето ѝ започна да бие учестено, когато той докосна с обожание лицето ѝ, а кученцето

продължаваше да скача около него, за да му бъде обърнато повече внимание.

— Изглежда, че Светкавица ревнува — каза Аштън и я взе на ръце. — Има ли защо, а, Саша? Поне целувката показва, че има.

Притеснена от собствените си чувства и все още ядосана на себе си, че бе позволила на Аштън да ги открие, Саша се обърна, за да се отдалечи от него.

С кученцето на ръце, той я последва.

— Може и да ми кажеш, че не е вярно, Саша, но аз не вярвам, че ти нямаш чувства към мен. И, дявол да го вземе, не мога да продължавам така. Или ти ще се съобразяваш със собствените си чувства и ще престанеш да се тревожиш за Удроу, или аз, ако ще да вляза в ада, ще забравя за нашето споразумение! Ужасно е да те обичам толкова много и да не мога да направя нищо, а да те оставям да ми отказваш и да не ми даваш отговор, кога ще потеглим към пустинята. Знаеш, че трябва да продадем кръчмата и да си купим земя за фермата далеч от този град, в който няма дори един нормален човек! Проклет да е Мелбърн!

Саша се обърна и го погледна.

— Но Аштън, щом толкова много ме обичаш, няма ли да е неудобно да работим заедно като съдружници? — попита тя, но гласът ѝ звучеше необикновено тихо и загрижено.

— По дяволите, Саша, не знаеш ли, че точно това е причината да ти предлагам това опасно начинание? — извика Аштън. — Ако не мога да бъда твой съпруг, то тогава ще бъда твой съдружник!

Очите ѝ се разшириха и сякаш буца заседна на гърлото ѝ.

— О, Аштън, това ще ти бъде ли достатъчно?

— А на теб? — попита с дълбок и решителен глас.

Саша отмина въпроса, защото знаеше, че не може да му отговори честно нито за бизнеса, нито за личния им живот. Сега вече бе разбрала, че всяка минута с Аштън щеше да бъде борба — борба да запази достойнството си. Но щом веднъж вече бе опитала целувката му, щеше да копнее за нея ден и нощ, нямаше да намери спокойствие, докато не я вкуси отново и отново...

— Искаше отговор — каза му меко. — Дай ми един месец, Аштън. Моля те! Тогава, обещавам ти, ако не съм научила нещо за Удроу, ще напусна Мелбърн с теб.

Сърцето на Аштън пропусна един удар, защото той не можеше да повярва, че най-после тя е стигнала до някакво решение.

— Добре — отвърна неуверено. — Така е добре.

Пусна Светкавица на земята.

Саша се приближи до пукнатото огледало на стената. Повдигна черната си коса и я огледа внимателно.

— Аштън, мислех си дали да не си подстрижа косата, преди да заминем за пустинята — каза тя и потръпна, когато той дойде зад нея и я целуна по врата. Затвори очи. — О, Аштън, моля те, не прави това! Моля те!

Аштън отстъпи назад. Взе ножици от бара и насила ги натика в ръката ѝ.

— Хайде, отрежи си косата! — извика сърдито. — Има ли въобще значение дали ще изглеждаш като мъж или като жена?!

Той бързо се отдалечи. Светкавица отиде до Саша и я погледна с доверчиви очи, които като че ли се смееха. Саша остави ножиците на бара, като потрепна при мисълта, че някога може наистина да ѝ се наложи да отреже разкошните си дълги коси, а после коленичи и прегърна кученцето.

— Продължавам да наранявам Аштън, Светкавица — пошепна тя. — Дали въобще някога ще се промени това? Дали някога ще се почувствам действително свободна, за да му позволя да ме обича?

Загледа Аштън, който бе започнал да прибира чашите от масите и да ги слага на бара. Когато я забеляза, чертите му омекнаха и настроението му видимо се подобри. Погледите им се докоснаха и в един безкраен миг те си казаха всичко.

ГЛАВА 3

Един месец по-късно

Саша беше в стаята си, която се намираще срещу тази на Аштън на втория етаж, точно над кръчмата. Взираше се в огледалото. Засмя се и прокара пръсти по плата на червената вълнена риза, която скриваше всичките ѝ прелести, а после и по панталоните, които бе пристегнала около талията си. Дали Аштън щеше да я познае, когато нахлупеше шапката от кенгурова кожа върху главата си? До върха на лъснатите си ботуши изглеждаше като мъж. Това бе най-добрият начин една жена да пътува с група мъже към пустинята.

Погледна ножиците, които лежаха на масата до леглото ѝ, после обратно към отражението си в огледалото и зарови пръсти в блестящата си дълга коса. Без нея щеше да се чувства сякаш е гола.

И все пак, нямаше ли да ѝ пречи по време на пътуването? Ако я криеше под шапката си, постоянно щеше да се чувства неудобно.

А и онзи неочакван гняв, с който Аштън ѝ бе казал да я отреже...

Щеше да го направи само за да го ядоса.

Докато се оглеждаше, направи ѝ впечатление как изглежда ръката ѝ без пръстена. Бе го продала, преди да е започнал да ѝ липсва твърде много, и се убеждаваше, че няма защо повече да го носи. Беше повече обидена, отколкото тъжна, че Удроу не се бе върнал за нея. Сигурно я бе изоставил. Дори да бе постъпил както го бяха посъветвали адвокатите му, това не променяше нищо. Титлата баронет сигурно поставяше много пречки пред него и той бе предпочел да я носи достойно, а не да се ожени за нея.

— Без значение каква е причината да не се върне за мен, аз вече никога няма да се доверя напълно на мъж — пошепна гневно. — Дори на Аштън. Сигурно и той би ме изоставил заради някое мъжко предпочитание.

— Някой каза името ми или така ми се е сторило?

Гласът на Аштън стресна Саша и тя се обърна. Не го бе чула да влиза. Какво ли бе дочул, докато тя разговаряше със себе си?

Изчерви се, но бързо разбра, че не думите и действията ѝ бяха приковали вниманието на Аштън. Взираше се невярващо в облеклото ѝ, загубил ума и дума. Бе му говорила, че възнамерява да се преоблече като мъж за пътуването, но никога не бе вярвал, че е насериозно.

— По дяволите! — възкликнато ѝ, приближи се и продължи да я изпива с очи. — Откъде взе тези дрехи? Това наистина ли си ти? — Лека усмивка се появи на устните му. — Може би трябва да те наричам Патрик? Или Арон?

— Наистина ли изглеждам чак толкова ужасно? — въздъхна, засегната от реакцията му. — По начина... Имам предвид как изглеждам... — Тя отново се огледа, обърна се и се засмя.

— Мисля, че повече харесвам името Спайк. Харесва ли ти да ме наричаш Спайк, а, Аштън? Подхожда ли достатъчно на новия ми външен вид?

— Спайк? — попита Аштън и леко се разсмя. — Не зная. Боже би е по-добре да попитаме Светкавица.

Той продължи да се смее, когато кученцето прекрачи прага. Светкавица застина на мястото си, когато видя Саша, после гърлено изръмжа и показа зъбите си. Присламчи се до крака на Аштън и подвигна опашка.

— Наистина — каза Саша и опря ръка на сърцето си. — Тя въобще не ме позна!

Аштън кимна към огромната шапка на леглото.

— Когато веднъж сложиш това проклето нещо на главата си, вече никой няма да те познае. — В очите му играеха пламъчета.

— Чудесно! — Саша взе шапката и я постави върху главата си. Наведе се към Светкавица. — Бау! — подразни я.

И двамата избухнаха в смях, когато животинчето се изплаши, хвърли се на пода и закри очите си с лапички, номер, на който я бе научил Аштън.

— Е, това е — рече тя и махна шапката. — Правилно съм преценила. Сега вече мога да пътувам с другите мъже като един от тях. Само най-близките ни ще знаят коя съм и ще мога да заблудя всеки друг, с когото се срещнем в търсене на земя за нашата овцеферма.

Аштън взе шапката от ръцете ѝ и я хвърли на леглото. Вдигна ръката ѝ на нивото на очите си и се взря в пръста, на който вече нямаше пръстен.

— Точно както си мислех. Продала си пръстена, за да си купиш това облекло. — Очите му внимателно я изучаваха. — Не ми каза, че възнамеряваш да го направиш. Имаме достатъчно пари, за да ти купим дрехи.

Саша загледа върха на ботуша си.

— И ботуши. Кажи, не са ли хубави?

— Саша, пръстенът! Ти го харесваше. Учуден съм, че си се разделила с него. Наистина ли искаше да направиш точно това?

Внезапна болка прониза сърцето ѝ, когато си спомни мига, в който ѝ бе даден пръстенът. Пръстен-обещание. Обещание, дадено от един лъжец!

— Вече нямам никаква полза от него. — Тя се отдръпна, взе ножиците и отново застана пред огледалото. — Сега да го направя? Или да не го правя?

— Какво да направиш? — попита Аштън, като че ли не знаеше какво говори тя.

— Само няколко рязвания, Аштън, и тази дълга коса вече няма да ми пречи — подразни го Саша, докато наблюдаваше реакцията му в огледалото.

Знаеше, че той обожава косата ѝ. Бе го улавяла да ѝ се възхищава неведнъж. Единствения път, когато бе заровил пръсти в нея, го бе направил почти с преклонение.

— Няма ли да бъде по-удобно, ако просто отрежа косата си и я захвърля?

За да го предизвика, тя хвана кичур коса и приближи ножиците до него. Онемя от неочакваната му, дори груба реакция.

За миг той изтръгна ножиците от ръката ѝ и ги захвърли в коридора през отворената врата. После, свил юмруци, се обърна с лице към нея.

— Готова ли си вече да тръгваш, или не?

Саша не можа да му отговори. Бе като онемяла. По толкова много начини той ѝ показваше привързаността си. Със сигурност можеше да му се довери. Но все пак, може би вечно щеше да я гложди съмнението, което се бе загнездило у нея заради случката с Удроу.

Погледът ѝ премина по Аштън. Всяка частица от него излъчваше истинска страст. Носеше бричове, а ризата прилепваше по ръката му като ръкавица и очертаваше великолепно мускули, широки рамена и

обемен гръден кош — впечатляващо телосложение, което се набиваше на очи още от пръв поглед. Широкопола шапка скриваше златистата му коса и правеше сянка на обветреното лице и виолетовите очи. Както обикновено, сякаш бе роден с тях, револверите бяха затъкнати в кобурите на бедрата му.

— Една минута — промърмори тя.

Обърна се за пореден път към огледалото и бързо започна да сплита косите си в две дебели плитки, които нави на главата си и после ги захвана с фиби. Изведнъж видя отражението на Аштън в огледалото зад себе си и пое дълбоко въздух, когато той нежно постави шапката върху главата ѝ.

— Въпреки че няма да е лесно — каза Аштън и се намръщи сърдито. — В момента, когато успея да сваля тези дрехи от теб, ще ги изгоря.

— Няма да го направиш! — въздъхна Саша.

— Скъпа моя, направо е престъпление да криеш такова прекрасно тяло под парцали като тези! — Аштън се пресегна да погали лицето ѝ.

Саша се смути и отстъпи, а ръката му неловко остана да виси във въздуха. Можеше да види страстта в очите му, усещаше я в гласа му.

О, Боже, нейната страст не бе по-малка!

Само веднъж бяха се прегърнали буйно и диво, след което тя си бе обещала това никога да не се повтори и избягваше да му дава поводи.

Когато се отдръпна от него, тя за последен път огледа стаята си. Не че щеше да ѝ липсва. Леглото стоеше някак отстрани, сякаш бе захвърлено там. Матракът беше равен и твърд. Имаше само един стол и маса, на която обикновено се намираще легенът за миене и кана с вода. На прозореца дори нямаше завеси.

Стаята беше сенчеста и студена, от стените висяха тапети, а под тях се виждаше мазилката. До краката на леглото бе оставен един празен куфар. Дрехите от коприна и сатен бяха отдавна продадени. Беше си взела няколко памучни рокли, подходящи за живота, който щеше да води, и ги бе натъпкала в един малък куфар.

— Саша, готова ли си за тръгване? — попита Аштън и прекъсна мислите ѝ. — Готова ли си да посрещнеш трудностите, които ще ни поднесе съдбата като търговци на вълна?

Тя се обърна към него и вяло се усмихна.

— Ако ти си готов, и аз съм готова. Не мисля, че това място ще ми липсва. — Тя се приближи и въпросително го погледна. — Аштън, мислиш ли, че всичко ще се нареди добре? Докато държеше кръчмата, поне бяхме сигурни, че ще има какво да ядем на следващия ден. Пред нас се открива една голяма неизвестност, която малко ме плаши.

Аштън нежно постави ръце на раменете ѝ.

— Не е ли малко късно да преосмисляме решението си? — попита, а очите му обхождаха красивото ѝ лице. — Сам вече купи кръчмата ни. Изглежда, че нямаме друг избор, освен да напуснем Мелбърн в търсене на мечтите.

Саша неуверено се усмихна.

— Нашите мечти — каза меко. — Харесва ми как звучи.

— Тогава хайде да тръгваме и да яхваме конете, скъпа, да поемаме по пътя, който ни е отреден — отвърна и леко докосна ръба на шапката ѝ. — Ще трябва да преодолеем голямо разстояние, преди да достигнем мечтата.

Наведе се, взе кученцето на ръце, а после въпросително погледна Саша.

— Можеш да яздиш, нали? — Той повдигна вежди.

— Мисля, че просто трябва да почакаш няколко минути и да се убедиш сам. Не е ли така? — каза Саша и взе куфара си в ръка. После с бързи крачки се отправи към вратата. — Но имам чувството, че ще се убедиш и в друго. Например че мога да те победя в надбягване всеки път, когато поискам.

Тя мислено се върна назад във времето, когато с нетърпение очакваше следобедите след приключване на часовете в училище, които прекарваше с приятелката си Присила, която имаше богат и много щедър баща. Той ѝ правеше много подаръци. Тя с удоволствие ги споделяше със Саша — включително конете. Много следобеди бяха прекарвали в яздене на прекрасните си жребци, докосвайки дивия вятър! Поне за малко бе почувствала какво е да принадлежиш към света на богатите...

Тя спря насред път и погледна Аштън, защото в главата ѝ се бе зародила съвсем нова мисъл. Всичко се случваше сега. Имаше толкова много неща от настоящето и бъдещето, за които да се тревожи, а си губеше времето в спомени.

— Аштън, как, за Бога, намери достатъчно мъже да яздат с нас и да останат за строежа и работата във фермата? — зачуди се тя. — Все още толкова много хора търсят късмета си като златотърсачи. Господи, съмнявам се, че имаме достатъчно средства, за да им плащаме, да ги облечем подходящо, камо ли пък за някои неминуеми мъжки развлечения!

— Повечето от хората, за които ми говориш, са богати един ден, а на следващия вече нямат пукната пара в джоба си — обясни Аштън, прегърна я през кръста и я подкани да излезе от стаята. — Вече са разбрали колко трудности се крият в такъв начин на живот и колко възможности може да им предостави пустинята.

Погледна я изпитателно, като се надяваше тя да не забележи. Повечето от мъжете, които тръгваха да търсят приключения с него и Саша, бяха бивши затворници и скитници — приятели от миналото му. Наистина се надяваше те поне малко да са се променили, както и в отношението си към жените.

— Каза, че Криспин и Руфус са тръгнали напред — каза Саша, докато слизаше преди него по паянтовите външни стълби и се насочваше към дървената платформа пред сградата. — Защо? Как въобще ще ги намерим, щом те си нямат и представа къде ще се заселим? Къде са овцете? Купи ли ги вече?

— Мястото, където отиваме, е вече избрано — каза Аштън, пусна кученцето на земята и му свирна, когато започна да се мотае в краката на конете и ездачите. — Само това мога да ти кажа. Просто се надявам, че ми имаш доверие и знаеш, че винаги съм сигурен в това, което правя.

Светкавица дойде и размаха опашка, като погледна с обожание Аштън. Наведе се да я погали, а после отново се изправи в цял ръст, защото видя, че Станфорд Сидуел пресича улицата. За момент очите им се срещнаха и те задържаха погледите си един върху друг. После Станфорд пое по пътя си, като безгрижно изпускате дима от пурата си.

Саша сложи ръце на бедрата си. Погледна ядосано Аштън.

— Аштън Йорк, не би трябвало да имаш тайни от мен за овцефермата. Толкова ли бързо забрави, че съм твой съдружник? Трябва да съм осведомена за всичко, което планираш и правиш. Ясно ли е?

— Да, ясно е — отвърна той и очите му присветнаха. — А сега, Спайк, ще спреш ли вече да ми се караш? Можем ли да тръгваме?

Аштън огледа улицата, като търсеше Станфорд, и въздъхна, защото не го видя никъде. Бе очевидно, поне според Аштън, че той не възнамерява да напуска скоро града. Безпокоеше се, че Станфорд се е осведомил за намеренията му, но таеше в себе си един друг страх и една друга надежда. Щеше да бъде голям късмет, ако суперинтендантът Сайлъс Хауланд също не се появеше изневиделица от миналото му и не превърнеше живота му в хаос. Точно сега, когато пред него изгряваше надеждата, че ще може да започне живота, за който толкова дълго бе мечтал, и точно когато бе намерил жената, с която искаше да го сподели.

— Аштън, имам желание веднъж завинаги да забравиш това отвратително име — рече Саша и въздъхна, после пое по калната улица, като избягваше конските изпражнения и счупените бутилки. — Само Господ знае какво ще трябва да изтърпя. Затова предпочитам да не си усложнявам допълнително живота с противни имена.

Аштън я хвана за лакътя и я поведе към оседлания кон.

— Мисля, че това прекрасно създание няма да те затрудни, нали? — попита той и спря, за да погали лъскавия бял кон, който му напомняше за облак. — Някога той беше австралийски див мустанг. Но сега вече е питомен и аз го купих специално за теб — обърна се към Саша. — Надявам се, че вие двамата ще станете най-добри приятели.

Дъхът на Саша секна, когато тя видя коня, с неговите големи неспокойни ноздри и блестящи очи. Тя го погали по носа и го остави да подуши ръката ѝ.

— Ние вече сме приятели. Нали така, Облаче? — промърмори тя. — Харесва ли ти това име? Мисля, че то е толкова красиво, колкото и ти самият.

— Времето минава, Спайк — подразни я той и широко ѝ се усмихна. — Съветвам те да се качиш сам на коня, без да търсиш помощ, защото може да те нарекат женчо.

Аштън затъкна една карабина в кобура, който висеше на седлото ѝ.

— Спайк? — Тя го погледна обидено. — Честно ти казвам, Аштън, ненавиждам това име!

Той сви рамене.

— Ти самата си го избра — продължи да я дразни. — Не аз.

— Може и да съм — настоя тя. — Но те моля никога повече да не ме наричаш така.

Аштън гърлено се разсмя.

— Добре. — Всичко, което пожелае моята лейди, ще го получи.

— Чудесно — отвърна Саша и му отправи победоносен поглед.
— Това е друго нещо.

Саша сложи крак на стремето и се метна на седлото. Видя Аштън да възсяда един алест жребец зад нея, кон, който очевидно бе бърз и се яздеше лесно. Стига ездачът да не се страхува от нищо.

После погледна надолу към Светкавица. Никога не бе виждала кученцето толкова възбудено. Изглежда, предчувстваше приключението, което предстоеше, и бе нетърпеливо. Дали и двете със Саша нямаше да срещнат съдбата си в пустинята?

Саша настръхна, защото дълбоко в себе си чувстваше, че единствено Аштън Йорк бе нейната съдба.

Тя се обърна и огледа групата мъже, които Аштън бе наел, за да им помагат. Те очакваха всеки момент да тръгнат, бяха се събрали около каруцата, теглена от чифт волове. Имаше и няколко товарни коне, които бяха превили гръб под тежестта на товара.

Саша потръпна, защото едва сега разбра, че щеше да стане част от един нов живот, за който дори не бе предполагала, че съществува. С Удроу бе живяла в разкош, десетки слуги чакаха само да повдигне пръст, за да изпълнят желанието ѝ. Не знаеше какво бъдеще я очаква с Аштън, можеше единствено да усети тръпката на приключението.

И страстта — ако позволеше това да се случи.

Когато взе в ръце юздите на коня си и препусна надолу по улицата с високо вдигната брадичка, тя още веднъж се замисли, дали Удроу бе жив. Внезапно осъзна, че щеше да го намрази, ако беше.

Плътните устни на Станфорд се изкривиха в усмивка, докато наблюдаваше как Аштън и Саша напускат града. Той захвърли остатъка от пурата си и я смачка в калта с петата на ботуша си.

— Тя кого си мисли, че заблуждава? — прошепна сам на себе си.

Вече се бе сдобил със сведения къде отиват те и знаеше в общи линии плановете им от новия собственик на кръчмата.

— Никой не може да скрие от мен такива прелести, дори под груба риза и бричове. Не и от мен.

Погледна към далечния край на улицата и помахна на мъжете, които го очакваха там. За да бъде сигурен, че при пътуването му в пустинята нищо няма да му липсва, бе купил каруца и два вола, както и няколко товарни коне. Щеше да бъде като сянка на Аштън, докато той не станеше непредпазлив и не издадеше къде крие сандъчето с пари и бижута, за което го бе чул да говори в затвора на Криспин Тилфорд.

Не му се искаше Аштън и Саша да вземат голяма преднина, трябваше да е толкова наблизно, че да може да усеща миризмата им при всеки повей на бриза, затова Станфорд си наложи да побърза, изкашля се и тръгна през онази част на Мелбърн, която носеше прозвището Брезентния квартал. Беше минавал оттам хиляди пъти, но и сега настръхна, както и първия път, когато го видя. Там цареше невероятна нищета. Имигрантите, които нямаха достатъчно пари, за да си откупят парцел и да започнат да копаят или промиват злато и не можеха да си платят превоза към земите на стотици мили на север от Мелбърн, живееха скупчени тук, в груби дървени колиби, в гърбави, от плет и кал къщички, сглобяеми бараки или палатки. Хората, които обитаваха тези направени с подръчни материали навеси, бяха мъже с вълнени ризи, жени, обути в ботуши от Уелингтън, и недохранени деца, които непрестанно се смесваха с животните — прасета, кози, кучета, гъски и кокошки.

Като си проправяше път през счупените бутилки, празните консервени кутии и боклуците, през купищата празни каси от бренди, Станфорд се мъчеше да не забелязва слабите деца с гладни очи, които идваха до него да просят. Риташе кучетата настрани и заплашваше просящите, които протягаха към него празните си кутии.

Огледа се на всички страни, доволен, че отдавна се бе издигнал достатъчно, за да не живее вече в тази мизерия. Бе израсъл в подобен квартал в Лондон. Тук не бе много по-различно. В една от мръсните колиби на Брезентния квартал човек можеше да си купи половин пинта мръсно кафе и както твърдеше надписът с тебешир отпред — „много хляб“.

Надписът пред друга колиба гласеше: „Свободни легла.“ За по-малко от десет цента на вечер човек можеше да си наеме брезентов

хамак на открито, с чудесната перспектива да спи заедно с пияници, лунатици, бивши затворници, усърдно работещи проститутки.

Видя бръснарница на половин работен ден. Над вратата стърчеше боядисан в яркочервено стълб като някаква гротескна мачта, съвсем не на място сред стените от плет и кал, на които бяха окачени бръснари, клещи за вадене на зъби, пособия за пускане на кръв. Надписът гарантираше, че когато бръснарят го няма, жена му ще се погрижи за клиентите.

Малко по-надолу се мъдреше дървена колиба, опасно наклонена на една страна и гъмжаща от мухи. Голям плакат подканяше: „Влезте и си купете закуска.“

Сърцето му започна да бие по-бързо, когато той наближи една колиба от клони, издигната малко настрани от другите. Бе започнал да посещава това място още първия ден, в който стъпи в Мелбърн, и не можеше да си представи дори да напусне града без жената, която така добре задоволяваше всичките му сексуални потребности. Въпреки че беше най-долнопробна проститутка и си вдигаше полите за всеки, който заплатеше определената цена, удоволствието с нея го караше да забрави за всички мъже, които минаваха през леглото ѝ. Бе решил да я вземе в пустинята и ако не тръгнеше доброволно, щеше да я принуди със сила. Пустошта щеше да бъде твърде самотно място без жена. Поне за малко Бианка Уайтлоу щеше да свърши работа.

Влезе в тъмната стаичка, осветена само от една свещ на масата. Одеяло висеше от тавана и разделяше предните и задните помещения. Той знаеше, че когато е спуснато, Бианка не трябваше да бъде обезпокоявана — беше заета с клиент.

Той се взря в спуснатото одеяло, намръщи се и капчици пот избиха над веждите му. Нямаше никакво съмнение какво ставаше оттатък. Ръмженето и стоновете откъм леглото рисуваха пред очите му съвсем жива представа и не можеше да се отърве от мисълта, че Бианка бе обвила краката си около кръста на друг мъж и му даваше всичко, което трябваше да бъде само негово.

Надарена с тяло, от което дъхът на всеки мъж би спрял, Бианка знаеше много начини да накара един мъж да си загуби ума. Изглежда, днес с огромно удоволствие показваше уменията си. Мъжът, към когото бе обърнала чара си, виеше като вълк. Бианка пищеше, това бе част от сеанса ѝ.

Тъй като не можеше да понесе повече, Станфорд дръпна одеялото настрана и нахълта в задната стая. Заслепен от дива ревност, блъсна мъжа от Бианка и той падна до стената.

— Изчезвай, да те вземат мътните! — изкрещя му, а в очите му се четеше дива ярост. Сграбчи захвърлените дрехи и го замери, после се разсмя гърлено, когато пребледнелият клиент побърза да излезе навън.

Бианка се сви на леглото, смразена от страх. Посегна към одеялото, за да се покрие, но Станфорд бе твърде бърз. Сграбчи го и го захвърли в другия край на стаята, после я хвана за китките и я изправи.

— Курва! — изсъска той, а очите му поглъщаха жадно голотата ѝ, защото я желаше дори сега, когато я бе сварил в леглото с мръсния скитник.

Тя бе просто нещастница. Майка ѝ беше аборигенка, а баща си никога не бе виждала — някакъв случаен бял мъж, един от многото, които бяха преминали през леглото на майка ѝ. Може би точно заради смесената си кръв, тя бе екзотично красива. Косата ѝ с цвят на кафе стигаше до пода, кожата ѝ бе тъмна и мека като кадифе, очите ѝ бяха зелени. Тялото ѝ беше приятно закръглено. То идеално изпълваше ръцете му и той знаеше, че тя бе способна да го дари с невероятна наслада.

— Трябва ли винаги да изпитваш такова удоволствие с другите мъже? — попита с глас, пълен с огорчение. — Хубаво ли ти е?

— На Бианка ѝ е хубаво. Или поне така казва — промърмори тя и сякаш буца заседна в гърлото ѝ.

Излъга го, защото подозираше, че ако не излъже, той щеше да ѝ пререже гърлото с ножа, който криеше под сакото си.

— Всичко е само за пари. Това... Имам предвид, че се правя, че ми харесва. Станфорд, ти си единственият, който истински ме възбужда.

— Лъжкия! — изкрещя той.

Замахна и я удари през лицето, след което веднага съжали, защото от носа ѝ потече кръв.

— Моля те, не ми причинявай болка! — помоли го Бианка и сълзи потекоха от очите ѝ, докато се мъчеше да изтрие кръвта с опакото на ръката си. — Знаеш, че го правя, за да се прехранвам. Мама е някъде с племето си. Не знам кой е баща ми и затова не мога да го

помоля за помощ. Мога да разчитам само на себе си да осигуря прехраната си и да си купя облекло.

— Това ще се промени — рече Станфорд, взе износената ѝ памучна рокля и я пхна в ръцете ѝ. — Обличай се! Идваш с мен.

Дъхът ѝ спря и я обзе страх.

— Ще ме отведеш? — попита с напевен глас. — Къде?

— Всичко е по-добро от тази дупка — промърмори той, събра още дрехи и ги натъпка в куфара, който намери под леглото.

— Не съм сигурна, че искам да замина — каза Бианка и притисна роклята до гърдите си, защото наистина се страхуваше от Станфорд.

Друга мисъл проблесна в ума ѝ и сякаш студена ръка обхвана сърцето ѝ. Беше бременна. Ако не тръгнеше с него, той сигурно щеше да я пребие и тя щеше да загуби бебето. Сега детето, което носеше в утробата си, бе единственото нещо, което ѝ даваше сили да продължи да живее. Да му дари живот, щеше да бъде първото достойно нещо в мизерното ѝ съществуване.

Лицето на Станфорд почервения от гняв.

— Нека ти посоча една причина да дойдеш с мен — каза той, взе лицето ѝ в шепите си и допря устни до нейните. — Ще ти дам всичката любов на този свят, без да те безпокоят хора, на които дори не помниш лицата.

Целуна я дълго и настойчиво, ръцете му се обвиха около талията ѝ. Привлече я по-близо и усети великолепните ѝ гърди. Бе му трудно да се въздържа и да не я обладае. Но отсега нататък щеше да има много време за това — толкова много дни и нощи.

Докато най-сетне ѝ се насити.

— Мое малко момиче — пошепна той и дъхът му погали устните ѝ. — Вземам те с мен в пустинята. Ще живеем в овцеферма. Ти ще дойдеш там с мен, за да изпълняваш всичките ми желания. — Отблъсна я леко и се взря в зелените ѝ очи. — Но ти никога не трябва да разговаряш с някого за мен. С когото и да било — предупреди я. — Разбрали ме? С никого.

Бианка кимна смутено, защото не бе сигурна какво точно се очаква от нея. Каквото и да беше, тя вече знаеше, че няма друг избор, освен да тръгне с него. Ако откажеше, само Бог знаеше какво бе способен да стори, за да я принуди. Но дали тя просто не се опитваше

да отложи неизбежното? Как ли щеше да се отнесе с нея, когато проличеше, че чака дете? Понеже бе закръглена, все още не й личеше, въпреки че детето бе вече на шест месеца. Нямаше никаква представа нито колко време щеше да може да го заблуждава, нито пък какво можеше да очаква, когато истината се разкриеше.

— Разбирам, че на никого не трябва да говоря за теб — отвърна и побърза да се облече.

— Ако някой, който не живее във фермата, пита каква си, ще отговаряш, че принадлежиш на един от овчарите, които съм наел — продължи да я предупреждава Станфорд. — Непременно трябва да правиш точно това, което ти казах, Бианка.

Бианка кимна още веднъж. Той повярва, че тя го е разбрала напълно, взе куфара ѝ, прегърна я през кръста и я отведе от мръсната колиба. Всичко бе протекло както го бе планирал и вече нищо не можеше да се обърка.

Усмихна се леко, защото нямаше търпение да дойде денят, в който Аштън Йорк — не, всъщност Лорънс Профит — щеше да открие, че има близък съсед... И кой бе той...

ГЛАВА 4

Пустинята

Бледа светлина пълзеше по западното небе, което бавно се променяше от светлооранжево към тъмнорвено и накрая към сиво. Летящи катерици, с мъхести ципи, изпънати между предните и задните им крака, правеха опасни и елегантни скокове от дърво на дърво. Прикрити до кората на евкалиптите, която имаше същия цвят като козината им, коалите спокойно се протягаха или дремеха доверчиво на някое разклонение.

Лагерният огън, запален близо до кристалночистата вода на реката, хвърляше игриви отблясъци върху Саша, която се хранеше от метална чиния, като трудно преглъщаше месото от кенгуру и сухия хляб. Възбудата от предстоящото приключение бе започнала да се топи с всяка миля през гората, където клоните безмилостно я шибаха по лицето и се опитваха да свалят шапката ѝ. Цялото тяло я болеше така ужасно, че дори ѝ беше трудно да се смъкне от седлото и да застане стабилно на краката си.

Но ѝ бе много приятно да свали тежката шапка за през нощта, да разпусне дългата си коса по раменете и гърба си, да я остави свободно да се вее на вятъра.

— Хей, Спайк! — извика Аштън и Саша бързо обърна глава. — Искаш ли още храна или чай?

Тя сърдито го изгледа. Той стоеше до димящата бака и бе зает да си сипва допълнителна дажба.

— Помолих те да не ме наричаш така — рече раздражено и сама се учуди на собствената си раздражителност.

Обикновено никой не можеше да я разсърди толкова бързо, още повече Аштън. Но бе яздила цял ден, бе изморена, всякакъв вид насекоми нападаха лицето и врата ѝ и всичко, от което се нуждаеше в този момент бе една хубава баня, пък било то и в храстите. Че коя нормална жена нямаше да бъде нервна и нетърпелива при такива обстоятелства?

Въобщо не беше в настроение за закачки.

Огледа се на всички страни и се заслуша в думите на мъжете, които се бяха изтегнали около огъня, пушеха или се хранеха. Съвсем не ѝ се искаше тези странници да я вземат на подбив. Беше достатъчно, че заради тях не можеше да се изкъпе.

Отново погледна гневно към Аштън, който сега си наливаше чаша чай.

— Още преди ти казах, че не намирам това име за забавно — добави. — Ако още веднъж ме наречеш така, аз... аз...

Аштън приседна на земята до нея. Започна да се храни, като загребваше големи парчета месо с лъжицата си, а после с видимо удоволствие ги хапваше.

— Какво ще направиш? — подразни я. — Очевидно е, че името ти прилича, сладка моя. Тези бричове и тази риза биха могли да накарат всеки един мъж да забрави, че има насреща си лейди.

Остра болка я прониза и тя го погледна още по-яростно.

— Както добре знаеш, точно това е целта — изсъска му.

Остави чинията си на земята и бързо се изправи. Сложи ръце на хълбоците си и настоятелно потърси погледа му.

— Докато сме на темата за галените имена, искам да ти кажа, че е крайно време да спреш да ме наричаш „сладка моя“. — Тя гневно въздъхна. — Това ме обижда от месеци, Аштън! От месеци!

Устните му се извиха в усмивка и той гърлено се разсмя, когато тя забързано изчезна в сенките на нощта. След това се намръщи и остави собствената си чиния настрана и последва Саша, за да не я оставя да се мотае сама в тъмното, където дебнеха хиляди опасности.

Стъпваше много тихо по напуканата земя, за да не я смуцава. Забави се малко, понеже не искаше тя да разбере, че е близо до нея. Напоследък му се сърдеше твърде често.

Особено след като толкова страстно я бе прегърнал и целунал.

Времето бе на негова страна. Нямаше никаква причина Саша да не забрави напълно за аристократа и да съсредоточи вниманието си единствено върху човека, който я обичаше истински.

— А този човек съм аз — пошепна Аштън, докато вървеше и слушаше омайната песен на щурците, която сякаш го заобикаляше отвсякъде.

Светът бе облян от лунна светлина, всяко дърво като че ли бе посребрено. Саша бе пред него и той я виждаше добре, но бързо се скри зад едно дърво, защото тя се обърна и погледна през рамо точно към него.

Когато най-сетне продължи, той я последва. Отново се притаи зад едно дърво, когато тя спря на брега на реката, а върбите сякаш се наведоха към нея със златистите си цветове и докоснаха повърхността на реката с нежността на любима жена.

Аштън надникна иззад дървото и я видя да коленичи до водата, да взема вода в шепите си, да наплисква лицето си и да прокарва пръсти през блестящата си коса. Сърцето му започна да бие учестено, когато лунната светлина покри деликатните ѝ черти с нежно сияние. Бе картина, каквато човек можеше да види веднъж в живота си — най-красивата жена на света, коленичила сред ресите на превити върби и филизите на чаени дървета, окъпани от хиляди лунни лъчи, обгърната от хладния нощен въздух.

Някакъв шум зад него го накара бързо да се обърне. Когато Светкавица се появи, очите му помръкнаха от разочарование. Погледна към Саша, а после отново към кученцето. Като знаеше колко е палаво, му беше съвсем ясно, че няма начин тя да не открие присъствието му.

Дингото весело излая. Аштън взе животинчето на ръце и пристъпи напред, а Саша се изправи, обърна се и го видя.

— Виждам, че си дошъл да ме обиждаш — каза ледено и отметна косата зад раменете си. — Единственият начин да се отърва от теб, е да си легна в палатката. Ако, разбира се, ми позволиш да се насладя и на това малко усамотение.

Той стисна устни, пусна кученцето на земята и махна с ръка.

— По дяволите, Саша, върви където искаш и се усамотявай колкото ти е приятно — каза, а гласът му бе пълен с болка.

Изплашена от гнева му, Саша се взря в него за момент, а после се обърна и затича обратно към лагера. Без колебание се мушна в палатката си и се настани толкова удобно, колкото ѝ бе възможно.

Лежеше, гледаше сенките на мъжете отвън и слушаше шегите и смеха им. Присви очи и почувства, че се изчервява, когато разпозна гласа на Аштън и чу, че той се шегува не по-малко цинично от останалите.

Легна по корем и запуши ушите си с ръце, опита се да не чува, защото не искаше да познава тази страна от Аштън, за която не бе и подозирала преди. Бе смятала, че е различен от другите мъже, бе го поставила на пиедестал, защото той бе толкова мил и добър с нея.

Но сега бе открила една черта от характера му, която бе същата като на всички останали. Значеше ли това, че той бе като другите във всяко едно отношение?

Беше ли като Удроу?

Дали нямаше да ѝ се насити, а после да я изостави?

Лек свистящ звук и мърдане в краката ѝ привлякоха вниманието ѝ и тя въздъхна облекчено, когато видя Светкавица, която се опитваше да си намери удобно местенце в постелята ѝ.

— Ела тук, миличко — въздъхна Саша и я погали. — Това, че съм сърдита на Аштън, не означава, че се сърдя и на теб.

Светкавица започна да маха с опашка. Легна по гръб и остави Саша да я гали по коремчето.

— Благодаря ти, че дойде и ме накара да се почувствам по-добре — прошепна. — Радвам се, че започна да ме харесваш и в дрехи, които не приличат на рокля.

Замълча и въздъхна дълбоко.

— Сега вече мисля, че мога да заспя спокойно, но само ако останеш при мен.

Чуваше пръхтенето на конете и утихващите гласове на мъжете, които отиваха към палатките си. Загледа се в дългата сянка, която се приближаваше. Аштън. Пулсът ѝ се учести. Той щеше да спи в палатката до нейната — толкова близо и все пак толкова далеч.

Част от нея я подтикваше да подаде глава навън и да се извини — бе толкова рязка с него тази вечер, но друга част настояваше да остане възможно най-далеч от него, за да докаже своята независимост. Те бяха съдружници. Трябваше да покаже на какво е способна. И за да го направи, трябваше да престане да се държи като ученичка, влюбена за пръв път.

Саша привлече Светкавица по-близо.

— Влюбена съм в него, Светкавица — пошепна. — Но ти ще запазиш тайната ми, нали?

Изглежда, всички, освен Саша, бяха заспали. Като прегръщаше Светкавица, тя се взираше в стените на палатката. Игривите отсенки

на лагерния огън рисуваха причудливи линии върху тънкия брезент, дърветата навън издаваха странни шумове, когато бризът преминаваше през клоните им.

Внезапен страх ускори ударите на сърцето ѝ. Тя се изправи на лакти и допря ухо до брезента. Заслуша се и ѝ се стори, че дочува мъжки гласове да се карат и да нарушават нощната тишина. Смяташе, че всички са заспали.

Искаше ѝ се да разбере, затова изпълзя внимателно от палатката, за да не събуди спящото кученце, и излезе през покривалото, което служеше за врата. Сърцето ѝ бързо тупкаше в гърдите, а устата ѝ бе пресъхнала от страх, когато напрегнато започна да се оглежда на всички страни. Погледна към гората, където дърветата образуваха плътна лилавосиня стена, пред която не се виждаше нищо. Облаци се плъзгаха и сякаш се опитваха да погълнат луната. Всичко това придаваше тайнствен и злокобен вид на нощта.

Огледа се още веднъж, послуша се, но не дочу нищо, което поне малко да напомняше на гласове. Дали бе започнало да ѝ се причува? Дали пустинята не ѝ играеше лоши номера?

Или беше само докосване на дивия вятър, който се забавляваше в клоните на дърветата?

Решена да се увери, тя се отправи към палатката на Аштън. Когато стигна до нея, бавно повдигна покривалото и пропълзя вътре. Тя подскочи, изненадана от внезапната му реакция, а той седна и облекчено въздъхна, когато я позна.

— Какво по дя... — рече и разтърка очи. — Какво правиш тук? Нещо не е наред ли?

Тя се смути и си рече, че е трябвало да премисли два пъти, преди да влезе в тази палатка. Саша леко се раздвижи, все още неспособна да отговори. Беше като дете, което са хванали да краде от буркана със сладкото.

— Чух шумове — отвърна накрая. — Аз... Аз се изплаших.

Аштън отметна завивката си и допълзя до Саша.

— Какви шумове? — попита и извади револвера.

Излязоха навън. Той се изправи в цял ръст и огледа кръга от палатки.

— Не виждам нищо страшно.

Саша се почувства глупаво, задето бе позволила ноцните шумове да я изплашат. Ако щеше да прекара живота си в пустинята, трябваше да се научи да не се смущава от много по-сериозни неща, а не от някакви си шумове.

Аштън отново я погледна.

— Е? — попита и повдигна вежди. — Ще ми кажеш ли? Какво толкова чу, че те накара да дойдеш чак в моята палатка?

Саша сведе очи.

— Нищо — рече, като си играеше с краищата на ризата си. — Просто постъпих глупаво.

Бавно вдигна поглед към него.

— Това е първата ми нощ далеч от града — обясни. — Мисля, че съм малко нервна.

— Това мога да го разбера — отвърна ѝ той, хвана я за лакътя и я поведе към палатката ѝ.

Помогна ѝ да влезе и се усмихна, когато видя Светкавица да спи шумно до завивката ѝ.

— Навярно заради теб изгубих кучето си тази вечер.

— Предполагам, че Светкавица е била твърде изморена от днешното пътуване, за да допълзи до палатката ти, след като си игра с мен.

Саша отново се пъкна под завивката. Прозина се и протегна ръце над главата си.

— Също като мен. Никога не ми се е спяло толкова много.

Аштън я погали по бузата и потръпна, когато усети копринената мекота на кожата ѝ.

— Радвам се, че вече не си ми сърдита и че дойде при мен тази нощ, когато се изплаши — каза ѝ нежно. — Искам да знаеш, Саша, че аз винаги съм наблизо, щом решиш, че имаш нужда от мен.

Буца заседна на гърлото ѝ, защото тези неочаквано мили думи бяха стоплили сърцето ѝ. Кимна, защото се страхуваше, че ако отговори, ще издаде чувствата си.

— Саша — продължи дрезгаво той. — Наистина ли ме мразиш толкова много, задето те наричах „сладка моя“?

Червенина полази по бузите ѝ. Премигна бързо и смутено.

— Не съвсем — промърмори. — Не зная защо го казах. Аз... аз мисля, че ми харесва.

Аштън почти незабележимо се усмихна.

— Добре. — Погали я по косата.

Отмести ръка, а Саша се обърна на една страна, затвори очи и веднага заспа.

Всъщност тя се престори на заспала. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че едва ли би могла да заспи цяла нощ. Можеше да почувства, че Аштън още бе там и я наблюдаваше.

Само че, когато си отиде, тя неспокойно въздъхна.

О, колко много я привличаше! Може би беше направила грешка, като тръгна с него. Страхуваше се, че любовта ѝ щеше да вземе връх над чувството ѝ за приличие... и над страха ѝ от мъжете.

Аштън се върна в палатката си, но страстта му към Саша едва ли щеше да му позволи да заспи бързо. Това, че тя спеше в съседната палатка, само на няколко метра от него, бе достатъчно да разгори жестоки пламъци в тялото му.

Но ако искаше да я притежава, не трябваше да бърза. Онзи проклет аристократ бе отнел цялото ѝ доверие към мъжкия пол. Само ако му паднеше в ръцете това мръсно копеле...

Изморен от борбата с мислите си, Аштън погледна към бръснача и ремъка за точене, които бе свалил от седлото по-рано тази вечер. Бе дошло време да си върне предишното лице. Далеч от града и от любопитните очи, вече можеше да махне тази брада, която го дразнеше. Всички около него мислеха само за злато и земя, така че никой нямаше да се усъмни в самоличността на Аштън Йорк.

Но какво щеше да каже Саша? Дали щеше да го харесва по-малко без брада? Дали нямаше да се отврати от големия белег, който щеше да се появи, след като махнеше брадата си?

— Вече се научих да живея с рисковете — пошепна и взе бръснача и ремъка. — Мисля, че няма какво да ми стане, ако поема още един.

Излезе и спря за миг да погледне палатката на Саша. После отиде до реката и напръска лицето си с вода. За последен път прокара пръсти през брадата си.

Заедно с един от наемниците си, Станфорд Сидуел яздеше към горичката от каучукови дървета. Лагерният огън бе като фар в нощта и

щеше да ги отведе до Аштън. Собственият му лагер бе разположен отвъд реката, достатъчно далеч, за да не заподозре никой от хората на Йорк, че ги следват. Станфорд бе прекарал в затвора още две дълги години, след като Лорънс бе пуснат за добро поведение. Бе чакал дълго, за да го открие, и сега нямаше да го изпусне. Съдбата имаше пръст тук и това нямаше да донесе късмет на бившия затворник Лорънс.

— Ще му отнема най-скъпото, можеш да бъдеш сигурен — рече Станфорд на придружителя си. — Но първо ще обърна внимание на малката лейди. Веднъж да стигнем до овцефермата и ще започне истинското забавление.

Станфорд видя, че някой стои до водата, и затова той и другият мъж слязоха от конете и ги завързаха. После бавно започнаха да се промъкват през тъмнината. Спряха и се притаиха зад дърветата. В очите му затанцуваха пламъчета, когато видя Аштън да прокарва бръснача по гъстата си брада.

Скоро щеше да види дали раната, която бе нанесъл с ножа си върху лицето на Лорънс Профит в затвора, бе заздравяла.

ГЛАВА 5

Гръмотевиците и воят на вятъра събудиха Саша рано следващата сутрин. Потърси кученцето в палатката, но приближаващата буря вече бе привлякла вниманието му и то бе излязло. Лаеше точно пред палатката, възбудено от гръма и светкавицата.

Тя отново захвана с фиби плитките на главата си и се сви, когато една още по-ярка светкавица освети вътрешността на палатката, последвана от страхотен тътен, който сякаш разтърси въздуха.

— Ще бъде ужасна буря — пошепна, като допълзя до входа и повдигна покривалото.

Подаде глава навън, но вятърът почти я повали. Той огъваше колчетата на палатката и заплашваше да я събори. Саша се намръщи, когато видя следващия светъл зигзаг, който светкавицата описа върху потъмнялото небе.

Видя Аштън, който се суетеше наоколо и помагаше на другите да съберат пръснатите си вещи. Тогава един силен повей на вятъра повали палатката и я понесе към реката.

Саша се изправи и се затича към Аштън, който бе с гръб към нея.

— Аштън, страхувам се! — Бе останала без дъх, защото видя, че и други палатки бяха понесени в същата посока.

Погледна към небето, раздирано от светкавиците.

— Никога не съм виждала такъв вятър и толкова много светкавици!

— Е, скъпа моя, по-добре си сложи шапката, защото още нищо не си видяла! — каза Аштън, без да се обръща.

— Аштън, вятърът отвя шапката ми заедно с палатката — отвърна Саша, а очите ѝ се бяха разширили от ужас. — Ето ги в реката!

Аштън зацъка тихо с език и прекрати отчаяния си опит да спаси каквото бе възможно от свирепия вятър и дъжда, който заплашваше да се изсипе всеки момент. Обърна се към нея и даде всичко, което държеше в ръцете си, на един от мъжете.

— Е, добре, че вятърът не е отвял и теб заедно с палатката — подразни я.

Сърцето му спря да бие, когато осъзна, че Саша се взира в гладко избръснатото му лице и белега, който бе крил под брадата си. Потърси очите ѝ, за да види как ѝ бе подействало откритието. Всичко, което успя да види, бе изумление и ѝ бе благодарен за това. Бе очаквал тя да се отвори от грозния белег, който дължеше на най-ненавистния си враг.

Стомахът на Саша болезнено се сви, когато видя бледия белег в долната част на дясната му буза. Но не бе предизвикал тази реакция. Бръснарят бе разкрил нещо повече — Аштън бе най-привлекателният мъж, когото някога бе срещала. Бе се влюбила в човека с най-вълнуващите виолетови очи, но се оказа, че той имаше също деликатни и интелигентни черти, правилен нос и волева брадичка.

Погледът ѝ се върна към белега. Поредната светкавица го освети и го направи да изглежда като част от самата нея.

— Аштън, как получи този... — попита тя, но бе прекъсната от силен гръм, последван от неочакван порой.

Аштън въздъхна от облекчение, защото поне за момента бе спасен от въпросите ѝ. Прегърна я през кръста и бързо я поведе.

— Влез под каруцата — изкрещя, за да го чуе сред невъобразимия вой на вятъра.

Вече мокра до кости, тя не се възпротиви. Пропълзля отдолу, седна, скръсти ръце и се разтрепери. Подаде глава и видя Аштън да тича към конете, за да се увери, че са в безопасност.

После изпищя, защото една светкавица падна върху близкото дърво, разсече го на две, сякаш бе треска, и то започна да пада бавно към мястото, където стоеше Аштън.

Саша бързо излезе изпод каруцата, затича се към него и падна в калта.

— Аштън! — изпищя и се помъчи да стане. — Дървото! — продължи да вика. — Аштън!

Дървото падна на няколко ярда от Аштън върху коня му. Остра болка я прониза, когато видя животното да се поваля на една страна, премазано от тежестта.

Започна да цвили и да се дърпа, а в очите му гореше див ужас. Той здраво го прегърна през врата и започна да шепне успокояващо в

ухото му.

— Е? Защо стоите и гледате като глупаци? Застреляйте коня! — извика към хората си. — Отървете горкото животно от мъките му!

Саша извърна очи, когато чу изстрела. Погледна Аштън, а после и премазания кон, след което потръпна при мисълта какво щеше да се случи, ако той бе на негово място.

Стана от калта и почти заслепена от дъжда, едва успя да се добере до Аштън.

— О, Аштън! — проплака тя. — Можеше да се случи с теб!

— Не и в следващите сто години! — пошегува се той, като се опита да я успокои. — Ще се навъртам около теб още известно време, сладка моя, така че най-добре да се възползваш!

— Мислиш, че няма ли? — извика и успя да се пребори с виещия вятър.

— Надявам се да е така! — отвърна и се разсмя.

Погледът ѝ отново се спря на белега. Искаше да го попита за него, но знаеше, че точно сега не му бе времето. Дивият вятър и дъждът се опитваха да унищожат и малкото, което бе останало от лагера им, и да ги накара да се върнат към живота, който бяха оставили зад гърба си в Мелбърн.

Но Саша се надяваше, че ще трябва да се срещнат с нещо много по-страшно от дъжд и вятър, за да стане Аштън отново съдържател на кръчма, а тя — сервитьорка. Тяхното пътуване към неизвестното бе току-що започнало и не ѝ се искаше нищо да застане на пътя им. Дори и въпросите, които висяха между нея и мъжа, когато бе сигурна, че обича.

Изведнъж пороят спря също така неочаквано, както бе започнал, но целият лагер беше потънал в кал.

— Бурята свърши толкова бързо! — възкликна Саша и се огледа недоверчиво около себе си. Слънцето грееше високо над върховете на дърветата. От прогизналата почва се вдигаше пара.

— Не бе достатъчно бързо — промърмори Аштън, за последен път погали коня си и се отправи да огледа пораженията в лагера.

Очите му се присвиха, когато дочу шума на водата между дърветата. Видя, че реката се покачва, а те трябваше да я преминат, за да продължат пътуването си.

Саша го чу да мърмори неприлични думи под носа си и проследи погледа му, за да види какво го бе ядосало. Въздъхна, когато видя яростните води на реката да излизат от коритото, кални вълни, които заграбваха всичко по пътя си и го отнасяха по течението.

— Аштън, ще заседнем в тинята — каза тя и продължи да наблюдава мъжете, които се бяха събрали до водата и изучаваха ситуацията. — Трябва да останем, докато реката се оттегли. Твърде рисковано е да я преминаваме.

— Това означава да си изгубим целия ден.

Когато бяха решили да се впуснат в това начинание, те и двамата знаеха, че рискуват да се срещнат с много опасности в тази земя, в която едва ли бе стъпвал човешки крак.

— Но, Саша, чакахме твърде дълго, за да си построим овцеферма, и не можем да позволим на природата да се изпречва на пътя ни.

Буца заседна на гърлото ѝ, когато отново погледна към разярените води и водовъртежите.

— Какво говориш, Аштън! — промърмори и започна да си играе с краищата на ризата си. — Дори не искам да чувам за това.

— Ще преминем реката днес — каза Аштън и отметна няколко златисти кичура от челото си. — Когато съберем палатките и пръснатата посуда, преминаваме реката.

Повиши глас, за да го чуят всички останали.

— Всички ли чухте какво казах? — извика. — Ще преминем реката. Днес!

Саша започна да разплита мократа си коса. По израженията на лицата им виждаше, че не са съгласни с решението на Аштън. Не им се искаше да се борят с реката, която сякаш искаше да погълне целия свят и да го потопи в калните си водовъртежи. Дори само при мисълта за прекосяване на този буен поток ѝ настръхваха косите, а сърцето ѝ туптеше силно и отчаяно.

Но преди да успее да изрази мнението си, мъжете се втурнаха наоколо и започнаха да събират багажа, после бързо го натовариха на каруцата. Двата вола бяха впрегнати, а коларят, след като внимателно огледа реката, замахна и ги удари с камшика по гърбовете.

— Качи се на каруцата — каза Аштън, хвана я за ръката и я отведе до нея. — Там ще си в безопасност.

— Но какво ще стане с коня ми? — попита тя и погледна Облак, който нервно пристъпваше от крак на крак по мократа земя.

— Той ще се справи — отвърна Аштън, вдигна я на седалката и се усмихна. — Майкъл ще се погрижи за теб. Нали, Майкъл?

Младият колар се усмихна смутено.

— Нищо не мога да гарантирам, Аштън. Дори не мога да подкарам проклетите животни. Усещат опасността в реката. Съмнявам се, че ще можем да ги накараме да минат оттатък.

Саша отметна дългата си коса зад раменете и се загледа в реката.

— Аштън, те сигурно ще се удавят, ако ги насилиш да преминат. — Вече беше съвсем убедена, че не искаше да нагазва в полуделите води. — Може би ще бъде най-добре да се установим тук за през нощта и да преминем утре.

— Вече съм решил и ще стане точно така, както казах — отвърна той и упорито стисна устни.

Взе юздите от Майкъл и удари воловете няколко пъти по гърбовете, но животните само изпръхтяха и отказаха да помръднат. Стояха на мястото си и, изглежда, не възнамеряваха да пристъпят и инч по-напред.

— Сега какво ще правим? — попита Майкъл и повдигна вежда.

— Ще разтоварим колата и ще опитаме отново — отговори Аштън и започна да изхвърля багажа от каруцата.

Погледна през рамо и забеляза хората си, които го гледаха невярващо. После взе едно голямо корито.

— Не ви плащам да гледате. Проклет да съм, ако позволя на двете добичета да ме разколебаят!

Саша слезе от каруцата. Погледна Аштън, после и коритото, след това водата. Имаше неприятното чувство, че е разбрала какво е замислил. Не се учудваше, като се имаше предвид колко твърдоглав бе той.

Тя коленичи и го хвана за ръка.

— Аштън, какво възнамеряваш да правиш? — попита. — Или няма нужда да питам?

— Мисля, че можеш да се досетиш. — Той нахвърля багажа в коритото.

Изправи се, хвана го за дръжките и тръгна към реката.

Саша го гледаше мълчаливо, но когато той нагази във водата, я обхвана паника. Затича към реката, а Светкавица лаеше по петите ѝ. Но бе твърде късно... Аштън вече се бе гмурнал в калната вода, като се държеше за коритото. Можеше да види какви усилия полага, за да се задържи на повърхността, а водата сякаш бързаше да го погълне.

Тя обърна очи към мъжете, които стояха на брега и го наблюдаваха. Сви юмруци.

— Нима ще стоите тук и ще го оставите да се удави? — извика. — Няма ли поне един смелчага сред вас? Аштън ли трябва да върши всичко?

Не последва отговор и тя разбра защо. Аштън сам бе поел този риск. С нищо не можеше да му се помогне в този момент. След малко, за нейно най-голямо облекчение, Аштън и товарът стигнаха невредими на другия бряг. Той го изтегли, изправи се и пое няколко дълбоки глътки въздух, защото дробовете го боляха от усилието.

Обърна се и погледна реката.

— Видяхте как става — извика. — Предлагам да ме последвате! В каруцата има още корита.

След като се увери, че коритото е достатъчно далеч от водата и тя не може да го отнесе, Аштън отново се гмурна и започна да се бори с течението, за да доплува обратно. Мокър до кости, той се изправи и погледна воловете. Саша отиде до него и сложи ръка на бузата му.

— Моля те, не го прави отново! — настоя тя меко. — Хиляди пъти умирах, докато беше във водата!

— Има много неща за пренасяне — отвърна Аштън, изтри лицето си с ръка и се отърси от водата. — Ще се върна за теб по-късно.

— Аштън... — опита се да възрази тя, а после дълбоко въздъхна, защото той не ѝ обърна внимание и започна да се занимава с воловете.

Светкавица лаеше срещу тях, а той ги удряше с камшика по гърбовете, така че в крайна сметка животните тръгнаха.

— Искаш ли да свалим брашното, преди да преведеш воловете оттатък? — попита Майкъл, докато оглеждаше мушамите, с които то бе завито.

Аштън скочи на седалката и започна да подканя животните.

— Не, не се безпокойте! Нека ги вкараме във водата, защото после може да се окаже невъзможно.

Саша спря да диша, когато навлязоха в реката. Добичетата пръхтяха, но заплуваха и скоро се озоваха на другия бряг.

Но друго препятствие се изпречи на пътя им. Животните започнаха да затъват в калта. Можеше съвсем ясно да чуе ругатните на Аштън. Тя се изплаши, докато го гледаше как се мъчи да се оправи с младите волове, но забеляза, че и всички останали коне също бяха затънали.

Бяха останали само тя и Светкавица.

Тъй като не искаше да създава повече главоболия на Аштън с изоставането си, тя изпитателно огледа водата. Всички се бяха прехвърлили успешно. Сигурно и тя можеше да го направи. Беше добър плувец. А и течението като бе ли бе понамаляло.

— Отсрещният бряг наистина не е далеч — пошепна, но не можеше да се отърве от тръпките на ужас, които лазеха по тялото ѝ.

Погледна Светкавица, а после отново реката.

— Ще доплувам оттатък. — Наведе се и прегърна кученцето. — Ще изпратя един от тях за теб веднага щом стигна до другия бряг — обеща тя.

Погали Светкавица и я целуна по носа. После се изправи в цял ръст и погледна строго към нея.

— Стой тук, Светкавица! — каза остро. — Чуваш ли ме? Седни!

Малкото динго я погледна доверчиво и размаха опашка.

Саша се обърна и нагази.

А после, изплашена до смърт от решението си, се гмурна.

В следващия момент бе погълната от тъмна и дълбока бездна.

Разбра, че е направила голяма грешка...

ГЛАВА 6

Бе подценила течението. Силата му я влечеше надолу в тъмните дълбини. Дробовете ѝ горяха от непрестанна болка, докато се бореше да се измъкне отново на повърхността. Главата ѝ започна да натежава, дори картини от миналото ѝ започнаха да преминават пред очите ѝ.

Но неочаквано отново показва глава над повърхността. Размаха ръце във водата, почти полудяла от нуждата да поеме глътка въздух. Вдиша дълбоко, а въздухът бе като балсам за гърлото и дробовете ѝ, които не преставаха да я болят.

В очите ѝ се четеше първичен страх от смъртта, когато потърси с поглед Аштън, който все още бе зает с воловете. Тя разбра, че той си няма и най-малка представа, че е попаднала в опасност. Ако не ѝ помогнеше скоро, течението щеше да я отнесе като клоните, които преминаваха покрай нея.

Саша се отпусна над водата и започна да маха с ръка.

— Аштън! — изпищя. — О, Господи, Аштън, моля те, виж ме! Тук съм, във водата!

Аштън се смрази, когато позна гласа на Саша. Прегази тинята, в която беше затънал, и се обърна, като невярващо се взря в реката. Това, което видя, накара сърцето му да се свие от страх.

Саша беше в опасност!

После погледът му се измести само няколко ярда по-нагоре във водата. Към нея приближаваше голяма купчина оплетени клони. След малко щяха да я понесат надолу по течението.

Без да се замисля повече, Аштън скочи в реката и отчаяно заплува към Саша, а сърцето му биеше силно от страх, че няма да успее да стигне навреме. Ако тя загинеше, щеше да бъде по негова вина. Щеше да умре заедно с нея. Без нея животът му не би имал смисъл.

Силите на Саша се изчерпваха. Но тя бе видяла, че Аштън се бе гмурнал във водата. Правеше широк размах с ръцете си, за да се добере до нея.

След това погледът ѝ попадна на друго място. Нагълта вода, защото се изплаши от купчината клони, която я приближаваше бързо. Почти се парализира от страх, защото не ѝ се вярваше, че Аштън щеше да успее да я достигне преди...

Неочаквано ръката му я прихвана през кръста. Докато бе съсредоточила вниманието си върху клоните, той бе доплувал до нея. Опитваше се да се хване за него. Когато най-после успя да обвие ръце около врата му, той заплува заедно с нея и клоните преминаха шумно покрай тях.

Сълзи се появиха в очите ѝ, когато се притисна до Аштън, а той крепко я придържаше с една ръка. С другата мощно загребваше.

— Аштън, о, Аштън, слава Богу, че ме спаси — проплака тихо. — Ако не бе дошъл...

— Не мисли за това — отвърна Аштън, доволен, че отново усеща почва под краката си.

Взе Саша в силните си ръце и я отнесе на сухо.

— Но много ми се ще да узная как се озова във водата.

Мократа коса падаше на тежки кичури по раменете и челото ѝ. Тя въздъхна, изморена до смърт от борбата си с реката.

— Помислих си, че реката е поутихнала — каза. — Бях единствената, която остана на другия бряг. Искях да докажа, че мога да се погрижа за себе си, както всеки друг от нашите хора.

— И почти се самоуби, докато го правеше — изръмжа гневно Аштън.

Той я притисна към себе си по-здраво и се взря в уплашените ѝ очи и зачервените бузи.

— Почти те изгубих — рече дрезгаво. — Обещай ми, че никога вече няма да правиш такива глупости!

— Тогава не ми се видя глупаво — оправда се тя. — Може би следващия път ще мисля по същия начин.

— Страхувах се, че точно това ще кажеш — отвърна той и се намръщи. — Какво ще правя с теб?

— В момента не искам нищо друго, освен да ме прегръщаш — каза Саша, затвори очи и притисна буза до гърдите му, мускулите на които изпъкваха през прилепналата мокра риза.

Силни викове и ревят на воловете го изтръгнаха от мислите му и той погледна натам.

— О, не! — изстена и пусна Саша да стъпи на краката си.

— Мислех си, че воловете ще издърпат каруцата от калта, без да се повреди нищо — поклати глава. — Всичкото брашно отиде на вятъра. Какво ли още ще се случи днес? Какво?

Саша прокара пръсти през мократа си коса, застана до Аштън и се загледа как брашното бавно се понася над водата като сняг, последвано от мушамите, с които бе завито в каруцата.

Аштън се откъсна от нея и се отправи към воловете, за да ги изкара от тинята.

За негова най-голяма изненада, животните започнаха да се придвижват напред. Той загуби равновесие и се озова пред копитата им, но бързо се претърколи. Лежеше в калта и дишаше тежко. Изчака воловете и каруцата да минат покрай него, а после стана, покрит с кал от глава до пети.

Саша дойде до него, а очите ѝ присвяткваха, докато се бореше със смеха.

— Не казвай нито дума! — предупреди я Аштън и се опита да си изтрие ръцете в бричовете, а калта минаваше между пръстите му. — Нито дума, Саша!

— Нима си мислиш, че мога да се присмея на човека, който току-що ми спаси живота? — подразни го, като съзнаваше, че не изглежда по-добре от него, защото по мократа риза и бричовете ѝ бе полепнала кал.

— Не би бил най-удачният начин да покажа благодарността си, нали?

— Знам един начин да покажеш благодарността си, който ще ми хареса, но не мисля, че би искала да го чуеш — каза Аштън и ѝ хвърли изучаващ поглед.

Саша се изчерви, защото разбра точно какво искаше да ѝ каже, докато я оглеждаше така. Много добре осъзнаваше, че дрехите са прилепнати по тялото ѝ като втора кожа и че зърната на гърдите ѝ се очертават ясно под плата на ризата. Ако в този момент минеше някой странник, в никакъв случай нямаше да може да се представи за мъж. Точно сега дори не ѝ се искаше да го прави. Начинът, по който я гледаше Аштън, я караше да се чувства истинска жена. Виолетовите му очи разпалваха огъня на страстта у нея, но тя знаеше, че не е нито времето, нито мястото да му показва колко много я вълнува.

Може би някой друг път. Горчивината, която бе оставил Удроу у нея, продължаваше да я мъчи като отворена рана. Тя му се бе доверила. И бе сгрещила.

Силен лай накара Саша и Аштън да се обърнат едновременно. Възкликнаха невярващо, когато видяха дингото да седи върху един варел наред реката.

— Светкавица — каза тихо Саша и покри устните си с ръка. — Забравих Светкавица!

Аштън за пореден път скочи във водата. Видя го да плува към варела и я изби студена пот, защото много добре си спомняше силата, с която я засмука течението, и опасността от дървета, които се появяваха изневиделица.

Когато той стигна до варела и взе Светкавица на ръце, тя въздъхна от облекчение. Чакаше нетърпеливо и коленичи, за да поеме кученцето, когато Аштън доплува до брега и я остави на земята.

— Светкавица — промърмори Саша, като галеше мократа козина на животинчето. — Съжалявам, Светкавица! Никога вече няма да те забравя, обещавам!

Повдигна нослето ѝ, докато очите им се срещнаха и Саша видя в тях много доверие и любов. После погледна към Аштън и му се усмихна.

— Два пъти ставаш герой за един ден! — Гласът ѝ трепереше. — Благодаря ти, Аштън! И заради мен, и заради Светкавица.

Аштън избърса лицето си с опакото на ръката си.

— Ако те бях послушал, нищо подобно нямаше да се случи — каза смутено, а очите му кротко молеха за извинение.

— Беше права, като настояваше да изчакам до утре, или поне докато нивото на реката спадне.

Нервно прочисти гърлото си и огледа безпорядъка от хора и багаж. И всичко заради прибързаността му и желанието му да остави Мелбърн колкото се може по-далеч зад гърба си, заради Станфорд Сидуел и суперинтенданта Сайлъс Хауланд взе толкова прибързано решение днес.

Можеше да бъде фатално.

Саша погали Светкавица за последен път, после застана до Аштън и плъзна поглед по опустошението наоколо.

— Какво ще правим сега? — попита и отметна кичур мокра коса от очите си.

— Изглежда, нямаме друг избор, освен да останем тук за известно време — отвърна и гневно ритна един камък във водата. — Трябва да прострем и изсушим всички дрехи и одеяла.

Явно разочарован, той обърна очи към каруцата и воловете.

— Някои от мъжете ще трябва да се върнат до Мелбърн за провизии.

— Колко ще се забави пътуването? — попита, макар да знаеше колко го дразни всяко закъснение.

— Само днес — отвърна с твърд глас. — Тръгваме утре рано сутринта. Това ще позволи на дрехите и одеялата да изсъхнат, а на нас — да си починем след днешното изпитание. На хората ни няма да е необходимо повече от едно денонощие, за да отидат до Мелбърн и обратно.

Аштън спря и вдигна предизвикателно брадичка.

— Поне както аз виждам нещата, все пак не е голяма загуба на време.

Саша се отдръпна от него.

— Ще събера одеялата и ще ги простра на пясъка, за да ги напече слънцето.

Бе доволна, че другите мъже бяха заети със собствената си работа, а ризата ѝ изсъхваше, като не оставяше нищо на мъжкото въображение.

* * *

Небето потъмня и песента на щурците започна да заглъхва, когато Станфорд Сидуел седна до лагерния огън и започна да хвърля ножа си и да го забива в земята, като всеки път ставаше все по-точен. На устните му играеше усмивка. Бе наблюдавал отдалеч опасното приключение на Йорк в реката. Надяваше се Аштън да изгуби всичко и това да го накара да издаде мястото, където криеше сандъчето с пари и скъпоценности. Това щеше да бъде единственият начин за оцеляване, ако бе претърпял такава загуба.

Все някой ден, по някакъв начин, Станфорд Сидуел или природата щяха да го накарат да сгреши.

— Нещо смешно ли има? — попита Бианка, като видя злобните пламъчета в очите му.

Придърпа коленете до гърдите си и ги обви с ръце, като се надяваше Станфорд да бъде зает тази вечер и да не я пожелае. Бе започнала да се отвращава от ръцете му, от устните му, от мъжествеността му...

Станфорд взе за пореден път ножа си и го прибра в ножницата. После прихвана Бианка около кръста и я привлече грубо в скута си. Езикът му потърси устните ѝ и сладострастно ги облиза, докато свободната му ръка се плъзгаше под бялата ѝ блуза с дълбоко изрязано деколте и мачкаше гърдите ѝ. Нежната ѝ мекота запали огън в слабините му.

— Какво смешно да има? — попита, целуна я и се взря в матовата красота на лицето ѝ. — Наистина ли искаш да знаеш?

— Бианка е винаги готова да се смее, ако има защо — отвърна му, като се надяваше да избегне това, което вече бе започнало.

Въпреки че не бяха сами, той я целуваше и опипваше, без да му пука, че другите мъже я зяпаха и мислеха за собствените си нужди.

— Каж ми нещо смешно, Станфорд, накарай ме да се смея! — Изплашено пое въздух, когато той я хвърли на земята и я притисна, а със свободната си ръка потърси влагата под полите ѝ. — Моля те! — прошепна тя и се изчерви. — Не ме унижавай по този начин! Моля те!

— Курвата моли да не бъде унижавана? — попита язвително Станфорд и легна върху нея.

Целуна първо лицето ѝ, после шията, а накрая пищните ѝ гърди.

— Нека покажем на тези мъже как една проститутка си изкарва парите, Бианка. Разтвори крака! Целуни ме! Докосвай ме!

— Щеше да ми казваш нещо смешно — примоли се Бианка. — Това не е смешно, Станфорд! Моля те, спри!

Понеже вече бе приключил моментното си забавление с нея, той се отдръпна и я остави да лежи, пребледняла от страх. Разсмя се, когато видя дълбока омраза в очите ѝ. Тя не знаеше, че това го възбуждаше още повече и го караше да дебне удобния момент, за да я обладае.

— Стани! — заповяда ѝ с равен глас. — Сега нямам настроение за теб. Има много неща, за които трябва да помисля.

Тя свенливо оправи блузата и полата си и отново седна. Сълзи блестяха в ъгълчетата на очите ѝ. Един ден щеше да намери начин да го накара да си плати за просташкото отношение. По-добре да беше останала в Мелбърн. Само че той никога нямаше да ѝ позволи. Щеше да я принуди.

Може би трябваше да го вбеси и да го предизвика да я застреля. По-добре да бе умряла.

Тя плъзна ръка по корема си. Но какво щеше да стане с детето? Щеше ли въобще да има бъдеще то? Щеше да намери някакъв начин. До деня на смъртта си щеше да се бори за щастието на детето си.

Станфорд отново седна до огъня и запали пура. Докато димът описваше кръгове пред очите му, той се замисли за друго място и за друго време. Бе започвал множество приятни кариери в живота си, повече от които го бяха отвели в затвора. Но той вече бе платил дълга си към обществото и бе излязъл от затвора по-умен. Не бе му отнело много време да изкопае достатъчно злато и да си купи скъпи дрехи, кон, оръжие, както и да плати на необходимия брой наемници, които трябваше да го последват в пустинята. Трябваше да изглежда почтен. Те не знаеха, че ще се окажат безполезни, когато веднъж се докопаше до сандъчето на Аштън и заграбеше толкова злато, колкото не можеха да изкопаят всички златотърсачи, взети заедно.

Ехидна усмивка изкриви устните му.

— И най-напред по-важните неща — пошепна си. — Аз се научих да бъда търпелив в затвора. Нищо не ми пречи да потърпя още малко.

Легна и се надигна на лакти, след което леко се намръщи срещу Бианка.

— Моя скъпа Бианка, само ако знаеше защо съм дошъл в пустошта — каза и се взря в тъмнината. — Само ако знаеше...

Тя го погледна мрачно, защото вече не ѝ пукаше от нищо, не я интересуваше нищо друго, освен да намери път към свободата, която той никога нямаше да ѝ даде — дори с цената на това да стане убийца...

ГЛАВА 7

Луната разпръскваше по цялата земя своята сребриста светлина. Звукът от ритмичното хъркане на мъжете нарушаваше тихото спокойствие около лагерния огън, който бавно догаряше и хвърляше меки отблясъци. Въпреки че клепачите ѝ бяха натежали за сън, Саша се взираше като хипнотизирана в огъня, а после и в палатката, където Аштън спеше. След като собствената ѝ палатка бе отнесена от течението, той ѝ бе предложил своята. Но тя упорито отказа и сега лежеше навън до огъня, прегърнала спящата Светкавица.

— Мисля, че само аз още не съм заспала — пошепна.

Заслуша се в хъркането, което се разнасяше из въздуха между палатките.

— О, само ако можех да заспя като всички останали!

Завивката ѝ бе пълна с пясък и тя изстена, когато се опита да се настани по-удобно. Нищо не се получи, защото не бе само завивката, която ѝ причиняваше неудобство. Най-вече я притесняваха отнесените дрехи. Ризата и бричовете ѝ се бяха свили, след като се бяха намокрили.

— Ако съдя по начина, по който отхвърляш завивката си, явно имаш проблеми със заспиването — неочаквано каза Аштън зад нея.

Саша подскочи от уплаха. Бе смятала, че е съвсем сама с нещастията си. Тя седна, а одеялата ѝ се свлякоха. Светкавица се събуди и сънливо излая, а после замаха с опашка, когато позна Ащън.

— За Бога, Аштън! Изплаши ни и двете! — скара му се тя и погали дингото. — Изплаши ни до смърт! Мислех, че вече си заспал дълбоко. Всички останали спят.

— Не — отвърна той и коленичи до нея. — Правех се, че спя. Исках да ти дам достатъчно време да разбереш, че си постъпила глупаво, като отказа да спиш в палатката тази нощ. Изглежда, правилно съм преценил.

Саша упорито повдигна глава, въпреки че виолетовите му очи я разтапяха вътрешно. Отражението на огъня в тях им придаваше

някакъв странен тъмнолилав и едновременно с това златист цвят, който сломи всичките ѝ възражения. Като че ли с тях виждаше до дъното на душата ѝ и проправяше пламтяща пътека от желание чак до сърцето ѝ.

— Това, което ме безпокои, не е къде ще спя — отвърна тя и се намрази, защото гласът ѝ потрепера от чувствата, които я измъчваха. — Ти си причината, Аштън. А сега се връщай в палатката си. Добре съм. Малко изморена, но добре.

Тя се обърна, като се надяваше да се почувства малко по-добре в отеснялата си риза. Но единственото, което направи, бе, че я опъна още повече на гърдите си, толкова много, че едно копче се откъсна, хвъркна във въздуха и удари Аштън по лицето.

Саша въздъхна притеснено и закри устата си с ръка.

— Аз... Съжалявам, Аштън! — каза, а очите ѝ се разшириха. — И представа си нямах, че копчето може да се откъсне.

Трябваше да скрие усмивката зад дланта си, защото изражението му беше много забавно.

Аштън тихо зацъка с език и се взря в мястото, където ризата се бе разтворила. Светлината на огъня разкриваше един много привлекателен отвор — заоблените ѝ гърди бяха почти изцяло изложени на погледа му.

— Не мисля, че проблемът е в скъсаното копче — отвърна ѝ дрезгаво. — Изглежда, те са се борили с нещо непреодолимо.

— О, да — рече с въздишка тя. — Ризата ми. Сви се. Както и бричовите ми.

Но когато Аштън продължи да я зяпа, проследи погледа му, който сякаш се опитваше да влезе под ризата ѝ, и осъзна защо той не можеше да откъсне поглед от нея.

Червенина полази по бузите ѝ, когато напразно се опита да я притвори, след което придърпа одеялото и се зави. Погледна към него.

— Сладка моя, сама виждаш какво имам предвид — каза Аштън и нежно докосна бузата ѝ с ръка. — Следващия път, когато си купуваш риза, първо се увери, че е достатъчно голям размер, за да може да прикрие великолепните ти гърди.

— Казах ти вече, че ризата се сви — каза му почти с омраза и той отдръпна ръка от лицето ѝ. — Също и бричовите ми. — Тя пребледня. — О, Господи, какво ли ще стане, ако копчетата на бричовите ми също

се скъсат? Други нямам, както нямам и друга риза. Само тези можах да си позволяя.

— Мисля, че мога да ти помогна — рече Аштън и очите му просветнаха.

— Не, благодаря — отговори Саша. — Ще се справя някак.

Той сви рамене и се изправи. След това протегна ръце над главата си и се прозина.

— Както кажеш. Лека нощ, Саша.

Тя го гледаше как се отдалечава към палатката си, наблюдаваше играта на мускулите по рамената и бедрата му, а сърцето ѝ прескочи един такт. Когато коленичи, за да пропълзи в палатката си, Саша смутено извърна очи. Постапи ръка на сърцето си, защото ѝ се искаше то да спре да бие така силно. Бе твърде голямо доказателство за това, колко много обичаше Аштън Йорк. А не биваше.

Въздъхна дълбоко и като почувства нужда да се поразходи и да се отърси от разочарованието, се измъкна от завивките. Когато се изправи, изстена и се намръщи, защото се случи точно това, от което се страхуваше най-много. На една крачка от постелята вече бе загубила едно копче от бричовете си. А после и още едно. Невярващо погледна надолу и се смути от неловкото си положение, защото коремът ѝ се бе оголил напълно, а гърдите ѝ почти изцяло бяха изложени на показ. Сега бричовете не покриваха глезените ѝ и бяха толкова тесни, че всяка крачка ѝ костваше неимоверно усилие.

— Какво ще правя сега? — прошепна и нервно прокара пръсти през разпуснатата си коса.

Две силни ръце около кръста ѝ накараха коленете ѝ да омекнат, защото нямаше нужда да се обръща, за да разбере кой беше. Аштън не се предаваше лесно. Този път вече нямаше избор и трябваше да се съгласи с всяка помощ, която ѝ предложеше.

Всъщност сега бе станала изцяло зависима от него.

Бавно се обърна и го погледна. Устните ѝ нервно потрепнаха, преди да му се усмихне.

— Прав беше! — Мразеше да си признава. — Трябва да си сменя дрехите. Наистина ли имаш нещо, което да ми стане? Не бих могла да пътувам в рокля.

Аштън ѝ се усмихна.

— Мисля, че можем да изровим нещо за теб — каза и продължи да се смее. — Ще изглеждаш малко смешно, но може да казваш, че си клоун от цирка и пътуваш с нас, за да ни забавляваш.

Спря за момент, а очите му светеха от удоволствие.

— Но, сладка моя, ще трябва отново да ни позволиш да те наричаме Спайк. Това име много ще подхожда на един циркаджия, не мислиш ли?

Понеже не намираше нищо смешно в думите му, тя му обърна гръб.

— Като си помисля още веднъж — каза сухо, — една рокля ще ме устрои напълно.

Понечи да го остави, но той застана на пътя ѝ.

— Добре. Няма да те ядосвам повече тази вечер. Хайде, ела в палатката ми! Ще се разровим в дрехите ми и ще намерим нещо подходящо.

Тя се съгласи. Последва го в палатката и се смути, когато усети интимността на атмосферата. Пламъците танцуваха отвън и рисуваха странни фигури от вътрешната страна на брезентовите стени. Нощта бе толкова тиха, а луната — толкова светла и романтична.

А очите на Аштън сякаш бяха бездънни виолетови бездни. Ръката му я погали по лицето и описа няколко кръга около устните ѝ.

— По дяволите, Саша, толкова си красива! — каза ѝ с дрезгав глас. — Знаеш ли колко дълго съм чакал и съм те желал? Колко болезнено бе това очакване?

Сърцето ѝ прескочи един такт от уплаха. Бореше се отчаяно с бурните чувства, които я бяха обзели при това стечение на обстоятелствата. Той бе твърде близо. Почти чуваше ударите на сърцето му, те бяха толкова силни и като че ли отекваха между стените на палатката. Дори усещаше аромата на тялото му.

А начинът, по който пръстът му описваше кръгове около устните ѝ... О, това я караше да се чувства слаба, като че ли щеше да припадне всеки момент...

— Моля те, недей! — успя най-сетне да каже.

Той махна ръка от лицето ѝ, но в следващия момент я плъзна под ризата ѝ и обхвана една от гърдите ѝ. Никога не бе изпитвала нещо толкова приятно!

— Не те доведох тук, за да те съблазня — прошепна Аштън, но в слабините му гореше огън от страст.

Тя покри гърдите си с ръце, но той ги отмести и я погали. Поклати глава — страстта го бе измъчвала твърде дълго.

— Дрехите... — добави бързо. — Трябва да ти дам... дрехите.

Когато Аштън взе зърното на гърдата ѝ между палеца и показалеца си, Саша затвори очи от удоволствие.

— Да — успя да прошепне. — Дрехите... Ти трябва...

Той покри устните ѝ със своите и заглуши всяка дума, всеки протест, всеки порив на съвестта. Тя се притисна о него и се почувства част от тялото му, когато я прегърна. Сключи ръце зад гърба му, а той я положи нежно върху одеялата. Целуна го отчаяно и се задъха от копнеж, защото ръката му за пореден път се озова върху гърдите ѝ.

Без да се замисля какво точно прави, Саша се вдигна и захвърли ризата си, като остави гърдите си съвсем разголени. Той отново я целуна, а после ги засмука, като изтръгна един страстен стон на удоволствие.

— Саша — пошепна Аштън с обожание. — Сладка моя! Толкова отдавна чакам този миг!

Тя прокара пръсти през косата му, наслаждавайки се на ръцете му, които я разсъбличаха. Вече не искаше да се бори. Сърцето ѝ бе спечелило битката. Всичко, което ѝ бе останало, бе обещанието за рая, което ѝ даваха устните му с всяка целувка.

Дрехите и ботушите ѝ бяха захвърлени настрани. Аштън легна върху нея. Взе ръката ѝ и я постави върху ризата си.

— Съблечи ме — прошепна.

Смутена, но нетърпелива да види голото му тяло, Саша се покори на желанията му. Бавно, почти несъзнателно, тя разкопча копчетата едно по едно. После я смъкна от раменете му и въздъхна. Под златистите косъмчета се криеха две твърди, тъмни зърна.

Спомни си колко хубаво ѝ беше, когато той засмука зърната ѝ, затова протегна ръце и властно го привлече към себе си. Погали го с език, сякаш вече го бе правила милион пъти, и чу дълбокия му страстен стон.

Усмихна му се съблазнително, без да се притеснява, че се е съблякла за пръв път пред мъж, след което пръстите ѝ преминаха по стегнатия му стомах и се спряха на копчетата на бричовете му.

Сърцето му започна да бие по-силно и тя го чуваше все по-ясно и по-ясно, докато го разкопчаваше. Пулсът ѝ се ускори, когато плъзна ръце под колана на бричовете му и започна да ги смъква по тесните му мускулести бедра.

Светлината на огъня бе напълно достатъчна, за да може да види мъжествеността му. Тя почти онемя от гледката. Усети твърдостта му, когато го докосна, докато събуваше бричовете му. Аштън застина, защото дори това леко докосване го докарваше до лудост. Неспособен да чака повече, той я покри с тялото си и превзе устните ѝ. Целувката бе последвана от много други, преди той да раздели краката ѝ с коляно. Изстена гърлено, когато докосна женствеността ѝ. Но се досети, че за нея това бе за първи път и моментално се отдръпна, погали я по едно тайно местенце и тя извика от наслада.

— Нуждая се от теб — прошепна, а езикът му опита вкуса на устните ѝ.

Взе ръцете ѝ в своите и я погледна в очите.

— Саша, обичам те! Толкова отдавна те обичам! Каж ми, че и ти ме обичаш! Каж ми!

За пръв път тази вечер Саша се върна в реалността. Погледна го уплашено и не можеше да повярва, че е позволила да се стигне дотук. Трябва да е било само миг на лудост, иначе не можеше да си го обясни. Един миг, в който съществуваша само чувствата ѝ към Аштън и всичко останало нямаше значение.

Но бе сгрешила. Бе забравила, че не трябваше да се предава. Обичаше го с цялото си сърце и затова знаеше, че не може да си позволи да му се отдаде, а после да го изгуби.

Един мъж вече я бе измамил. Втори път нямаше да го позволи.

Сложи длани на гърдите му и се опита да го отблъсне. Но колкото повече се движеше, толкова повече влизаше в съприкосновение с тялото и мъжествеността му. Това я смущаваше, защото предизвикваше у нея непозволени желания.

— Саша, по дяволите! — рече Аштън и я притисна към земята. — Просто спри и си помисли какво правиш. Знаеш, че ме обичаш. Една жена не целува така, когато не обича мъжа до себе си. Чувам как бие сърцето ти. Зная, че не е от страх, а защото ме желаш, Саша. Толкова, колкото и аз теб.

Саша поклати глава.

— Не — проплака. — Не те желая — понечи да освободи китките си. — Пусни ме, Аштън! Сигурно не възнамеряваш да ме вземеш против волята ми. Не възнамеряваш да ме... изнасилиш...

Обвинението го накара да побледнее. Той се отдръпна от Саша и я погледна почти с омраза. Взе бричовете си и бързо ги обу, а после посегна към раницата си. Ядосан, започна да вади от нея ризи и бричове.

— Вземи каквото ти трябва и се махай оттук! — изръмжа, а когато раницата бе вече празна, се обърна и я погледна. — Май е по-добре да изляза аз — стисна юмруци. — И не тръгвай след мен, Саша. Отсега нататък палатката е твоя!

Саша страхливо се отдръпна, когато той взе ризата си, ботушите и кобура. Потръпна, защото получи още един гневен поглед, преди Аштън да излезе и да остави след себе си неловко мълчание. Тялото ѝ още гореше от милувките му, а в устата си още чувстваше вкуса му.

— Какво направих? — прошепна и заплака. — О, Аштън, какво направих? Обичам те! Наистина те обичам!

Никога не се бе чувствала толкова самотна.

ГЛАВА 8

Саша мълчаливо се поклащаше на седлото, като яздеше само на няколко ярда зад Аштън. Избягваше да го поглежда. Не бяха си проговорили на закуска и тя не очакваше той да ѝ заговори, когато се наложеше да спрат и да пригответ лагер за нощуване. Носеше една от широкополите шапки на Аштън и дрехите, които ѝ бе дал назаем. Чувстваше се неудобно и знаеше, че изглежда смешно, защото те бяха поне два номера по-големи. Бе навила ръкавите на ризата и крачолите на бричовете, бе ги притегнала с въже около кръста, но те пак ѝ бяха големи и като че ли плуваше в тях.

Знаеше, че е смешна, но Аштън въобще не се усмихна и не я закачи. Пренебрегваше я също така явно, както и тя него. Чувствените мигове, които бяха преживели заедно, бяха поставили бариера между тях — може би толкова висока, че нямаше да могат, дори да бяха поискали, да я прескочат.

Бе прекрасен януарски летен ден и затова дърветата още нямаха листа. В оголелите им клони пееха птици. Драконът на пустинята, гуцер, който се хранеше с леш и бе известен като игуана, се появи иззад едно дърво, спря се и я загледа, а тя се изплаши и бързо го отмина. Всякакви други животни се криеха, пълзяха или тичаха из храстите наоколо. Едно сребристо източноавстралийско кенгуру избяга, като блееше недовошно.

Силен сърбеж я накара да се почеше по врата. Започна да я сърби и на други, по-интимни места, където не можеше да се почеше в присъствието на мъжете, които язدهа около нея и я обграждаха от всички страни. Изпоти се, когато сърбежът се засили. Чешеше се навсякъде, където можеше да се достигне, и с периферното си зрение забеляза, че всички останали правят същото.

После погледна към гърба на Аштън. Усмихна се дяволито, когато видя, че ръцете му не спираха да се движат — по гърба, ръцете и бедрата.

Повдигна вежда и отново отправи поглед към другите мъже. Нямахше ни един, който да не си смъкваше кожата от чесане.

Неочаквано Аштън се спря и се обърна.

— Някой знае ли каква е причината за този ужасен сърбеж? — извика. — Откакто съм се събудил, като че ли нещо лази по цялото ми тяло. Виждам, че и с вас е същото. Имате ли някаква представа на какво се дължи? — Вдигна единия си ръкав и внимателно погледна ръката си. — Не виждам никакъв обрив. Но... — въздъхна дълбоко.

Саша приближи коня си до неговия.

— Аштън, какво има? — попита, защото видя, че е открил нещо върху ръката си. — Какво намери?

— Бълхи — каза той с отвращение. После извика и погледна невярващо към нея. — Проклятие! Хванали сме бълхи!

Тя дръпна силно юздите и спря коня.

— Бълхи? — попита и потръпна от погнуса.

Бързо погледна към ръката си и си нави ръкава. Въздъхна, защото паразитите не бяха по-големи от върха на игла и непрестанно скачаха по ръката ѝ.

— Господи! — пошепна пребледняла.

И понеже я сърбеше навсякъде по тялото, почувства, че ѝ се повдига.

Бълхи!

— Чувал съм, че из храстите живеят бълхи — каза Аштън и слезе от коня. Завърза го за един клон и започна да сваля всичко от седлото. — Явно ни очаква сериозна схватка.

Саша също слезе.

— Аштън, иска ми се да направя нещо, за да се отърва от тези проклети създания. — Тя се намръщи. — Кажи ми какво да сторя.

— Първо трябва да установим откъде идват бълхите — отвърна той, докато разпъваше одеялото си на земята.

Коленичи и го огледа. Стисна устни и погледна към нея.

— Одеялата са пълни с тях — кимна и посочи към старателно закрепения вързоп на седлото ѝ. — Свали твоите и ги огледай!

Обърна се към мъжете.

— Прегледайте си одеялата.

Ругатни и всякакъв род неприлични думи изпълниха въздуха, когато одеялата бяха прострени на земята. Саша коленичи, огледа си

завивките и се обърна към Аштън.

— Никога не съм виждала толкова много от тези отвратителни създания!

Започна да чеше глезените си, като ѝ се искаше да остане поне за малко сама, за да направи същото със слабините си.

— Изглежда, одеялата са източника на зараза — каза тя, когато се установи, че и другите завивки са пълни с бълхи, а не само нейната и тази на Аштън. — Защо, Аштън? Откъде сме хванали животинките?

Аштън се изправи, намръщи се, а после лицето му просветна.

— Това са бълхи, които живеят в пясъка — обясни. — Не помниш ли? Разпъна всичко, за да се изсуши върху пясъка. Той сигурно е бил пълен с бълхи. Тези малки кръвопийци веднага са се приютили в одеялата ни.

— Кръвопийци?! — възкликна Саша и потръпна.

— Затова ни сърби така ужасно — рече Аштън и сви рамене.

— Но това е кошмарно!

— Най-добре ще е да започнем да се чистим от бълхите, докато слънцето още не е залязло — каза той и повдигна ръба на широкополата си шапка.

— Какво можем да направим? — попита го Саша, без да спира да се чеше.

Съвсем бе забравила, че с него имаха достатъчно основания, за да не си говорят. Отново бяха съдружници, които заедно се опитваха да решат един от проблемите на пътуването към новата земя.

— Първо трябва да убием няколко опосума и да ги одерем — отвърна Аштън, извади един револвер от кобура и го размахна. — В пустинята има много опосуми. Трябват ни много кожи, за да се отървем от тази дяволска напаст — свали оръжието си и погледна Саша. — Твоята задача е да откриеш няколко мравуняка. Докато дерем опосумите, ще ги намериш, а после ще започнеш да пренасяш одеялата към тях.

— И защо, ако не е тайна? — попита и го погледна подигравателно.

— Просто си свърши работата, Саша — рече нетърпеливо Аштън. — Искаше да ми бъдеш съдружник. Сега е времето да го докажеш.

Огорчена от отношението му, тя сложи ръце на бедрата си.

— Сякаш не съм ти доказала хиляди пъти, че мога да издържа на всички трудности и да бъда тук с теб и тези мъже!

Не обърна внимание на леката му усмивка, а започна да си проправя път през храстите и да търси мравуняци. Под краката ѝ пукаха сухи клони от каучуково дърво и изсъхнала трева. Парчетата евкалиптова кора бяха като барабани, които предупреждаваха всички животни за приближаването ѝ.

Промъкваше се крадешком напред. Един уомбат — двуутробно животно, което приличаше на малко сиво мече — надникна от дупката си, а след това отново потъна в нея, когато тя наближи.

Най-накрая съзря мравуняците. Приличаха на големи пясъчни замъци, прекрасно изваяни от неуморните мравки.

— Първо бълхи, а сега и мравки — каза си и се върна за одеялата.

Докато се връщаше, няколко изстрела прорязаха тишината. Тя потръпна. Някои от мъжете вече се връщаха с убити опосуми. Извърна очи, за да не гледа, докато ги деряха. Взе одеялата и вяло се усмихна на Аштън.

— Намерих няколко мравуняка. Надявам се да стигнат, защото няма да търся други. Не виждам защо трябва да си губя времето. Доколкото зная, мравките са също толкова противни, колкото и бълхите.

— Сладка моя, мравките се хранят с бълхи — обясни Аштън, взе одеялата от ръцете ѝ и ги метна на рамо. — Ще им направим такова угощение, че ще го помнят цял живот.

— Все още не разбирам как — рече Саша и започна трескаво да чеше корема си. — Мисля, че бълхите ще си останат на мен.

— Е, добре. Трябва да уточня, че не можем да приложим към себе си същата техника и да легнем в мравуняците — каза той и кимна към мъжете, които идваха след тях и носеха кожата. — Но най-напред по-важните неща.

Когато стигнаха до мравуняците, тя с недоверие загледа Аштън, който започна процедурата, която щеше да ги избави от бълхите. Първо той и хората му започнаха да простират одеялата върху мравуняците. След това поставяха кожата от опосум върху тях, с кървавата страна нагоре.

— Бълхите ще се качат върху кожата, но силното слънце ще ги накара да се върнат обратно на одеялата — обясняваше Аштън, докато продължаваше да ги подрежда. — Мравките ще ги изядат. Всичко, което трябва да направим, е да изчакаме, а после да изтръскаме одеялата.

— Вече е безопасно да ги държиш — каза той и се почеса по крака.

— Добре, магнахме бълхите от одеялата — каза тя и метна завивката през ръката си. — Но как ще ги отстраним от себе си?

— Изглежда, ще трябва да поплуваме в реката заедно с дрехите — рече и зацъка с език, когато видя съмнението в очите ѝ. — Не се притеснявай, Саша! Моите дрехи няма да се свият. Прани са вече безброй пъти.

— Дори не съм се сетила да се притеснявам за това — отвърна тя и упорито повдигна брадичка. — Просто не ми се иска да се къпя заедно с всички тези мъже. Не и дори за да се отърва от тези проклети бълхи!

Аштън сви рамене.

— Някой да те кара насила? — Той я погледна в очите. — Никога няма да те насилия да направиш нещо против волята си. Нищо — повтори и тя разбра какво има предвид.

Саша се изчерви. Обърна се, но сиянието на реката блестеше между дърветата и неудържимо я привличаше. Нямаше избор — трябваше да се изкъпе. Не можеше да понесе дори още една минута този ужасен сърбеж.

Избра си закътано местенце, където можеше да поплува на спокойствие. Бе видяла накъде се отправят мъжете и бе поела в противоположната посока. След малко почувства, че е вече сама, и спря. Не искаше да се отдалечава твърде много, за да могат мъжете да чуят вика ѝ, ако някое животно я нападнеше.

Като знаеше, че е далеч от жадните погледи на мъжете, реши да съблече дрехите си и спокойно да угаси пожара върху кожата си. Страхуваше се, че ще ѝ се наложи да се чеше до следващата година, защото много от раните вече се бяха инфектирали.

Първо си свали ботушите, а после ризата и бричовите. Остави ботушите настрана и занесе дрехите си до водата. Стъпи на каменистото дъно, след което тръгна нагоре срещу течението и спря,

когато се озова до кръста във вода. Започна яростно да търка дрехите си и да ги изпира внимателно.

Като приключи, се огледа предпазливо още веднъж и установи, че все още е съвсем сама. Мястото бе много спокойно. Почти нямаше течение, водата бе топла и шептеше тихо, докато завиваше и пълзеше в дълбоките вирове или чакълестите плитчини. Бе съвсем скътано. Голяма сянка падаше от високите надвиснали брегове. Очите ѝ се приковаха в едно водно конче, а после в бързия бяг на водния паяк.

Една жаба се обади откъм брега и развали магията.

Саша поклати глава, за да прогони мислите си, защото не бе разумно да остава твърде дълго далеч от останалите. Бе твърде опасно да си сама, гола...

След като остави ризата и бричовете си на брега, тя пое дълбоко въздух и се гмурна под водата. Кожата ѝ спря да пари от ужасния сърбеж. Наслади се на този момент на безтегловност, а после се върна на повърхността за глътка въздух. Отново се потопи изцяло.

Плъзгаше се бавно, разтваряше ръце и риташе с крака.

Дробовете ѝ вече имаха нужда от следващата порция въздух и сърцето ѝ изведнъж спря, защото усети как нечия ръка я сграбчва за единия глезен и не ѝ позволява да се добере до повърхността.

Изплашена до смърт, Саша се обърна да види кой я е хванал, но водата бе твърде мътна, за да установи нещо повече от това, че е хваната здраво.

Ръката неочаквано изчезна и тя отчаяно се опита да изплува, но бе хваната натясно за втори път. Миг преди да достигне повърхността, ръката обхвана гърдите ѝ и ги погали.

Тя оказа яростна съпротива и удари натрапника.

Почти задушена, се забра до повърхността.

Стъпи на дъното. Дишаше трудно и усещаше болки в гърдите. Оглеждаше се страхливо и очакваше нападателят ѝ да се покаже.

Знаеше, че не може да е друг, освен...

ГЛАВА 9

Балончетата въздух на повърхността близо до Саша ѝ подсказваха, че под водата все още има някой. Искаше да избяга и нетърпеливо поглеждаше към брега, но коленете ѝ бяха омекнали от страх и тя не можеше да помръдне.

Въздъхна и се загледа, когато изведнъж Аштън се появи над водата, дишайки тежко.

— Ти! — извика тя и скръсти ръце пред гърдите си в отчаян опит да ги прикрие. — През цялото време си бил ти!

Той пое дълбоко въздух и прокара пръсти през косата си, за да я отстрани от лицето. Ризата му от кожа на кенгуру плътно прилепваше по него.

— Как да се оправдая? Съвсем не беше нарочно, Саша! Не исках да те плаша.

Очите ѝ горяха от ярост, ноздрите ѝ потрепваха неспокойно, докато се взираше в него.

— Как очакваш да реагира човек, когато го хващат за глезена под водата? — извика тя. — И, Аштън, как... как си позволяваш такива волности с мен? Ти... ти докосна гърдите ми!

— Няма да повярваш, ако ти кажа, че нищо от всичко това не съм направил нарочно, нали? — попита.

Сърцето му се сви, когато видя сладкото ѝ и невинно изражение. Сигурно само се правеше на ядосана.

Аштън бе срещнал много предизвикателства по пътя си към новия начин на живот, но най-голямото със сигурност бе страстното му влечение към Саша. Бе се осмелил да я целуне за пръв път в онзи незабравим ден в Мелбърн и тази целувка бе запалила у него огън, който нищо не можеше да угаси. Никога нямаше да спре да я желае. Никога!

— Искаш да кажеш, че не си знаел, че се къпя тук? — подигра го тя.

Старяеше се да не се изнервя от начина, по който той я гледаше, и да не забелязва игривите пламъчета в очите му. Не беше заради това, че тялото ѝ бе изложено на показ повече, отколкото бе прилично. Беше нервна, защото той бе тук, толкова близо, че само трябваше да се наведе и да получи една прекрасна целувка.

— Ти беше този, който нареди всички да се изкъпят в реката — каза бързо, защото знаеше, че щеше да загуби всяка битка с него и се старяеше да я избегне.

Лека усмивка се появи в ъгълчетата на устните му и той отново я огледа критично.

— Но мисля, че наредих да се къпете с дрехите. — Очите му святкаха опасно.

— И трябва да повярвам, че не си ме проследил дотук и не си гледал, докато се събличам, преди да вляза да се къпя?

Аштън стисна устни. Направи крачка към нея и се стъписа, когато тя отстъпи.

— Кълна се, че не знаех къде се къпеш. Нито пък че си гола.

Саша забрави, че трябва да прикрива гърдите си, и сложи ръце на кръста.

— И, уважаеми господине, ще ми кажеш също, че не си знаел, че хващаш моя глезен и опипваш моите гърди? — изсъска насреща му. — Как да не си разбрал, че съм аз? С нас не пътува друга жена!

— Водата е толкова мътна, че не можеш да видиш и на инч пред носа си, и ти го знаеш — каза Аштън, който вече бе започнал да се изморява от безсмисления спор. — Аз просто плувах под вода, когато попаднах на плувец точно пред мен. — Той махна с ръка. — И, по дяволите, веднага разбрах кой е. Никой мъж не би могъл да има такъв тънък глезен! — Аштън сведе очи и прочисти гърлото си. — Трябва да си призная обаче, че когато докоснах гърдите ти, беше съвсем нарочно — каза ѝ меко. Бавно вдигна поглед към лицето ѝ. — Как да не го направя? — рече провлачено. — Саша, дявол да го вземе, нуждая се от теб! Обичам те!

Тъпа болка прониза гърдите ѝ. Нещо я накара да не се отдръпва, когато ръцете му обхванаха лицето ѝ. Пулсът ѝ се ускори и коленете ѝ отново омекнаха, когато той се наведе и положи една гореща целувка върху устните ѝ. Изведнъж всичките ѝ притеснения, всичките ѝ добри намерения да се съпротивлява изчезнаха. Тя го прегърна и отговори на

целувката, признала пред себе си, че твърде дълго е чакала да го направи, защото се обвиняваше, че изпитва такива чувства.

Саша изстена и стана още по-податлива, когато ръцете му обхванаха гърдите ѝ, а после се плъзнаха по-надолу, към женствеността ѝ. Когато започна да я гали, цялото ѝ тяло се разтрепери от непоносима наслада.

Искаше ѝ се да го докосне навсякъде. Освободи устните си от неговите и го огледа, после започна нетърпеливо да сваля ризата от раменете му.

— Водата е много по-приятна, ако си свалиш дрехите — каза тя и не усети колко пресекив е гласът ѝ.

— Защо? За да се отърва от бълхите? Или за да доставя удоволствие на моята дама?

Аштън се опитваше да я дразни, докато разкопчаваше копчетата на бричовете му. Събу ги и ги хвърли на брега, до ризата, която ръцете на Саша вече бяха запратили там. Огън го изгаряше отвътре и той галеше тялото ѝ с нетърпеливи и треперещи пръсти. Телата им сякаш се сляха в едно.

— Обичам те, Саша! — пошепна.

Плъзна език по съвършените черти на лицето ѝ.

— Каж ми, че и ти ме обичаш!

Обхвана лицето ѝ с ръце и я погледна с очи, пълни със страст, и тя леко се отдръпна.

— Каж ми, Саша! Каж ми!

Саша го изгледа въпросително, защото се мъчеше да разбере какво иска от нея и какво трябва да направи. После, с почти болезнен стон, се хвърли на врата му и се притисна до него.

— О, Аштън, не искам да те обичам — изплака. — Не искам! Не искам!

— Мисля, че зная защо — отвърна меко той и погали леко нежната кожа на гърба ѝ. — Не го казвай, докато сама не почувстваш нужда. Засега ми е достатъчно да го виждам в очите ти и да го чувам в гласа ти. Някога ти ще се освободиш от страховете и съмненията си. Тогаваш ми покажеш колко дълбоки са чувствата ти към мен.

— Чувствам се като развратница, Аштън — пошепна Саша и дъхът ѝ спря, когато почувства мъжествеността му до слабините си.

Ако не го възпреше сега, после щеше да бъде твърде късно. Не можеше да успокои лудия ритъм на сърцето си, нито да скрие желанието, което изпълваше цялото ѝ същество. Да го почувства в себе си, сигурно щеше да бъде най-прекрасното нещо, което можеше да ѝ се случи. А за да го спре, просто трябваше да каже „не“.

Но всяка фибра на тялото ѝ крещеше „Да! Да! Да!“.

— Нищо от това, което ще споделим с теб, не може да се нарече развратно — прошепна Аштън в ухото ѝ, ръцете му обхванаха меките ѝ задни части и той я привлече по-близо до тръпнещата си мъжественост.

Притисна бедра към нейните, а после заглуши с целувка болезнения ѝ стон, когато проникна в нея. Голите им тела бяха разделени само от водата, галеха се едно в друго и у него се разгаряше все по-голям пожар.

Саша осъзнаваше само донякъде, че стене и се опита да скрие мига на екстаз, като притисна лице в гърдите му. Тя потъна в бездна от наслада, от която като че ли никога нямаше да излезе, и впи нокти в мускулестите му рамене. Затвори очи и му позволи да вдигне краката ѝ около кръста си. Така тя още по-добре усещаше как я изпълва. Когато започна да се движи в нея, всеки миг се превърна в една сладка агония.

Аштън погали гърдите ѝ и я накара да извика от удоволствие. Сега тя напълно се поддаде на страстта и почувства, че и последните остатъци здрав разум са отлетели. А когато той засмука езика ѝ, я заля вълна от топлина чак до пръстите на краката.

Като че ли цялата вселена се завъртя около нея и тя се оказа на ръба на върховен екстаз, в един свят от топлина.

Когато Аштън започна да я люби все по-бързо и по-бързо, Саша чу стоновите му и разбра, че той изпитва същото удоволствие. Вече не се срамуваше от това, което бе направила.

Изглеждаше толкова правилно, толкова, толкова чудесно — да споделиш тялото и душата си с мъжа, когото обичаш.

Саша се притисна до Аштън, като дишаше тежко. Когато я погледна, очите му бяха пълни с нежност и любов — тя леко му се усмихна и извърна поглед. Въпреки че изглеждаше правилно да го обича и по този начин, щом чувствата ѝ бяха така дълбоки, вече бе започнала да осъзнава какво е направила. Никога нямаше да се довери изцяло на мъж. Дори не и на мъжа, който току-що я бе отнесъл до

небето. Мразеше се заради това, че бе му позволила да го стори. Отсега нататък той щеше да очаква от нея да задоволява нуждите му всеки път, без значение дали тя самата го желаше.

Като се измъкна от прегръдката му, Саша неочаквано се почувства засрамена под изпитателния му поглед. Бе я докосвал навсякъде и сигурно помнеше всяка извивка на тялото ѝ, но сега, когато бе споделила с него най-интимната прегръдка, се почувства неудобно.

— Саша, какво има? — попита Аштън и нежно я погали по бузата.

Когато тя се отдръпна от него, излезе от водата и започна нетърпеливо да се облича, сърцето му се сви. Разбра, че битката още не е приключила, и щеше да му бъде необходимо време, за да я спечели. Може би беше сгрешил, задето реши да я люби сега. Може би начинът, по който смяташе да я накара да го обича, бе изцяло погрешен.

Сви ръцете си в юмруци, защото трудно понасяше болката, която го бе завладяла, излезе от водата и бързо навлече дрехите си, като чувстваше, че мълчанието, което висеше между тях, слага непосилна тежест на раменете му.

Неспособен да го понесе, той я хвана за китката и я накара да го погледне.

— Така ли ще я караме отсега нататък? — попита и се намръщи. — Само защото правихме любов, ще се отнасяш към мен като натрапник. Може и така да ти изглежда сега, Саша, но не съм. Защо не се вгледаш в чувствата си и не приемеш най-сетне, че ме обичаш? Защо, Саша?

Тя се изчерви, а тялото ѝ все още тръпнеше от страст и едва устоя на желанието да се хвърли в прегръдките му и да го помоли никога вече да не я пуска.

Но имаше да обмисля твърде много неща, да си изяснява куп други.

— Не искам да говоря за това, Аштън. — Гласът ѝ трепереше. — Моля те да уважиш волята ми!

Аштън невярващо я погледна.

— Дори не искаш да говорим за това?! — Той гневно повиши тон. — Молиш ме да уважавам волята ти?

Хвана я за раменете и силно я притисна до себе си, погледнал в очите.

— Сладка моя, може би погрешно съм изтълкувал това, което се случи между нас преди малко във водата. Мислех, че означава нещо за теб!

Той рязко я отблъсна и тя политна назад, почти падна. Шокирана, покри устните си с ръце. Никога по-рано не го бе виждала да се ядосва толкова бързо.

— Е, малка лейди, сега не мога да изтълкувам погрешно поведението ти — рече ѝ с омраза. — Съжалявам, че съм бил за теб само едно разочарование.

Ако я бе ударил през лицето, щеше да я боли по-малко. Скри един стон в дланите си. Въпреки че ѝ се искаше да го настигне и да го помоли за извинение, остана на мястото си и продължи да го гледа, докато той се скри от погледа ѝ в храстите. В душата ѝ нахлу спомена за прекрасните мигове във водата преди малко и тя осъзна, че това щеше да е само първият от множество страстни моменти, ако го бе настигнала и му бе казала, че грешеше напълно относно чувствата ѝ. Не я беше разочаровал. Беше чудесен любовник. Бе ѝ дал възможност да изпита толкова непознати досега усещания!

Мисълта за предателството на един мъж я отдалечаваше от Аштън и я караше да приеме съдбата си такава, каквато беше.

Седна на земята, обу ботушите си се отправи през гъстия храсталак обратно към лагера. Внимателно се огледа, за да види дали някой от мъжете няма да я погледне с презрение, защото ѝ се струваше, че по някакъв начин всички са видели, че току-що е изгубила девствеността си. Но за нейно успокоение те бяха заети да сгъват одеялата си и да ги завързват на седлата. Някои дори бяха яхнали конете си в очакване на сигнала за тръгване.

Надяваше се Аштън да ѝ заговори, защото съвместното им бъдеще се основаваше на доверие и взаимни отстъпки. Приблужи се леко до него, докато той завършваше одеялото си за седлото.

— Изкъпа ли Светкавица? — попита меко, въпреки че виждаше кученцето да ближе мократа си козина.

— Ти как мислиш? — отвърна Аштън.

Изражението му бе тъжно и отнесено, а в очите му блестеше болка.

— Мокра е, нали?

Мина покрай Саша, наведе се да вземе друга завивка и я тикна в ръцете ѝ.

— Ето ти одеялото. — Наведе се и започна да гали Светкавица. — И не, не съм я къпал. Може и сама да влезе във водата.

— О, разбирам — каза Саша взе одеялото и го завърза на седлото.

Вдигна шапката си от земята, сложи я на главата си и се върна при Аштън.

— Кога ще видим Криспин и Руфус? Все още не разбирам защо не пътуват с нас.

Погледна белега му. От водата бе станал още по-бял и това засили интереса ѝ към него. Бе толкова загадъчен мъж. Дали някога щеше да ѝ каже къде е получил белега? Кой го бе наранил? Дали въобще ѝ се искаше да знае? Сигурно нямаше да може да приеме миналото му.

— Имаме само още няколко дни път и тогава ще получиш отговор на всичките си въпроси — каза ѝ с досада и яхна коня си. — Време е за тръгване. Смятам, че не си си променила решението да пътуваш с мен.

Саша побледня и отвори уста от изненада.

— Не, Аштън, съвсем не съм го променила! — промърмори.

Той кимна към коня ѝ.

— Тогава, ако не искаш да изостанеш, ти предлагам да се качиш на коня.

Разтърсена от студенината му, Саша го загледа за миг, а после се метна на седлото. Когато чу Светкавица да лае радостно, разбра, че той я бе взел в скута си.

С гордо вдигната брадичка, тя смуши Облак и тръгна. Когато мина покрай Аштън, можеше да усети топлината на погледа му, като да я бе докоснал.

Станфорд видя, че приближават двама конници, и това го накара да дръпне юздите и да ги изчака. Дръпна от преполовената пура и присви очи под палещите лъчи на слънцето.

— Станфорд, не можем ли да останем тук през деня? — попита Бианка и спря коня си до неговия. Сложи ръка на корема си. — Нуждая се от почивка. Моля те, Станфорд, нека да не продължаваме!

Сидуел извади пурата от устата си и я хвърли на земята. Наведе се към нея и започна внимателно да я изучава с очи.

— Малко си изморена — каза и повдигна вежда. — Предполагам, че пътуването на кон е изморително за жена, която е свикнала само да си вдига краката в леглото. — Зацъка с език и сви рамене. — Ще свикнеш, Бианка. Ще свикнеш.

Двамата конници спряха точно пред него.

— Е, какво открихте? — попита и ѝ обърна гръб.

— Сър, намерихме го! — отвърна единият от мъжете и усмивката му разкри ужасни пожълтели зъби. — Намира се на два дни езда на север.

— Не изпитвайте търпението ми! — изръмжа Станфорд. — Кажете ми всичко! Какво точно открихте?

— Намерихме фермата на Аштън Йорк — отвърна другият мъж. — Вече има къща, огради и четиристотин овце, пазени от хората му.

— Значи е пазил всичко в тайна? — попита и вдигна брадичка. — Така си и мислех. Затова ви изпратих напред.

— Направихме всичко както поръча — рече мъжът с жълтите зъби. — Маркирахме земята до тази на Аштън Йорк, само че откъд реката.

— Видяха ли ви да го правите? — попита предпазливо Станфорд.

— Не. Няма никакво доказателство, че сме били там, освен белезите, но ги направихме толкова фини, че ще бъдат невидими за всеки друг, а ние лесно ще ги намерим, когато му дойде времето.

— Значи всичко, което трябва да сторим, е да изчакаме Аштън Йорк да пристигне във фермата си. Можем да се настаним съвсем законно още на следващия ден и да изглежда така, като че ли е съвсем случайно — каза Станфорд и извади нова пура от джоба си. Запали я и спокойно запуши.

— Искаш ли да се случи нещо неприятно на мъжете, които вече са там? — попита мъжът и се изплю.

Очите му потъмняха от жажда за кръв.

— Не — каза Станфорд и разкърши рамене. — Ще имаме много време затова по-късно.

— Както кажеш.

Мъжете пришпориха конете и се присъединиха към останалите.

Бианка страхливо го погледна и осъзна, че той бе много по-зъл и пресметлив, отколкото бе предполагала някога.

ГЛАВА 10

Дълги и неправилни черни ивици се бяха появили по вечерното небе. Саша бе изморена, но се радваше, че най-сетне бяха достигнали равнината зад гората от каучукови дървета. Огледа се — земята бе суха и прашна, само тук-там се виждаха храсти и растения, които имаха способността да задържат вода. Аштън я бе научил, че там бе опасно да се пасат овце, защото твърдите евкалиптови храсти скриваха от погледа всичко и овчарят, дори да яздеше кон, можеше лесно да изгуби стадото. Потръпна, като чу воя на кучетата динго в далечината, и си спомни думите му, че храстите, които виждаше, бяха наречени още „храсти динго“, защото приютяваха дивите кучета, от които овчарите се страхуваха най-много.

Саша погледна към Светкавица. Ушите ѝ бяха щръкнали, а очите ѝ се въртяха неспокойно. Чудеше се дали любимката ѝ някой ден няма да реши да се завърне при дивите си събрата и да тръгне на лов за овце.

Въздъхна, защото задните части бяха започнали да я болят от дългата езда. Очите ѝ се разшириха от изненада, когато установи, че язди покрай ограда, висока шест фута. Погледна напред и видя, че тя се губи в далечината. Зад нея спокойно пасяха четиристотин мериносови овце.

Бе чувала, че в пустинята има оградена милиони акра земя, където храстите изсмукваха с жадните си корени всяка капка вода и пречеха на тревата да расте. Единственото, което животновъдите можеха да направят, бе с цената на тежък труд да ги изкоренят. Трева имаше в изобилие в това заграждение. Пейзажът би бил още по-прекрасен, ако не се въргаляха стотици изсъхнали клони. Виждаше ги пръснати из цялото пасище, което се ширеше пред нея.

Пришпори коня си и го изравни с този на Аштън.

— Аштън, изглежда не сме първите, които пристигат тук — каза тя и побутна с пръст широкополата си шапка. — Наблизо ли ще се установим? Може би тези заселници ще бъдат наши съседи?

Аштън я погледна, а очите му странно светеха.

— Отговарям с „да“ и на двата ти въпроса — рече и сложи ръка върху топката на седлото си. — Какво ще кажеш да отидем и да ги поздравим? Да видим с какви съседни ще си имаме работа.

Обзе я нетърпение при мисълта, че може би щеше да има в близост жена, с която да си говори от време на време. Бяха ѝ казали, че пустинята е свят за мъже — самотни, без дом, жена и деца.

Но това не можеше да я спре. Очакваше с нетърпение приключенията и предизвикателствата.

— Да! Хайде да отидем да ги видим! — каза нетърпеливо тя, но погледна към облеклото си и се намръщи. — О, но я ме погледни! Облечена съм в бричове и риза като мъж, а и те са мръсни и прашни от пътуването.

Свали шапката си и я окачи на седлото, а после бързо прокара пръсти през косата си.

Аштън зацъка с език.

— Сладка моя, не се притеснявай толкова много за външния си вид. Не мисля, че за тези хора има някакво значение как изглеждаш. Тук, на края на света, всички изглеждат еднакво.

Саша го погледна обидено заради това, че в очите му не бе различна от самия него и останалите мъже. Отпусна юздите и го задмина.

Аштън скоро я настигна, последван от Светкавица.

— Надявам се да склучим мир. Имаме много работа тук, в пустинята, за да си губим времето в спорове. Ние сме съдружници, Саша. Имаме толкова планове!

— Сигурна съм — подигра го тя. После се намръщи. — Изглежда Криспин и Руфус са ни изоставили. Много добри приятели са, няма що!

Светкавица изведнъж като че ли полудя. Като лаеше непрестанно, кученцето изтича пред тях и се промуши под портата. Тогава разбраха каква е причината.

Една овчарка излезе от стадото и се понесе към Светкавица.

— По дяволите! — рече Аштън, скочи от седлото, затича се към портата и я отвори.

Но преди да настигне Светкавица, двете кучета опряха нос до нос и миролюбиво се запознаха.

Саша, останала без дъх, слезе от коня и отиде до Аштън.

— Не мисля, че ще се сбият, нали? Може би ще станат приятели?

— Изглежда, че единствената битка е между теб и мен — отвърна тихо той.

Саша вдигна поглед към него.

— Каза ли нещо? — попита невинно и вдигна вежди.

Аштън нервно се разсмя.

— Не, нищо. — Погледът му се спря на приближаващия ездач.

Позна го веднага. Беше Криспин. Знаеше, че Руфус наглежда овците.

Бе много горд с това, което бяха постигнали двамата му приятели — оградата овците, вярното куче. Само се надяваше къщата да е готова, за да приюти него и бъдещата му невеста.

Саша също видя конника. Присви очи, защото прахът ѝ пречеше да го познае. После зяпна от учудване. Познаваше го! Съвсем не беше непознат — беше Криспин!

Но какво правеше той в тази ферма?

Криспин спря коня си до този на Аштън и слезе. Аштън здраво му стисна ръка и го прегърна.

— Добре свършена работа, Криспин! — каза гордо. — Знаех си, че мога да разчитам на теб!

Саша втрещено гледаше ту единия, ту другия.

— Има ли някой, който може да ми обясни какво става тук? — рече заядливо и погледна Аштън с присвити очи. — Да имаш нещо да кажеш?

Очите му проблеснаха. Погледна Криспин с надеждата, че щеше да се намеси и да го спаси. Но той мълчеше. Тази любопитна лейди несъмнено го бе изплашила.

— Ами... Всичко опира до това... — каза накрая, хвана я под ръка и я поведе, защото искаше потокът от гневни думи, който се очакваше, да се излее върху главата му насаме. — Тайно дойдох дотук и маркирах земята.

— Кога? — въздъхна тя.

— Преди да те срещна — рече, а виолетовите му очи я гледаха изпитателно. — Купих кръчмата, за да спечеля достатъчно пари, за да купя овце. Може би беше по-добре да ти кажа.

— Да, и аз така мисля — отвърна Саша. — През цялото време пътувах с теб, за да търся земя за нашата ферма. Нашата ферма, Аштън. Твоя и моя! А ти вече си притежавал земята. — Буца заседна в гърлото ѝ. — Колко ли още тайни криеш от мен? — Обърна насълзените си очи към белега му. — Каква ли ужасна тайна крие и белегът на лицето ти?

Ръката му се плъзна по белега и го поглади. Обиден от думите ѝ, той се взря в нея за момент, а после се метна на седлото.

— Искам да видя всичко — извика към Криспин. — Заведи ме при Руфус! Искам да видя как се справя с пастирския занаят. — Погледът му като че ли премина през Саша и той безмълвно мина покрай нея.

Светкавица отиде до нея. Смутена, тя коленичи и взе кученцето на ръце.

— Отново го направих, Светкавица — пошепна. — Защо не мога да контролирам нрава си? Но защо Аштън не бе докрай искрен с мен? Страхувам се от това, което все още не ми е казал.

Изчака, докато покрай нея преминаха всички мъже, товарни коне и каруцата с воловете, а после се качи на коня и препусна в галоп през пасището.

Все още я болеше заради последната кавга, но докато яздеше, осъзна, че част от тази земя е нейна — видя за какво са употребени трудно спестените ѝ пари и се почувства горда. Дори можеше да забрави, че беше сърдита на Аштън. Бе я излъгал за много неща, но бе направил всичко за нейно улеснение. Бе решил да направи живота ѝ в пустинята по-лек и по-приятен.

Изведнъж къщата изникна пред очите ѝ. Бе построена насред пасището, пред нея имаше леха жълти цветя, а далеч зад нея се виждаха жилищата на пастирите. Сърцето ѝ се преобърна, когато видя зеленчуковата градина, домашните животни, които бяха затворени в ограден двор близо до хамбара, и няколко крави, които кротко пасяха между овцете в далечината.

Аштън бе помислил за всичко!

Бе сгрещила относно Криспин и Руфус. Никой не бе по-верен приятел от тях. Бяха работили упорито, за да бъде фермата готова при пристигането им.

Аштън се бе изгубил от погледа ѝ, защото бе отишъл да огледа имота и да се срещне с Руфус. Саша стигна до къщата и слезе от седлото. Не можеше да откъсне очи от малката, с островръх покрив къща, с два прозореца от двете страни на вратата. Аштън ѝ бе говорил в каква къща щяха да живеят. Трябваше да се построи от стеблата на особен вид кичеста палма, които лесно се поддаваха на обработка. Стените бяха изплетени от филизите на мимоза — „златното дърво“ на австралийското лято. Покривът беше от сух папур, донесен от блатата, които пресъхваха през този сезон.

Стомахът ѝ се присви от възбуда и радост. Мина през вратата и стъпи на прашния под. Светлината стигаше само да открие свещ и кибрит. Запали я, вдигна свещника и започна бавно да оглежда вътрешността на новия си дом. Въпреки че бе малък и примитивен, не можеше да не се гордее с него, защото си бе неин.

— И на Аштън — пошепна, а погледът ѝ се спря на леглото до стената.

Веднага се изчерви. Беше само едно — и стаята бе само една. Къде, за Бога, щеше да може да остане поне за малко сама?

Спомни си интимните моменти с Аштън и отмести бързо очи от леглото. Срещу вратата беше изградена камина, а над решетката висеше метален съд за готвене. Стените не бяха боядисани и както научи по-късно, хоросанът се приготвяше от овча вълна и кал, а подът бе направен от широки дървени греди.

Мебелите бяха правени на ръка. Масата представляваше дъска, в която със свредел бяха пробити четири дупки за краката, а трикраките столове бяха измайсторени по същия начин. Груби шкафове бяха изправени в ъглите, а по стените бяха забити гвоздеи вместо закачалки, също и около камината, за да се закачат там съдовете. Върху вървените полици видя чинии и други кухненски принадлежности — издялани дървени ножове, вилици, чинии, чаши, съд за биене на масло, ведра и черпаци. На стената висеше и кичеста брезова метла.

Пред камината имаше две кресла, а до тях — по една малка маса, върху която имаше по една свещ в бронзов свещник.

— Не е много, но е най-доброто, което можем да си осигурим засега — каза неочаквано Аштън зад гърба ѝ.

Изплашена, Саша бързо се обърна.

— Не те чух да влизаш — промърмори, доволна, че той не ѝ се сърдеше вече за онова, което бе казала за белега и всичко останало.

— Видях свещта — отвърна той и окачи шапката си на един пирон на стената. — Стори ми се подканяща. — Отиде до камината и преви коляно. Драсна клечка кибрит и я поднесе към разпалките. — Всичко изглежда някак естествено, Саша. Може би защото твърде дълго сме мечтали за него — размаха ръка над пламъците.

— Къщата е прекрасна, Аштън — рече Саша, но нервно си играеше с краищата на ризата и поглеждаше към леглото. — Но, Аштън, очаквах да има две стаи и в крайна сметка — две легла...

Той се изправи, отиде до леглото и натисна кожата от кенгуру, пълна със сухи листа, за да го изпробва.

— Струва ми се достатъчно удобно — каза и избегна разтревожените ѝ очи. — И достатъчно голямо, за да побере и двама ни, без да стане твърде пренаселено.

Саша въздъхна.

— Аштън, нямам намерение да спя с когото и да било — отвърна тя, раменете ѝ потръпнаха, а гласът ѝ стана по-слаб. — Дори и с теб...

Аштън се обърна към нея, свали колана с оръжията си и го окачи на един гвоздей близо до леглото.

— Е, тогава е съвсем явно, че един от нас ще спи на пода. Съжалявам, че не мога да задоволя всичките ти желания, сладка моя. Но в това начинание ще ни се наложи да пестим средства от каквото и откъдето можем — кимна към леглото. — Дори от съня си.

— Много добре знаеш, че си направил всичко това само за да си сигурен, че ще спя при теб — каза Саша, а очите ѝ изпусаха пламъци. — Бих разменила няколко овце за собствена стая и легло.

Аштън я погледна и застана на вратата. Долната ѝ устна започна да трепери от разочарование. Не искаше да прекарат първата си вечер тук в караници. Бе време за празнуване. Той дори се бе погрижил да донесе бутилка шампанско за случая. Бе я пазил като очите си във всекидневните битки с гори и реки. Беше грехота да не я отворят и да я изпият заедно. Бе му благодарна, въпреки че не спираше да мърмори.

Отиде и застана до него на вратата. Небето бе покрито с безброй звезди, а луната светеше по-ярко от обикновено. Докъдето ѝ стигаха очите, се виждаха само овце. Въздухът наоколо бе изпълнен с блеенето на стадото и далечния отглас на кенгуруто, който звучеше като фагот.

Тръпка на ужас премина по гръбнака ѝ, когато чу воя на дивото куче динго. Погледна към Светкавица, която не изглеждаше обезпокоена от гласовете на себеподобните си. Кученцето се бе свило и кротко спеше в краката на Аштън.

— Най-накрая сме тук — промърмори. — Аштън, толкова съм щастлива! — погледна го смутено. — О, Аштън, извинявай, че бях толкова неблагодарна! Ще ми простиш ли?

Цялата се изчерви, когато наместо отговор, той плъзна ръка около кръста ѝ и я привлече към себе си. Знаеше колко много означава за него такъв жест.

— Сега имаме собствен малък рай на земята — каза Аштън и ѝ се усмихна. — Това, че си с мен, прави идилията пълна.

— О, Аштън — рече и се притисна по-силно. — Толкова съм доволна! Сега съм в мир със себе си както никога преди. Има толкова много неща, които ще ни направят щастливи, нали?

— Всичко — отвърна ѝ тихо. — Всичко Бих искал да нарека имението „Хоумстед“ — продължи с усмивка. — Одобряваш ли името?

— „Хоумстед“ — Тя сякаш опита вкуса на името върху устните си. — О, да, Аштън, мисля, че това е прекрасно име!

— Добре — съгласи се и кимна. — Нека тогава бъде Хоумстед. Някак по-приятно е да дадеш име на жилището си.

— Виж колко са красиви овците! — каза Саша, докато гледеше гърбовете им, покрити с лунно сияние. — Видя ли се с Руфус? Харесва ли му да бъде пастир?

— Руфус сякаш е роден за това — отвърна Аштън и леко се разсмя. — Той винаги мечтае за нещо, а да прекарва дните и нощите си със стадо овце ще му даде достатъчно време за това.

— Стои там и през нощта? — попита тя и вдигна поглед към него.

— Да. Не е разумно да се оставят овците сами дори за час — обясни ѝ, а косата му настръхна от далечната песен на динго. — Когато сезонът е добър, животът на стадото е приятен, защото пастирите го пазят от дингото и паразитите — продължи с равен глас. — Също и от огъня.

— Огън? — въздъхна Саша, обзета от страх дори при самата мисъл за пожар.

— Аборигените кръстосват пустинята и почти през цялото време страдат от недохранване. За малко храна са готови да подпалят цялата околност.

— Какво имаш предвид? — попита, а очите ѝ се разшириха.

— Искам да кажа, че не биха се поколебали да опожарят няколко квадратни мили само за да хванат дузина игуани и двуутробни плъхове, без да ги е грижа за дърветата и бавноподвижните животни. Единствената полза от такива пожари е, че след тях пониква хубава трева. — Той погледна към спящото динго, а после отново в далечината. — Най-големият враг на овците е австралийското диво куче, дингото. След като веднъж се промъкне в стадото, може да издуши трийсет или четирийсет овце, преди пастирът да го убие.

Саша погледна Светкавица, която обичаше с цялото си сърце.

— Светкавица е динго — каза бавно. — Според теб възможно ли е някога да стане враг на овците ни?

Аштън също я погледна.

— Не мисля, че трябва да се страхуваме от нея. Въпреки че е динго, тя не е научена да ловува овце. Не се нуждае от месото им или от някакъв друг дивеч, за да се нахрани — разсмя се. — Мисля си, че понякога дори забравя, че е куче.

— Днес обаче си спомни. — Саша се усмихна, като си спомни как двете кучета търкаха носове. — Изглежда, с овчарката веднага станаха приятели.

— Това е добре — рече Аштън и отново погледна овците.

— Може би тя ще научи Светкавица как да стане овчарско куче — каза тя и отметна косата зад раменете си.

— Криспин много внимателно е избрал кучето. — Аштън тежко се облегна на вратата. — Овчарката работи много и добре ще се грижи за овците ни. Те са капризна и изнежена порода, но засега са здрави и ще направим добра печалба на английските текстилни пазари.

Криспин се появи иззад ъгъла на къщата, запъхтян, защото носеше на гърба си огромно бакърено корито, което остави пред външната стълба.

— Това е моята изненада за добре дошла, Саша — каза и изтри потта от челото си. — Вече изпратих няколко мъже да донесат вода от реката.

— О, колко мило! — възкликна тя и плесна с ръце. — Повярвай, всичко, от което се нуждая, е да се изкъпя. — Погледна свенливо към Аштън. — Но не зная как ще стане. Тук не мога да се усамотя.

Той слезе по стълбите и взе коритото, след което го пренесе покрай нея.

— Сладка моя, винаги когато желаеш да се усамотиш, къщата ще бъде на твое разположение. — Внесе коритото вътре и го постави до камината, последван от Саша. — Пустинята е моят втори дом, не знаеш ли?

Криспин надникна от вратата.

— В бараката има голяма бака с ястие от кенгуру. Така че тази вечер няма да готвиш.

Саша не можеше да повярва колко досетлив е той. Отиде при него, обви ръце около врата му и силно го прегърна.

— Много ти благодаря — отстъпи и се разсмя, защото Криспин се бе изчервил.

Тогава пристигнаха и мъжете с ведрата речна вода. Тя само стоеше и ги гледаше. Това, че водата бе студена, бе добре дошло. Нямаше търпение да се облече в рокля.

ГЛАВА 11

Огънят тихо гореше в камината и създаваше неповторим уют. Саша седеше на пода до Аштън и се наслаждаваше на първата вечер в новия си дом. Пиеха шампанско в метални чаши. Кипящото питие бе сякаш не на място в селската обстановка, но оставаше символ на това, че са догонили мечтите си и сега можеха да потърсят в бъдещето нови приключения и предизвикателства.

Бе облякла жълта памучна рокля, миришеше приятно след банята, стомахът ѝ бе приятно пълен и тя се усмихна на себе си, когато си спомни колко горд бе Криспин, като ѝ сипваше голяма порция ястие от кенгуру. Не желаше да го обиди, затова се насили да яде, въпреки че всичко в нея се обръщаше при мисълта за тежкото и жилаво месо от кенгуру. Откакто бяха напуснали Мелбърн, това бе основната им храна и тя се надяваше никога вече да не я вкуси.

— Струваше ли си? — неочаквано попита Аштън.

Думите му накараха замислената Саша да подскочи. Взря се учудено в него.

— Какво дали си струва? — попита.

Аштън остави празната чаша настрана и седна по-близо до нея.

— Всички онези дни на очакване и лишения по време на пътуването — отвърна и се пресегна да погали косата ѝ, която свободно падаше по деликатния ѝ гръб. — Не си много разочарована, нали?

— Разочарована?! — възкликна Саша и бързо отмести очи от него, защото начинът, по който я гледаше, караше сърцето ѝ да препуска под дрехата.

Миришеше прекрасно, след като се бе избърснал, изкъпал и бе сменил дрехите си.

— Не, Аштън, въобще не съм разочарована.

— Това е само началото — каза Аштън и понечи да я хване за ръка, но тя бързо я дръпна.

Той се намръщи и сърцето му се сви от жеста ѝ.

— Един ден, обещавам ти, Саша, ще имаш много по-хубава къща с прекрасни скъпи мебели, които ще наредя да докарат от Мелбърн за твое удобство. — Нервно се прокашля. — Ще имаш собствена стая, ако дотогава все още я искаш. Ще бъде цялата в бяла коприна, поне аз така я виждам. Ти също, Саша. Единственото нещо, което би трябвало да носи красива жена като теб, е бяла коприна.

Буца заседна в гърлото ѝ, защото бе изкушена да нагази в поток от чувства, които я плашеха.

— Всичко това е прекрасно, Аштън. — Пулсът ѝ отново се ускори, когато той за втори път посегна към ръката ѝ. Тя му позволи да я хване.

Очите им се срещнаха и тя отново бързо дръпна ръката си и се изправи.

— Неочаквано се почувствах изморена — каза с провлачен глас, защото не искаше да се поддава на чувствата си към него. — Прозина се и нарочно протегна ръце над главата си. — Наистина, Аштън, трябва да се оттегля за през нощта или утре ще съм сънлива, а ми се иска да съм бодра през първия ден в нашата овцеферма.

Разочарован, защото тя продължаваше да му отказва, Аштън стана и взе няколко одеяла от леглото.

— Отивам да спя навън. Лека нощ, Саша!

Тръгна, но Саша неочаквано го настигна и издърпа одеялата от ръцете му.

— Не, Аштън — рече му бързо. — Няма нужда да ходиш навън. Аз ще спя на пода. Леглото е твое. — Тя започна да си постила. — Утре вечер ще си сменим местата.

Той се намръщи, събра завивките ѝ и ги хвърли на леглото. Нежно я прегърна през кръста и я отведе до него.

— Саша, трябвали да си толкова упорита? — махна с ръка. — Ти ще спиш на леглото, а аз на пода.

Бе изморена, за да продължи да спори, пък и бе спечелила битката — той нямаше да спи вън на студената земя — ето защо вяло му се усмихна.

— Ако настояваш — промърмори и продължи да си мисли, че би се чувствала много по-удобно в нощница, но се притесняваше да се преоблече.

Може би с течение на времето щеше да свикне с тази неловка ситуация и да облича през нощта каквото ѝ харесва.

Оправи си възглавницата и се зави, като тайно гледаше как Аштън се изтяга пред огъня. Без да се замисля въобще, той си събу ботушите. Червенина изби по лицето ѝ, когато съблече ризата си и откри пред очите ѝ прекрасните си мускулести гърди.

Дъхът ѝ спря, когато посегна към колана на бричовете си. Тъй като знаеше какво следва да види, се обърна по корем и зарови глава във възглавницата.

Сърцето ѝ започна да бие по-бързо, когато той притихна и като че ли заспа. Тогава самата тя можеше да се поуспокои. Бореше се с кипящите си чувства, но сънят ѝ бе също толкова неспокоен, колкото и ако бе будна. Започна да сънува, че той я прегръща. Целуваше я, а ръцете му нетърпеливо сваляха дрехите ѝ. Почувства приятна топлина в слабините си, когато започна да гали гърдите ѝ. Но когато легна върху нея и страстно я облада, тя се събуди изплашена и сърцето ѝ биеше до пръсване.

— Само сън — прошепна и се изправи на лакът.

Огледа се и буца заседна в гърлото ѝ, като видя Аштън. Бе забравила, че спи в същата стая. Какво умопомрачително напомняне! Спеше гол и одеялата не покриваха онази част от него, която в съня ѝ бе отвела до върха на насладата.

Погледа го няколко минути, а после разбра какво трябва да направи. Не можеше да спи в една и съща стая с него, не и когато бе толкова близо, когато така я изкушаваше. Ако искаше да бъде негов съдружник в истинския смисъл на думата, трябваше да се научи да отделя разума от чувствата си.

Стана и започна да пълзи по пода. Спря да диша, когато преминаваше покрай Аштън и Светкавица, която спеше на кълбо до него. Вратата бе толкова близо и тя се опита да побърза, но един вик замря в гърлото ѝ, когато ръката му се обви около глезена ѝ.

— Къде си мислиш, че отиваш? — попита Аштън и я стисна.

Не искаше да го поглежда, защото чувстваше опасността.

— Навън — каза с треперещ глас. — Аштън, аз... просто не можах да заспя. Помислих си, че може би, ако поема глътка чист въздух...

— И си носиш всичките одеяла, за да поемеш глътка чист въздух? — попита и пусна глезена ѝ. Уви едно одеяло около кръста си и стана. Отиде до Саша, сложи ръка на рамото ѝ и я принуди да го погледне. — Отиваш да спиш навън, нали? Защо, Саша? Какво толкова те разстройва в тази къща, че дори не можеш да понесеш да прекараш нощта в нея?

Саша въздъхна от облекчение, когато видя, че той бе достатъчно възпитан, за да покрие долната част от тялото си. Може би сега щеше да успее да запази здравия си разум, докато разговаря с него.

— Аштън, знаеш, че проблемът не е нито в къщата, нито в леглото — каза му меко и кимна към него. — Ти, ти трябваше да спиш облечен. — Усети, че се изчервява. — Начинът, по който си избрал да ношуваш, е неприличен. Особено когато спим в една стая.

Аштън смутено се разсмя.

— Никога не ми се е случвало да спя по различен начин — каза добронамерено. — Сладка моя, ще останем тук. Мислиш ли, че ще намериш начин да промениш някои неща, като например да ме научиш да спя облечен? Или ще трябва да си промениш мнението?

Саша повдигна гордо брадичка.

— Можеш да спориш колкото си искаш. Но аз никога няма да се почувствам удобно така.

— Искаш ли да окача одеяла и да разделя стаята? — попита Аштън, а тонът му неочаквано се повиши. — Да я разделя така, че едната половина да бъде за теб, а другата за мен?

Очите ѝ невинно се разшириха.

— Но това е прекрасна идея! — Усмихна се. — И все пак леглото остава едно...

— Нима? — подигра я и отиде до него. — Това ще реши ли проблема? Тази половина ще е твоя. Не се нуждая от проклетото легло! — намръщи се. — Ще бъдат ли достатъчни одеялата, за да се почувстваш удобно?

Тя бе разочарована, но ѝ бе съвестно, че му причинява такива главоболия още първата нощ, затова тъжно поклати глава.

— Нищо от това не е правилно — каза и нарочно изпусна завивките.

Седна пред огъня, облегна лакти на коленете си и зарови глава в дланите си.

— Развалям всичко, Аштън. Напълно го развалям.

Изненадан от внезапната промяна на настроението ѝ, Аштън я изгледа за миг, а после отиде и седна до нея.

— Мисля, че и двамата има за какво да се обвиняваме, сладка моя — промърмори. — Сигурно сме преуморени от пътуването.

Тя вяло се усмихна.

— А може би се страхуваме от бъдещето? Много неща зависят от нас двамата. Не искам да провалим мечтите си.

— Не се притеснявай, Саша — отвърна и се наведе да сложи друга цепеница в огъня. — Както видя, всичко се развива по план. Всичко, от което трябва да се страхуваме сега, е майката природа и кучетата динго. — Приблужи се и предпазливо обви кръста ѝ с ръка. — Срещу природата не мога да се боря, но ще направя всичко необходимо, за да държа динго на разстояние. Овчарката е добре обучена.

— Но овчарката е само едно куче — промърмори Саша. — От воя в далечината съдя, че има много диви динго.

— Спомни си оградата, сладка моя — рече Аштън и повдигна брадичката ѝ с показалец. — От тези грижи ще остарееш твърде бързо. — Целуна я по върха на носа. — Остави тревогите на мен, Саша. Бръчките ще ми приличат повече, отколкото на теб. — Ръката му се спря на бузата ѝ и тя нервно замига, когато срещна твърдия му поглед. — Не искам нищо да загрозява прекрасното ти лице. Саша, знаеш ли въобще колко си красива?

Тя нежно му се усмихна.

— Сигурно не съм чак толкова хубава — прошепна. — Но дълбоко в себе си се чувствам такава всеки път, когато ме погледнеш така.

Сърцето ѝ сякаш се разтопи, когато той изкусително прокара език по устните ѝ. Смутено въздъхна и затвори очи.

— Моля те, Аштън, недей! — помоли се тихо, защото знаеше, че трябва да спре дотук.

Чувстваше, че всичките ѝ съмнения се пробуждат отново.

— Защо, Саша?! — попита с пресекващ глас, а устните му оставиха пътека по шията ѝ. — Защо винаги се бориш срещу страстта? Просто се отпусни. Вслушай се в чувствата си. Позволи ми... да те обичам!

— Не те последвах в пустинята за... това — възрази, когато ръката му обхвана една от гърдите ѝ, а топлината на тялото му проникваше през тънката материя на дрехите ѝ.

— Аз не те доведох тук, за да се почувстваш безпомощна и да изпълняваш всичките ми желания — прошепна Аштън. — Надявах се да последваш сърцето си и по собствена воля да дойдеш при мен. Надявах се, че ще ме пожелаеш толкова, колкото и аз теб... — Леко я положи на пода. — И всъщност е така, но ти си твърде упорита да си го признаеш.

Сега ръцете му я държаха само на няколко инча от пода, а нетърпеливите му пръсти умело разкопчаваха кукичките на гърба на роклята ѝ. Саша много добре знаеше, че това бе моментът да се освободи. Но устните му, които полагаха горещи целувки по шията ѝ, я накараха да забрави колко дълго се е съпротивлявала. Сега го искаше повече от всичко. Никога през живота си не бе искала нищо толкова силно, както да прави любов с Аштън. Бе обляна от безброй удивителни чувства и не можеше да ги преодолее.

Заше метена от желание, Саша му позволи да я съблече, а устните му не спираха да я подлудяват от копнеж. Потръпна, когато легна върху нея и я покри с тялото си, усети силата му, която ѝ отнемаше дъха.

Аштън нежно я обляда и започна бавно да се движи. Тя обви крака около кръста му и започна да описва кръгове с таза си, да се притиска о него, сякаш го бе правила хиляди пъти преди. Ръцете му невероятно я възбуждаха и с всяка ласка разпалваха огъня у нея.

Само веднъж бе изпитала магията на физическата интимност, но това, което се случваше сега, не можеше да се сравни с нищо друго. Той я притискаше, любеше я, целуваше я непрестанно и тя усети невероятната сладост, която бе съвсем нова за нея. Цялото ѝ тяло тръпнеше от удоволствие.

— Винаги ще бъде така, Саша — прошепна Аштън и дъхът му опари устните ѝ. — Само ми позволи...

Думите му развалиха магията веднага, но тя нямаше да му позволи да разруши усещанията, които тяхната взаимност бе разпалила.

— Моля те, не говори! — каза му. — Просто ме люби! Просто... ме... люби...

— О, колко много те обичам! — рече Аштън. — Досега мъж не е обичал така!

Прегърна я по-силно и продължи да я люби бавно и дълго, защото искаше да се наслади на всеки миг. Познаваше я — тя щеше гордо да го отблъсне веднага щом я изпуснеше от ръцете си. Само се надяваше всеки следващ път, когато я накараше да му се отдаде, да я приближава поне малко до мисълта за едно бъдеще, изпълнено с любов. Щеше да забрави всичкото си минало, да изостави другите неща в живота си, ако това бе цената да я притежава напълно.

— О, Аштън! — извика тя и го хвана за рамене, когато я заля неочаквана вълна от горещо удоволствие. — О, Аштън, толкова е хубаво!

Той усети тръпките, които преминаха по тялото ѝ. Пот изби по челото му, когато започна по-грубо да навлиза нея, удоволствието ставаше все по-голямо, докато накрая го разтърси сладка експлозия.

Останаха прегърнати за момент. После Саша отвори очи и в тях проблесна разочарование, когато осъзна докъде са я довели желанията ѝ. Не можеше да повярва, че волята ѝ бе толкова слаба. Бе му се отдала — и още по-лошо — бе ѝ харесало!

Взе едно одеяло, загърна се, стана и му обърна гръб. Аштън я погледна разочарован за пореден път. Бе очаквал да се държи така, но от това не му ставаше по-леко. Караше го да се чувства неспособен като мъж, защото не можеше да я задържи и да я накара да му отдаде душата си, а не само тялото си. Сякаш той ставаше само за това да ѝ доставя удоволствие.

— Ти се възползва от мен — каза неочаквано Саша и го погледна обвинително. — Знаеш точно как да ме накараш да забравя защо съм дошла тук. Много си способен, Аштън Йорк. Можеш да накараш една жена да забрави за всичко останало, освен... освен за нуждите на плътта.

Изведнъж го обзе ужасен гняв. Скочи на крака, без да си прави труда да се покрива, защото явно Саша се притесняваше от тази част на тялото му по-малко от всяка друга.

— Опитах се да ти обясня. — Сви юмруци. — Но, за Бога, Саша, съмнявам се, че някога ще успея! Ако Удроу Ръдърфорд е причината за ужасното ти държание, проклинам деня, в който си го срещнала! — Ядосано размаха юмруци във въздуха. — Трябваше да те оставя да се

шляеш по улиците на Мелбърн и да копнееш за проклетия аристократ! — извика. — В крайна сметка животът ми нямаше да се определя от нещастieto, което той ти е причинил.

Саша въздъхна и покри устата си с ръка. Сълзи напиреха в очите ѝ, докато гледаше как Аштън сграбчва дрехите и завивките си и излиза навън, много по-обиден, отколкото бе очаквала. Проплака, когато Светкавица предано го последва и я остави съвсем сама. Чувстваше такава празнота!

Хвърли се на леглото и ридания разтърсиха тялото ѝ. Не искаше да наранява Аштън, но все повече го правеше. Ако продължаваше в същия дух, щеше да го изгуби напълно. Но се страхуваше да му даде власт над тялото и чувствата си. Той бе мъж, а никой мъж не заслужаваше доверие! Усещаше, че го е накарала да повярва, че не означава нищо за нея, но трябваше да намери начин да му го покаже и да го убеди веднъж завинаги, че е дошла тук само с цел да му бъде партньор.

Докато у нея продължаваха да живеят съмнения, не можеше да му се довери.

Но когато това станеше, животът би бил прекрасен. Той знаеше как да я отведе в страната на чудесата.

Тя потръпна.

— Сигурно никога няма да споделя с него тези чувства отново — прошепна. — Опасно е да го правя...

Станфорд Сидуел се изкъпа и застана на брега на реката, загледа се към фермата на Аштън и Саша. Лукава усмивка се появи на устните му. Една пура висеше от ъгълчето на устата му.

— Ще стане много добре — каза и огледа имота си, който вече бе ограден. — Много добре.

Бианка вървеше след него, докато сваляше нещата за лагеруване първо от гърба на своя кон, а после и от този на неговия. Той се обърна и погледна хората си, които чакаха заповеди.

— Няколко от вас още утре сутринта ще се заемат да ми построят къща. А другите да се върнат до Мелбърн да ми докарат малко овце и говеда. За да заблудя Аштън Йорк, всичко трябва да бъде изпипано.

Хората му никога не питаха по какви причини мрази Аштън, само знаеха, че за да получат заплатите си, трябва да му се подчиняват, затова кимнаха и се пръснаха. Някои яхнаха конете, а други свалиха одеялата си и се настаниха близо до реката.

Станфорд се обърна към Бианка, а очите му святкаха, когато ѝ се усмихна.

— Вече сме вкъщи. — Приблужи се толкова, че тя усети дъха му. — Надявам се, че се досещаш какво очаквам от теб довечера, нали? Подарък за добре дошъл от моята малка приятелка мелез.

Страх полази по гърба ѝ. Знаеше как люби Станфорд и начинът му да задоволява желанията си съвсем не можеше да се нарече нежен. Въпреки че бе спала с много мъже през живота си, никой не я бе наранявал и тя никога не бе харесвала да ѝ причиняват болка. Но Станфорд се възбуждаше само така. Сега не се страхуваше само за себе си. Трябваше да мисли и за здравето на детето, което носеше.

Аштън спеше до къщата, прегърнал Светкавица, но неочаквано бе събуден от остър и болезнен писък в далечината. Сграбчи един от револверите си и скочи на крака, после започна да се визира в тъмнината и да се ослушва дали няма да чуе отново жалния писък. След това започна да мисли, че му се е счуло, но нощта бе тиха като никога преди. Дори дивите динго бяха спрели да вият.

Аштън се прозина, легна си отново и взе Светкавица при себе си.

— Проклетата да си, Саша! — пошепна. — Караш ме да чувам гласове в съня си. Да те вземат мътните!

Затвори очи, но не можа да заспи. Нещо в този писък го тревожеше. Бе твърде истински, за да му се е счуло. Сигурно някое животно бе убило друго.

— Да — рече си. — Ето откъде е дошъл писъкът. Едно животно се е преборило с някое от себеподобните си. Оцелява по-силният.

ГЛАВА 12

Саша внимателно забърсваше пода с дебелия четка и стъпваше леко, защото се страхуваше, че ако коленичи, щеше да повреди широките поли на памучната си рокля. Косата ѝ бе прибрана на плитка, а на челото ѝ бе избила пот. Направи се, че не вижда Аштън, когато той влезе в къщата.

Но когато пристъпи прага и закричи по прясно измития под, тя ядосано хвърли четката във ведрото и се изправи с ръце на кръста.

— Аштън Йорк, цял ден ми се пречкаш в ръцете — извика, а очите ѝ святкаха. — Ако изляза да проветря завивките, ти си там и падаш върху тях. Ако съм в градината, ти идваш и ме плашиш, когато сянката ти падне върху зеленчуците. Да продължавам ли? Знаеш как не ми вървеше цял ден. — Тя кимна към мокрия под. — А сега мърсиш пода по-бързо, отколкото мога да го изтрия. Аштън, нямаш ли си друга работа?

Все още обиден заради предната нощ, когато Саша за пореден път бе наранила сърцето му, Аштън премина по чистия под. Откачи една чаша от пирона на стената и си наля кафе от горещия чайник, който висеше над камината. Даде ѝ гръб и въобще не ѝ обърна внимание, въпреки че чуваше тежкото ѝ дишане зад гърба си.

След това остави чайника на мястото му, изправи се и мина покрай Саша, за да излезе, но неочаквано се подхлъзна и сред пръски кафе се приземи на пода. Едната му ръка попадна точно върху кофата и я събори. Мръсна сапунена вода започна да се разлива на потоци по избърсаните дъски, а Саша дълбоко въздъхна.

— Как може да си толкова непохватен? — скара му се и бързо посегна да изправи ведрото.

Очите ѝ се разшириха от уплаха, когато усети, че се подхлъзва. Преди да успее да се закрепя, се озова на земята, лице в лице с Аштън.

— Какво каза? — попита я той и лека усмивка заигра на устните му.

Искаше му се да ѝ подаде ръка и да ѝ помогне да стане, но смущението ѝ му доставяше голямо удоволствие. Не можеше да отрече, че му е много приятно да усеща гърдите ѝ върху своите. За миг мислите му се върнаха през изминалата нощ, когато с голямо желание му бе дала толкова много.

Саша се чувстваше ужасно неловко и невярващо се взираше в него. После започна да ѝ се повдига, защото една невероятно отблъскваща миризма я удари в носа.

— На какво мирише, Аштън? — попита и се намръщи от отвращение. — О, миришеш като свиня!

Стана, отдръпна се от него и стисна носа си с пръсти.

Той също се изправи и нарочно се приближи до нея, за да я дразни.

— Но защо, сладка моя? — рече с широка усмивка. — В пустинята можеш да си намериш само такъв мъж.

Саша леко отстъпи една крачка, като все още си държеше носа.

— Стой далеч от мен! Не си дошъл тук да пиеш кафе. Дойде, за да ме торМОЗИШ с... тази ужасна воня. Сигурно никога няма да успея да проветря къщата.

— За мен въобще няма значение как мирише това място — отвърна ѝ грубо. — Не ми даваш да прекарам достатъчно време тук, за да ми пука. Ако си спомняш, аз спя под звездите.

— Сам си го избра. — Тя упорито вдигна брадичка.

— Не че ми остави някакъв избор — рече Аштън и пристъпи към нея.

Миризмата стана още по-силна. Задави се от кашлица и му обърна гръб. Сви се, когато ръцете му я обхванаха през кръста и я привлякоха до гърдите му.

— О, не! — изстена тя. — Защо трябваше да го правиш, Аштън? Сега мириша също толкова лошо, колкото и ти!

Опита се да се измъкне от прегръдката му, но той я стисна поздравно и не ѝ позволи.

— Добре е да свикнеш с новия ми аромат — каза ѝ тихо. — Малка моя, да се грижиш за овцете е много мръсна работа.

Той се усмихна почти садистично.

— Но мисля, че мога да разчитам на теб да ми изпереш дрехите...

— Ако бях на твое място, нямаше да разчитам на това — отвърна Саша. — Както знаеш, не съм ти прислужница.

— Не, не си — съгласи се той. — Но има някои неща, които жените правят по-добре от мъжете.

— Предполагам, че прането е едно от тях — каза високомерно тя. — Може би ще успея да ти докажа, че грешиш. Защо не си разменим ролите за един ден и да видим кой какво може да върши?

Аштън ѝ се усмихна дяволито.

— С удоволствие бих опитал. Тогава ти ще миришеш, а аз ще се правя на възмутен.

Възраженията ѝ стихнаха под уверения му поглед. Повдигна ѝ се отново от противния аромат на дрехите му. Освободи се и изтича до вратата, за да поеме чист въздух.

— Е, какво реши? — подразни я той и застава зад гърба ѝ. — Искаш ли да си разменим местата? Мисля, че достатъчно добре мога да изчистя пода. Но ти ще можеш ли да се грижиш за овцете?

— Можеш да избършеш пода, докато аз стоя и се смея — каза Саша и отметна един кичур коса от очите си. — Ти беше този, който развали вече свършената работа.

— Би отказала чаша кафе на човек, който работи толкова много? — Аштън взе кичура в ръка и започна да гали веждите ѝ с него.

— За всичко си има място и време — възрази тя и шляпна ръката му. — Би ли погледнал дали подът е сух следващия път, когато нахлуеш за нещо вкъщи? Това ще спести и на двама ни много работа.

Той сви рамене.

— Не виждам нищо трудно в това.

Саша видя тънкия слой прах по дрехите му и отново си запуши носа.

— Съмнявам се, че някога тези дрехи ще миришат пак на хубаво.

— И аз ли? — попита Аштън и се наведе към лицето ѝ.

— Цялата река и дузина калпа сапун не могат да ти върнат предишния аромат — рече и се разсмя. — Спомням си колко въодушевено ме убеждаваше да изоставя вонята на ейл в кръчмата и да дойдем да живеем тук на чист въздух. Твърде много си преувеличил, нали?

Аштън прокара пръсти през косата си и смутено се засмя.

— Може би. Може би...

Отмести погледа си от нея, погледна навън и видя приближаващия конник. Сложи ръка на единия си револвер и потръпна, защото изведнъж позна кой беше той.

— Откъде се е взел, по дяволите?! — рече повече на себе си, отколкото на Саша. — Станфорд Сидуел...

Саша все още не можеше да се сети кой е този човек, когато Криспин изневиделица се появи на кобилата си. Слезе, застана до тях и засенчи очите си с ръка.

— Аштън, кой е този? — попита тя, а Криспин отново се качи на кобилата и отиде да го пресрещне, преди да е достигнал къщата.

— А, да, това е бившият затворник, който ти досаждаше в кръчмата! — възкликна, но той не я чу.

Остави я на вратата и с широки крачки се отправи към измамника. Изглежда, Аштън познаваше отдавна този човек и миналото му го бе последвало в пустинята.

Саша се облегна на вратата и продължи да го наблюдава, докато разговаряше със странника, който не бе слязъл от седлото и чиито лъскави дрехи не бяха на място в пустошта.

Не чу думите, които си размениха, но по израженията на лицата им разбра, че между тях е станало нещо, във всеки случай не съвсем приятно.

— Аштън, да изпратя ли този кучи син по дяволите с един хубав изстрел? — попита Криспин, а пръстите му неспокойно се разхождаха по кобура на револвера.

— Нека първо да чуем какво има да казва — отвърна Аштън и невъзмутимо срещна ледения поглед на Сидуел. — Какво те води насам? Как разбра къде да ме намериш?

Станфорд извади пура от джоба на ризата си и я сложи между зъбите си. Със същата ръка извади клечка кибрит, драсна я с грижливо направения си маникюр и я запали. Като че това беше особено важно за него, бавно запуши и издуха дима по посока на вятъра, хвърли клечката и се наведе към Аштън.

— Разбрах кой си още в кръчмата. Новото име и брадата не могат да скрият очите ти. Те те издадоха. Но не се притеснявай! Идването ми тук няма нищо общо с теб. Дошъл съм да направя посещение на Саша. Тя е цяло съкровище, нали?

Аштън започна да се вбесява. Стисна устни и хвана дръжката на револвера си.

— Нека да изясним нещо — каза през зъби. — Дошъл си дотук, преодолял си всякакви трудности да намериш фермата ни, за да посетиш Саша? — гърлено се разсмя. — За толкова глупав ли ме мислиш, че да повярвам на всичко това? Забравяш, че добре познавам игрите ти. Би трябвало да си по-досетлив и да не ги опитваш върху мен.

— Ти не си единственият, който се заселва в пустинята — каза Станфорд, изтръска пепелта от пурата си близо до Аштън и кимна към реката. — Имам ферма отгатък реката. Все още нямам овце, но скоро хората ви ще докарат около сто глави — усмихна се лукаво и снежнобелите му зъби блеснаха на слънцето. — Изглежда, се бориш за нещо повече от една жена, Лорънс. Или май е по-добре да те наричам Аштън, защото малката лейди може да започне да задава много въпроси относно новото име и предишните ти дела.

Аштън му показва юмрук.

— Не зная каква е играта ти, но каквото и да си намислил, по-добре не меси Саша. Тя е моя и няма да ѝ позволя да се доближава до такива като теб.

— Нима вече носи халка? — подразни го Станфорд със светнали очи.

Отвърна му с един мрачен поглед и каза:

— Няма значение дали носи брачна халка или не, ти стой далеч от нея. Ако не ме послушаш, ще...

Сидуел сложи ръка под сакото си и хвана ножа.

— Няма да те заплашвам. Просто още веднъж ще прекроя лицето ти.

За миг си спомни как бе наранен и ръката му неволно се озова на белега. На измамника не беше трудно да размаха ножа в тясната килия, която бяха споделяли.

— Аштън? Всичко наред ли е? — попита неочаквано Саша зад гърба му.

Той пребледня и се обърна, като се чудеше дали бе чула забележката на Станфорд за лицето му. Успокои се, защото по изражението ѝ личеше, че не е. То показваше само огромно учудване,

че вижда познат. Той я бе накарал да се замисли още в кръчмата. Сега отново щеше да започне с въпросите.

— Всичко е под контрол — рече ѝ и се намръщи. — Саша, върни се в къщата.

Тя го изгледа упорито и остана на мястото си. Приглади роклята си и дръзко пристъпи към коня на Станфорд.

— Сър, каква изненада да ви срещна по тези места! Как стана така, че се озовахте тук? Нямаше ли място за измамите в Мелбърн, ами дойдохте чак до края на света?

Сидуел се разсмя. Бавно всмукна дим от пурата си и още побавно го издуха.

— Виждам, че Аштън ти е говорил малко за миналите ни занимания. — Тъмните му очи сякаш я поглъщаха.

— Да, малко — отговори Саша и сви рамене.

— Това не е приятно — рече и погледна Аштън. — Мога и сам да разказвам за себе си.

— Не ми отговори какво правиш в нашата овцеферма — настоя тя, като пренебрегна ръката на Аштън, която я бе обгърнала през кръста и се мъчеше да я отстрани.

Конникът вдигна вежди.

— Говориш, сякаш двамата заедно притежавате фермата — каза и ги погледна учудено. — Не може да бъде! — кимна към лявата ѝ ръка. — Не сте женени. Не виждам халка.

— Не е необходимо да сме женени, за да сме съдружници — отвърна му рязко и с крайчеца на околото си погледна Аштън. — Не, сър, не сме мъж и жена. Само съдружници.

— Значи ли това, че си свободна да приемаш посетители? — попита Станфорд с усмивка.

Тя зяпна от изненада. Никога не бе очаквала подобен въпрос от човек с такова съмнително минало.

— Но, сър, аз...

Аштън реши, че бе време да се намеси.

— Махай се от дома ни и върви по дяволите! — викна му гневно. — Саша не иска да има нищо общо с теб!

— О — каза Станфорд и вдигна вежда. — Винаги ли говориш вместо нея? Не е ли свободна да взема сама решения? Да не би да я притежаваш?

Тези думи я засегнаха дълбоко. Искаше да измисли някакъв план, за да му докаже, че това, че са правила любов, не означаваше нищо за нея и че той не трябваше да предявява претенции. Този мъж, този странник бе идеалният вариант. Това, че с Аштън бяха смъртни врагове, само допълваше плана, който се оформяше в главата ѝ. Ако разрешише на измамника да ѝ прави посещения, това щеше да докаже на Аштън веднъж завинаги, че тя не желае интимна връзка с него.

Станфорд слезе от седлото и се приближи до Саша. Взе ръката ѝ и галантно я целуна. После я погледна в очите.

— Станфорд Сидуел на вашите услуги, мадам. За мен ще бъде голямо удоволствие, ако приемеш поканата ми за разходка с кабриолет утре — каза меко. — Току-що се заселих отвъд реката. Съседи сме. Тъй като теренът е непознат и за двама ни, можем да го разгледаме заедно.

Лицето на Аштън почервения от гняв. Стисна устни, а виолетовите му очи потъмняха.

— Станфорд, предупреждавам те... — изсъска през зъби.

— Аштън! — извика Саша и укорително го погледна. — Не бъди нелюбезен с моя посетител. Очаквам от теб да се държиш уважително с всеки, с когото реша да се опозная по-отблизо.

Дъхът му спря, сякаш някой го бе ударил с юмрук в гърдите. Погледна я невярващо, смаян от решението ѝ да има нещо общо с човек, когото той така очевидно ненавиждаше.

— Значи ли това, че ще приемеш поканата ми? — попита Станфорд, като не вярваше на ушите си.

Бе решил да я използва като оръдие, за да вземе от Аштън това, което искаше, но никога не бе вярвал, че щеше да бъде толкова лесно. Погледна Аштън и видя разочарованието в очите му, след което отново пое ръката ѝ и я целуна.

— Тогава до утре, красива лейди — промърмори. — Ще дойда точно след закуска, ако това време е удобно.

— Би било чудесно — отвърна Саша и дяволито се усмихна на Аштън.

Отдръпна ръката си и я сложи зад гърба си, за да не може той отново да я поеме и да я целува със студените си влажни устни. Отвращаваше я. Дори се страхуваше от него, но това бе единственият начин да накара Аштън да си мисли, че не се интересува от него по

начина, по който му се искаше — трябваше да стане така, въпреки че го обичаше толкова много, че едва понасяше силата на това чувство.

— До утре — каза Станфорд, като се обърна и бързо скочи на седлото.

Помаха им подигравателно, после смушка коня и препусна.

Криспин слезе от кобилата си и разтревожено погледна Саша.

— Добре ли чух? — попита. — Ти се съгласи да излезеш на разходка с този... с този човек?!

— Да не би да е престъпление? — отвърна тя, завъртя се на пети и бързо се отправи към къщата.

Сърцето ѝ щеше да изскочи от вълнение, защото чувстваше погледа на Аштън върху себе си. Представлението бе твърде показателно и както се надяваше — твърде убедително.

ГЛАВА 13

Саша се отправи към реката, като носеше със себе си чисти дрехи, кърпа и парче ароматен сапун. Миризмата на овце бе попила в роклята и кожата ѝ дотолкова, че се бе усъмнила дали едно къпане в коритото щеше да бъде достатъчно, за да мирише отново приятно. Искаше да се изкъпе и да поплува в реката. Това щеше да ѝ даде възможност не само да се измие, но и достатъчно време да помисли защо в крайна сметка бе решила да излезе на разходка с бивш затворник, с човек, когото Аштън очевидно мразеше. Нямахше ли да намрази и нея по същия начин? Дълбоко в себе си чувстваше, че не това е, което желае. О, Господи, желаше го! Него!

Наведе се, за да мине под един евкалиптов храст, и отмести няколко бурена, които ѝ пречеха. Застина от изненада, когато установи, че и някой друг се къпе в реката.

— Жена? — пошепна и се взря в тъмнокожата фигура.

Само лицето ѝ се показваше над водата, а невероятно дългата ѝ коса плуваше около нея. Когато жената се обърна и очите ѝ срещнаха тези на Саша, тя веднага я позна. Изглежда, я бе изплашила с неочакваното си появяване. Беше ѝ съвсем ясно, че и жената я е познала.

— Бианка! — възкликна Саша и се приближи до брега.

— Саша! — Жената невярващо се взираше в нея. — Познавам те от кръчмата на Йорк. Какво правиш тук?

Саша са изчерви и се помъчи да скрие от Бианка като каква я познаваше — тя бе най-известната проститутка в Мелбърн, мелез, жена, която, както се говореше, знаеше как да доставя удоволствие на мъжете.

— Скоро се преселих в пустинята — отвърна и посочи с ръка към фермата. — Живея точно зад онези дървета — спря да говори и свали ръка. — А ти, Бианка? Какво правиш тук?

Бианка прокара ръце през косата си и я отстрани от лицето си. Погледна несигурно Саша и си спомни заплахите и предупрежденията

на Станфорд.

— Аз също... живея наблизно — каза бавно и махна с ръка към отсрещния бряг. — Зад онези дървета. Живея със съпруга си в една овцеферма. Той е пастир.

Саша зяпна от учудване и за това имаше повече от една причина. Звучеше невероятно, че Бианка е омъжена и живее наблизно...

После в главата ѝ се прокрадна друга мисъл.

Единствената друга овцеферма бе тази на Станфорд Сидуел. Бианка сигурно живееше там.

Но съпруг?

Не. Не звучеше правдиво. Репутацията ѝ бе твърде опетнена, за да се ожени някой за нея.

Но точно сега за Саша нямаше значение защо бе тук Бианка или пък с кого. Тя просто бе още една жена в пустинята от мъже. Бе жена, с която можеше да си поговори за лични неща. Дори разговорите да се въртяха около мъжете и удоволствията, все пак беше нещо, по-добре, отколкото да е сама. Можеха да станат приятелки... Не беше Саша тази, която можеше да съди тази тъмнокожа лейди за предишните ѝ дела.

— Дойдох да се изкъпя в реката — обясни и показа на Бианка кърпата и сапуна. — Имаш ли нещо напротив да поделиш водата с мен?

Бианка меко се разсмя, а в очите ѝ светна някаква странна утеха.

— Влизай! — каза и свали от рамото си презрамката на бельото. — Много е топло и приятно.

— Благодаря — отвърна Саша и сбърчи нос от отвратителната миризма на роклята си. — Само ако знаеш каква нужда изпитвам да се потопя! Аштън отърка вонящите си дрехи в моите!

— Аштън? — попита Бианка и вдигна вежда. — За Аштън Йорк ли говориш? Дошла си с него в пустинята? Той е твой съпруг?

Саша се поколеба и почувства, че отново се изчервява.

— Да, дойдох в пустинята с Аштън — отвърна и събу първо едната си обувка, после другата. — Но не сме женени. Нашето е само... бизнес. Съдружници сме... Това е всичко.

Бианка я изгледа преценяващо, защото не можеше да повярва, че една жена може да бъде само съдружник на Аштън Йорк — че коя не би поискала да сподели с него и нещо друго? Саша също като нея

криеше истинските си чувства. Искаше ѝ се да се открие и да ѝ каже защо точно е дошла в пустинята, как бе последвала Станфорд, за да се спаси. Животът ѝ с този мъж започваше да се превръща в ад — той нямаше никакви чувства към нея, искаше само тялото ѝ.

Боса, само по дантелена риза, Саша потопаи роклята си във водата, после я изпъна на един камък и започна яростно да я търка със сапуна, за да отстрани миризмата. Изпра я грижливо, след което я метна на един клон и влезе в реката със сапуна в ръка. Веднага се отпусна и се наслади на студената прегръдка на водата.

— Казваш, че живееш в съседната овцеферма — попита, докато търкаше ръката си и изпитателно погледна Бианка, която правеше същото. — За фермата на Станфорд Сидуел ли говориш?

Намръщи се, когато въпросът ѝ пробуди истински страх в големите очи на Бианка и в душата ѝ не остана никакво съмнение какво правеше младата жена там.

— Точно там живея — отговори тихо другата жена. — Познаваш ли го?

— Не много добре. — Саша сви рамене, но продължаваше да я наблюдава. — Откога го познаваш? Твоят съпруг отдавна ли работи за него?

Бианка погледна настрана, защото я хванаха натясно. Тръгна към брега, а косата ѝ плуваше след нея.

— Не много отдавна — отвърна през рамо. — Но достатъчно дълго, за да го намразя.

— О? — каза смутено Саша, докато гледаше красавицата да се подсушава с кърпа.

Смути се още повече, когато видя корема ѝ. Жената, която всички познаваха като проститутка, бе бременна! Затова ли се бе оженил пастирът за нея? За да даде име на детето? Но как можеше да е сигурен, че е негово?

— Не биваше да казвам това — рече Бианка, вдигна косата си и започна да я разтърква с кърпата. — Моля те, никога не споменавай това, което казах за Станфорд! Няма да му хареса.

Саша се смая от страха, с който тя произнасяше името на Станфорд. Започваше да се замисля дали да излезе да се разхожда с този човек. Най-добре щеше да бъде да не му позволявала се

отдалечава прекалено много от Хоумстед. Но трябваше да отиде, за да натрие носа на Аштън.

Не искаше да изгуби това ново приятелство, затова последва Бианка на брега, като се чудеше защо дрехите ѝ са от тази страна, след като живееше оттатък. Сигурно бе открила и път, който не изискваше да се плува, щом бяха сухи.

— Не се безпокой, Бианка! — рече Саша и потърси слънчево място между дърветата, където да се изсуши, тъй като тръпки побиваха мокрото ѝ тяло. — Няма да говоря с никого за това. — Погледна я и видя мрачното ѝ изражение. — Винаги можеш да ми се довериш. Прекрасно е, че наоколо има друга жена. Мислех, че съм единствената тук.

Без да се срамува, Бианка махна бельото си и започна да попива водните капчици по корема си, като го гледаше втренчено.

— Толкова се страхувам за детето си — каза и миг по-късно долната ѝ устна започна да трепери от страх, че бе издала тайната си. — Моля те, забрави какво казах току-що. Това е само защото съм далеч от града и се страхувам дали ще мога да родя. — Очите ѝ обаче бяха неспокойни. — Разбираш ме, нали?

— Мисля, че да — отвърна меко Саша, въпреки че не виждаше причини Бианка да се притеснява.

Защо въобще бе дошла в пустинята? Можела е да помоли мъжа си да я остави в града. Бременността бе достатъчен аргумент.

— Вече започва да ми личи, че съм бременна. Но не съм казала още на никого. — Бързо погледна към новата си приятелка. — Разбира се, съпругът ми знае. — Буца заседна на гърлото ѝ, докато навличаше роклята. — Чудесно е да прекараш малко свободно време с друга жена. — Изви ръце зад гърба си и започна да се закопчава.

— Ще си правим ли често такива срещи? Би означавало много за мен.

— Прекрасно! — отвърна Саша и мълчаливо продължи да се възхищава на косата ѝ, която докосваше земята. — Ще се погрижа за това, Бианка.

Неочаквано Бианка пристъпи към нея и силно я прегърна.

— Благодаря. — Тя си отиде, като остави след себе си неловко усещане.

На Саша ѝ се искаше да я последва и да види къде преминава реката, без да се намокри, но бельото, което още миришеше и бе полепнало мокро към нея, ѝ напомни за какво е дошла. Върна се във водата и приключи с къпането, а след това побърза да облече сухите дрехи.

Все още учудена от срещата с Бианка, се забърза към „Хоумстед“. Изведнъж спря, онемяла от това, което бе издигнато под надзора на Аштън. Освен оградата, която бележеше границите на земята им и пазеше овцете им от дивите динго, друга, огромна ограда бе издигната в близост до къщата. Не бе проста ограда — с такава стена ограждаха фортовете!

Като се отърси от изненадата, Саша забърза към Аштън. Огледа се невярващо още веднъж — оградата бе издигната вече наполовина около къщата.

— Аштън, какво става тук? Дойдох на края на света, за да живея в овцеферма, не в крепост! Защо обграждаш къщата ни с това ужасно нещо?

— Сладка моя, правя го, за да сме защитени — отговори ѝ бавно и се намръщи. — Тук има много повече неща, от които да се страхуваме. Не са само кучетата динго.

— Никога не си споменавал, че трябва да се издигне такава ограда, докато... докато Станфорд Сидуел не дойде тук — обвини го тя. — Сложи ръце на бедрата си и гневно въздъхна. — Защото реших да изляза с него, нали? Не искаш да отида и затова се опитваш да ме изплашиш с това тук!

— Мисля, че го описа доста точно — отговори ѝ ледено.

— Е, добре, само почакай и ще ти покажа колко може да ми въздейства тази ограда — извика му. — Ще отида където си искам и с когото си искам, без значение колко висока ограда ще издигнеш, Аштън Йорк!

Полите се увиха около глезените ѝ, когато с решителна крачка се отдалечи. Страхът от Станфорд Сидуел обаче се загнездваше все по-дълбоко у нея. Аштън не бе от този тип хора, които биха мразили някого без причина. Какво се бе случило между двамата мъже? Дали щеше някога да разбере?

Усмихна се, когато неочаквано я споходи една мисъл. Дали не можеше да измъкне някои отговори от Станфорд...

Сенките станаха по-дълги и по-плътни. От далечината долитаха всякакви звуци — незнайни птици надаваха викове, отвърщаха, чуруликаха и пееха някаква дива лирика — най-хубавата, която Бианка бе чувала през живота си. Опита се да се съсредоточи върху птиците и да не обръща внимание на Станфорд, който слагаше нова цепеница в камината. Бе се молила на мъжете да им отнеме повече време да построят къщата, но тъй като имаше много работници, тя бе издигната за един ден. Сега бяха съвсем сами между четирите стени, разделени от онези, които можеха да чуят писъците ѝ за милост, ако и тази вечер Станфорд решише да я измъчва. Не можеше да се надява, че някой щеше да я съжали и да я спаси от мъжа, чието сърце бе от камък.

Станфорд се изправи. Обърна се и ѝ се усмихна, а ръцете му вече разкопчаваха копчетата на ризата му.

— Моят тъй красив мелез... Готова ли си за една любовна нощ — попита през смях.

— Няма легло — отвърна Бианка, която се опитваше да отложи неизбежното. — Нека почакаме, докато ни доставят. В легло го правя по-добре, Станфорд!

— Би трябвало да знаеш, че мъжете няма да пристигнат по-рано от няколко дни — възрази ѝ. — По-важно е да купим овце и говеда за фермата. Мебелировката е подробност. — Бе свалил ризата си и започваше да разкопчава колана на бричовете си. — Но, мелезче мое, ако настояваш, ще отложим правенето на любов за друг път. — Гол, той отиде и седна до камината. — Свали си дрехите, Бианка! — каза ѝ твърдо и я дръпна за ръката, за да я подкани да се изправи.

— Но нали току-що каза, че ще правим любов друг път? — рече тя с треперещ глас. — Защо да се събличам?

— Ще ме позабавляваш с онзи особен танц с корема, който умееш да танцуваш така добре — отвърна Станфорд, пресегна се към роклята ѝ и я скъса.

Звукът прикри въздишката ѝ.

— Искам да го въртиш в кръг — нареди ѝ. — Може би дори ще хвърля няколко златни късчета в краката ти, ако ми хареса.

Сърцето на Бианка сякаш замръзна, защото ако я принудеше да танцува по този начин, нямаше да може вече да крие бременността си.

А когато разбереше, какво ли щеше да стори с нея?

— Там — посочи ѝ Станфорд. Отстъпи и сви юмруци. — Събличай се и започвай!

Бледа и изплашена, Бианка разбра, че нямаше друг избор, освен да изпълни всичките му желания. Бавно, с треперещи пръсти, започна да се съблича. Когато остана съвсем гола, очите му се приковаха върху корема ѝ. Вече бе узнал тайната.

— Какво, по дяволите... — рече Станфорд, като заекваше. Отиде до нея, сложи ръце върху корема ѝ и мрачно я изгледа. — Не си ми казала, че чакаш дете! Защо?

Бианка бавно започна да се отдръпва от него.

— Не зная — прошепна, а сърцето ѝ се качи в гърлото. — Сега разбирам, че трябваше. Моля те, Станфорд, не наранявай мене или детето ми! Аз... аз вече го обичам... Това е единственото, което мога да нарека свое.

— Кой е бащата? — извика той и се приближи със свити юмруци.

— Не... не зная — проплака тихо Бианка.

— Разбира се, че не знаеш — изсъска Станфорд, после се усмихна и очите му светнаха. — Добре, черна кучка такава, сега ще те науча да не ме лъжеш. Не искам някакво си копеле да тича из фермата ми!

Бианка бе облегла гръб на стената. Сложи ръце на бузите си, а очите ѝ гледаха диво.

— Какво ще правиш? — попита отчаяно.

— Ще те науча на подчинение — отвърна Станфорд и се наведе да вземе колана от бричовите си.

Бианка се опита да избяга, но не бе достатъчно бърза. Първият удар мина точно през корема ѝ...

ГЛАВА 14

Нощта ѝ се стори прекалено дълга. Закусваше с Аштън, но атмосферата бе напрегната и между тях тегнеше неловко мълчание. Когато напусна къщата, без дори да ѝ продума, Саша се почувства, сякаш я бе залял със студена вода. Никой не се бе отнасял с нея така пренебрежително, както Аштън, след като бе приела предложението на Станфорд Сидуел.

Нима това бе само началото?

Винаги ли щеше да минава покрай нея, сякаш не съществуваше?

Или се мъчеше да я накара да се самообвинява и да се откаже да излиза със Станфорд?

Саша решително завърза бонето с къдричките и наметна шал на раменете си. Въпреки че се чувстваше неудобно, нямаше да позволи студеното му отношение да ѝ попречи да направи това, което бе започнала.

А нима не беше тъкмо това целта? Да му докаже, че не се интересува от него по начина, по който той се надяваше.

Докато се научеше отново да се доверява, отношенията между тях можеха да бъдат само такива.

Може би в крайна сметка щеше да може да измъкне някои отговори от Станфорд за Аштън. Може би щеше да научи нещо за миналото му. Докато не видя белега му и странното му поведение след появата на Сидуел, не се бе запитвала дори веднъж за миналото му и дали го познава добре. Сега искаше да узнае всичко за него — достатъчно, за да се увери доколко е достоен за доверието ѝ.

Много ѝ се искаше да отхвърли всички съмнения и да му се отдаде изцяло — да бъде негова жена, да живее без тайни и недомлъвки, щеше да я направи най-щастливата жена на света.

В далечината навън ехтеше особен звук, като търкаляне на огромен камък и това я накара да погледне през вратата. Сърцето ѝ започна да бие по-бързо, когато разбра, че това бе тропотът на много коне, които приближаваха към Хоумстед.

— Станфорд? — прошепна и покри устните си с ръка.

Бе вече време да пристигне, но защо не идваше сам? Би трябвало да я вземе с кабриолет.

Саша вдигна полите на роклята си, кокетно набра шала на раменете си и тръгна към портата. Тогава видя, че стената, завършена само наполовина, не спря двайсетината конници, които спокойно минаха през вратата и спряха само на няколко ярда от къщата.

Дъхът ѝ спря, когато погледна студените, стоманеносиви очи на един от мъжете, който със сигурност бе престъпник. Дрехите му бяха груби и мръсни, бе обут в мокасина от кенгурова кожа. Косата му беше дълга и несресана, имаше брада, на кръста си носеше въже вместо колан и в него бе затъкнат пистолет. Бе се приближил дотолкова, че можеше да усети неприятната му миризма.

— Къде е собственикът? — попита мъжът, а изпод гъстия му мустак се показаха жълти редки зъби.

Срещата с тези странници накара Саша веднага да забрави за Станфорд Сидуел. Огледа ги и настръхна от страх, като се чудеше къде бе Аштън или поне Криспин. Или Руфус. Който и да е...

— Какво търсите тук? — попита, въпреки че буца бе заседнала на гърлото ѝ.

— Нямам навика да си губя времето и да говоря за работа с жени — изръмжа насреща ѝ мъжът. — Къде е господарят ти?

— Мисля, че търсиш мен — каза Аштън, който се появи иззад къщата.

Отиде до Саша и собственически обгърна с ръка талията ѝ.

— Е, това се казва изненада! — рече мъжът и гърлено се разсмя. — Това бил Лорънс Профит. Светът е малък, а?

Саша бързо погледна към Аштън.

— Лорънс... — промърмори.

— Изглежда, този човек се припознава — отвърна Аштън, като избегна въпросителния ѝ поглед. — Но аз не греша. Чувал съм за теб и твоите ловци на кенгуру. Името ти е Аякс, нали?

Аякс сви рамене и му се усмихна лукаво.

— Не зная каква игра си подел. Ако вече не се казваш Лорънс Профит, не зная как да се обръщам към теб.

— Няма значение — отвърна бавно Аштън, а Светкавица излезе иззад него и започна да лае непознатия. — Всичко, което ме

интересува, Аякс, е ти и проклетите ти ловци на кенгуру да напуснете земята ми. Миризмата ви плаши дингото ми.

Аякс се наведе на седлото и злобно се усмихна на кучето.

— Ей, приятелче! — рече му. — Страхуваш ли се? — Погледът му бавно се отмести към Аштън. — Не ми се мисли какво ще се случи с кучето ти, ако не се съ согласиш на някоя и друга сделка с мен.

— Чух, че много умееш да отправяш заплахи — каза Аштън и направи една крачка към коня. — Е, добре, Аякс, този път не си попаднал на подходящия човек. — Сложи ръце на револверите си. — Сега се махай оттук! И не се връщай!

— Аштън, внимавай — пошепна Саша и бързо застана до него. — Изглежда ужасен подлец.

Аякс я чу.

— Аштън, така ли? — Зацъка с език и усмивката му се стопи. — Да, може да се каже, че приличам на подлец. — Спря погледа си върху Саша. — А и трябва да знаеш, че съм такъв. — Отново погледна Аштън. — Знаеш, че убивам и човек, точно както ловувам кенгуру — разсмя се отново, а очите му светнаха. — Да, вчера обесих един с краката нагоре за едно каучуково дърво. Като животно.

Саша потрепера и застана зад Аштън, доволна, че може да се скрие зад гърба му.

— Ако веднага не изчезнеш оттук, Аякс, ти и хората ти ще бъдете тези, които ще бъдете обесени с краката нагоре — каза неочаквано Криспин и излезе с дванайсет въоръжени мъже, а револверът му беше насочен към гърдите на водача.

Аштън извади своя револвер от кобура и насила се усмихна.

— Изкушавам се да дам заповед да ви застрелят всички. Това ще предпази следващия нищо неподозиращ скотовъдец, когото ще отидете да изнудвате да сключва сделки с вас, да купува месо и кожи от кенгуру направо от теб и вонящите ти спътници. Но тъй като не съм представител на закона, не мога да направя нищо друго, освен да ви пусна да си вървите.

Светкавица като че ли се зарадва от гнева му. Започна да лае срещу коня на Аякс и той запристъпва нервно из прахта.

— Махни кучето си от коня ми, или каквото и да ми направиш след това, то ще отиде по дяволите първо — предупреди го Аякс, а очите му потъмняха от злоба.

— Не ти ли омръзна да тормозиш нещастните скотовъдци и техните семейства, ами сега се прехвърляш и на едно беззащитно куче? — попита с презрение Аштън.

Саша се наведе и взе дингото на ръце, аз да го защити.

— Ще си отидем — каза Аякс, безсилен да излее омразата си. — Но не се изпречвай на пътя ми, Профит! Не ми прави проблеми, чуваш ли ме? Бизнесът ми тук е добър. Никога не съм имал намерение да се сблъскам лице в лице с теб.

Саша смаяно се загледа в Аштън. Би казала, че познанството им не бе от вчера. Също като със Станфорд Сидуел — изглежда се познаваха отдавна, но отношенията им в никакъв случай не можеха да се нарекат приятелски.

Стана й ясно, че всеки ден щеше да открива нови и нови тайни, които се отнасяха до човека, когото обичаше.

Аякс пришпори коня си и замина, последван от хората си. Аштън прибра револвера в кобура и се запъти към коня си.

— Хайде, Криспин! — извика и се метна на седлото. — Да се уверим, че няма да се навъртат наоколо, а после да се върнат.

Тя безмълвно гледеше как се отдалечават и как останалите отново се заемат със задълженията си.

— Светкавица, съмнявам се, че някога ще се отегча в пустинята. — Погали животинчето по меката козина. — Всеки ден изниква нов проблем.

Звукът от приближаващ кабриолет я накара да изтръпне от страх. Нямахше нужда да се обръща, за да види кой е. Станфорд Сидуел. Остави кучето на земята и се обърна да изчака пристигането му. Пулсът й се ускори, защото знаеше, че сега е времето да промени решението си. Щом Аштън го нямахше, за да види, че тя заминава със Станфорд, откъде щеше да разбере дали е ходила или не? Можеше просто да каже, че е отишла. Само една малка лъжа.

Малък кабриолет, теглен от един кон, спря до нея.

Усмихна се вяло на Станфорд и не можа да не се възхити от скъпите му дрехи. Днес носеше дори ръкавици от мека ярешка кожа.

Но дрехите невинаги напълно отразяват истинската същност на човека. Никога нямахше да забрави колко елегантно се бе обличал винаги Удроу, но се оказа, че не бе такъв джентълмен, какъвто се очакваше да бъде. Само доказа, че не бе достоен за доверие.

— Добър ден, Саша — рече Станфорд, слезе от кабриолета, взе ръката ѝ и я целуна. — Много съм щастлив, че реши да излезеш на разходка с мен. Прекрасно е една красива лейди да седи до мен, докато разглеждам чудесата на природата.

Усети колко са студени устните му, когато целуна ръката ѝ, и съжали, че също не притежава бели ръкавици, за да прикрие кожата си. Дръпна си ръката и я скри зад гърба.

— Мога да отсъствам само за малко. — Тя се опита мислено да се окуражи, защото този човек я караше да изпитва ужас с всяка фибра на тялото си. — Дори не биваше да излизам с теб днес. Имам толкова много работа.

Намръщи се, когато той я хвана под ръка и ѝ помогна да се качи в кабриолета.

— Ако зависеше от мен, никога не бих позволил да цапаш ръцете си със слугинска работа. Твърде са нежни и хубави — каза Станфорд и седна до нея.

Хвана юздите и шляпна конете по гърбовете, след което леко премина през портата. Видя оградата и се засмя, защото знаеше каква е причината Аштън да я издигне.

— Сама направих избора да живея в овцеферма и да изпълнявам всичките си задължения — отвърна Саша и хвана бонето си, защото вятърът бе отвързал панделката му.

Когато преминаха границата на земята, за която можеше да се каже, че бе отчасти нейна и която бе ограничена с външната ограда, той ѝ хвърли изпитателен поглед.

— Значи не ти липсва градът? — попита меко. — Не ти липсва това да сервираш боса в една воняща кръчма?

Тя го погледна сърдито.

— Вече казах, че съм тук по свой собствен избор — отговори му почти грубо. — Ако исках да остана в града, щях да го направя.

Между тях се установи неловко мълчание. Саша се върна на седалката и се опитваше да гледа всичко друго, но не и мъжа до себе си, който сякаш притежаваше невероятната способност да опъва нервите ѝ до краен предел. Станфорд обърна кабриолета към реката, където храстите покриваха големи площи и където земята не беше толкова суха. По филизите се виеха гъсти завеси от къпини — за най-голямо удоволствие на ибисите, които се криеха в тях, за да гнездят.

Две бели чапли стояха прави в гнездото си и нежно се докосваха. Големите бели петна на гърдите и гърбовете им лъщяха като коприна. Те се галеха, а после преплетоха шии.

— Виждаш ли тези птици? Рядко можеш да срещнеш хора, които толкова явно да показват един на друг любовта си — каза Станфорд през зъби и изпитателно я погледна. — Как е при теб и Аштън? Възнамеряваш ли да се омъжиш за него?

Този неочакван въпрос подразни Саша и тя нервно прочисти гърлото си. Бе очаквала, че тя щеше да задава въпросите, а не да бъде разпитвана.

— Сър, личният ми живот не ти влиза в работата — промърмори, погледна го и гордо вдигна брадичка. — Но бих искала да зная откъде познаваш Аштън. Защо изпитвате такава неприязън един към друг?

Станфорд се засмя. Дръпна юздите и спря коня под едно кичесто дърво.

— Бих те посъветвал да попиташ Аштън за миналите ни отношения. Съмнявам се да ти отговори, нито пък аз възнамерявам да го правя.

Разочарована, Саша нервно пое дъх. Когато той слезе и дойде от нейната страна, за да ѝ предложи ръка, тя веднага се отдръпна. Но когато Станфорд настоя, реши, че няма друг избор, освен да приеме. Може би точно по този начин, като се съобразява донякъде с желанията му, щеше да го накара да побърза и да се отърве от неприятната му компания.

Когато слизаше от кабриолета, шалът ѝ грациозно се свлече по раменете ѝ и тя се опита да не среща възхитения му поглед. Почувства твърда земя под себе си и се отправи към реката. Застина, когато го чу да идва след нея.

— Красива лейди, обърни се и виж какво ще ти предложи — каза ѝ с подкупващ глас.

Почти изплашена, защото не знаеше с какви намерения я е отвел толкова далеч от овцефермата, Саша бавно се обърна. Устните ѝ се разтвориха от учудване, когато видя бутилка вино в едната му ръка и малка плетена кошничка с две високи кристални чаши в другата.

— Само една малка почерпка и ще те върна у дома — каза, за да я успокои.

— „Хоумстед“ — поправи го Саша. — Нарекохме имението „Хоумстед“.

Станфорд сви рамене и остави кошничката на земята. Подви крак и извади чашите от нея. Наля вино в една от тях и я подаде на Саша.

— Съжаляваш ли, че дойде? — попита, като се улови, че изпитва чувства, които не биваше да си позволява.

Беше си мислил, че преследва само едно възможно удоволствие, което тя можеше да му предложи.

— Благодаря — отвърна му хладно, седна до водата и започна да отпива от виното, докато той наливаше и на себе си.

Седна до нея и се загледа в косите ѝ.

— Наистина не биваше да идвам — рече Саша и дълбоко в себе си се почувства виновна, защото си спомни колко много се противеше Аштън на излизането ѝ. — Съмнявам се, че отново ще го направя. Не дойдох в пустинята, за да стана мързелива и лекомислена. Дойдох, за да бъда съдружник на Аштън. — Погледна смутено в далечина. — Щеше да бъде прекрасна връзка, ако...

Той повдигна вежди, когато тя не продължи.

— Ако какво? — попита меко.

Саша поклати глава, за да прогони мислите си.

— Нищо. Просто мислех на глас. Това е всичко.

— Ако някога почувстваш нужда да споделиш с приятел, аз съм наблизо — каза Станфорд, а добротата в гласа му изненада Саша.

Тя учудено се взря в него, като се питаше дали не бърка в преценката си. Когато той видя един див мустанг да пасе недалеч от тях и започна да говори за него толкова мило, удивлението ѝ още повече нарасна.

— Виждаш ли коня ей там? — попита я и сложи празната чаша в кошничката. — Много рядко се отдава на човек да види такава гледка, защото те са много плашливи и се приближават толкова само когато не усещат човешкото присъствие. Виж как си движи ушите, как диша и се свиват ноздрите му, колко точни и овладени са движенията му — продължи той. — Мести се от туфа на туфа и само той си знае как подбира най-нежните стръкчета. Виж колко е спокоен и уверен. Няма и следа от изнервения опитомен кон.

Погледна Саша. Тя срещна очите му и дори не разбра кога е взел чашата от ръката ѝ, защото думите му я бяха омагьосали.

— Кротките животни успокояват — продължи Станфорд и постави чашата и кошничката до себе си. — Заслушай се в шумовете, които издава — как глухо тупкат копитата му в тревата, как я откъсва и дъвче.

Преди тя да се осъзнае, Станфорд вече я държеше в силните си прегръдки, устните му грубо притискаха нейните. Ръката му с дива страст мачкаше една от гърдите ѝ през роклята.

— Саша... Нека те любя! Нуждая се от теб! Господи, как...

На Саша ѝ се повдигаше от влажните му целувки и грубите ръце. Силно го блъсна в гърдите, той загуби равновесие и падна.

— Веднага ме върни у дома! — Тя се изправи и като дишаше тежко, го погледна отвисоко. — Не съм дошла тук, за да ме прегръщаш. Сега ме заведи вкъщи, Станфорд! Чуваш ли?

Тръпка на ужас премина по гърба ѝ, когато ѝ хвърли поглед, пълен с омраза, а бузите му почервеняха от засилващ се гняв.

— С удоволствие! — Той стана, взе кошничката и бутилката вино. — Ще те върна вкъщи, но няма да се предам лесно, Саша. Ако искаш да знаеш, заради теб съм тук. Последвах те в пустинята. И, по дяволите, няма да те дяля с Аштън Йорк!

— Взел си неправилно решение. — Саша забърза към кабриолета, седна и го загледа. — Не съм безмозъчна глупачка. Никога няма да повярвам на подобна глупост, че си дошъл в пустинята само заради мен. Но ако идването ти има някаква връзка с Аштън, решена съм да разбера каква е.

Той се разсмя.

— Не съм сигурен, че ще ти харесат отговорите, които търсиш — отвърна. — Може би те ще разбият илюзиите ти за мъжа, когото наричаш свой партньор.

Саша притвори очи.

С кошница в ръка, Бианка се спускаше по брега на реката, а от главата ѝ не излизаше представата за Саша и Станфорд заедно в кабриолета. Изпълваше я омраза, но не и ревност. Трудно ѝ бе да

приеме, че Саша можеше да се окаже зависима от милостта на този луд човек.

— Искан ми се да я предупредя, но не мога — прошепна. — Станфорд ще ме убие, ако разбере.

Коленичи, защото видя, че това, което търсеше, се бе сгушило между камъните на брега. Бе намислила да стори на Станфорд нещо, което да ѝ осигури спокойствие за през нощта. Когато изпиеше кафето, което щеше да му приготви, щеше да се почувства твърде зле, за да я докосва.

С треперещи пръсти Бианка откъсна твърдия плод с форма на малко топче. Ставаше въпрос за *idiospernum*, наричано още идиотски плод, защото предизвикваше халюцинации и бе отровно.

— Тази нощ ще спя спокойно — пошепна и сложи няколко в кошницата. Тя се усмихна. — Станфорд ще прекрачи вратите на ада още преди да е започнал да умира.

Огънят в камината се бе превърнал в купчина тлеещи въглени. Саша лежеше в леглото и се бе завила до брадичката. Ослушваше се, за да долови дишането на Аштън. Наведе се над ръба на леглото и се загледа в него и Светкавица, която спеше на кълбо до гърдите му. Думите, които Станфорд бе казал за Аштън, не ѝ даваха мира. Мислеше си и за ловеца на кенгуру, който го бе нарекъл Лорънс Профит. Надяваше се да поговорят за това тази вечер, но Аштън си бе взел чинията и бе отишъл да се храни навън. Студеното му отношение към нея бе останало непроменено.

Обърна се по корем и се помъчи да заспи, като си повтаряше, че трябва да се чувства като победител. Бе излязла със Станфорд Сидуел, за да докаже нещо на Аштън, и изглежда бе успяла.

* * *

Станфорд прегледа стадото овце, което неговите хора току-що бяха докарали от Мелбърн — повечето от тях бяха негодни, всеки пастир от пръв поглед щеше да каже, че трябва да бъдат застреляни.

Болните овце бяха закупили евтино и щяха да послужат за подарък на Аштън.

— Ще свършат работа — каза той и лукаво се усмихна на хората си. — Вземете си. Трябва да ги смесите с овцете на съседа.

Разсмя се гърлено. По един или друг начин щеше да пречупи волята на Лорънс Профит и да го накара да посегне към скритото сандъче с богатства.

Бианка се сви от страх, когато той влезе в колибата. Хвана я за китките и я обърна към себе си.

— Как е малкият мелез? — изсъска и се взря в синините, които ѝ бе направил по лицето предишната нощ. — Достатъчно кротка ли си вече? Мога ли да очаквам, че тази вечер ще ми се подчиняваш?

Бианка го погледна и бързо заклати глава в знак на съгласие.

— Да, да! — проплака.

Погледна предпазливо към кафеника и започна да се безпокои дали ще може да го накара да пие кафе, преди да я вземе.

Неочаквано той я пусна и застана до огъня.

— Налей ми чаша кафе, Бианка! Беше дълъг ден.

Сърцето ѝ започна да бие по-бързо, но тя не искаше да изглежда твърде нетърпелива да го обслужи. Не биваше да му дава повод да я обвинява за последиците от идиотския плод.

Като се опитваше да овладее треперенето на ръката си, Бианка наля чаша кафе и я подаде на Станфорд. Гледаше го предпазливо, докато той отпиваше бавно, и установи, че не е намерил нещо различно в мириса и вкуса, защото безмълвно се взираше в огъня. Когато тялото му започна странно да трепери, тя доволно се усмихна. После Станфорд се строполи на леглото, пот изби по лицето му, очите му диво се въртяха — Бианка вече бе сигурна, че идиотският плод действаше.

Скоро. Скоро...

ГЛАВА 15

Саша бе прибрала узрелите тикви и ги бе сложила на покрива да омекнат от студа. Отчаяна, тя събираше яйца в кокошарника и грижливо ги подреждаше в малка кошничка. Аштън рано се бе отправил към пасището, бе минал покрай нея, сякаш тя вече нищо не означаваше за него. От ден на ден самотата ѝ ставаше все по-голяма и бе започнала да съжалява, че се бе отнесла с него по този начин. Беше ѝ трудно да си представи още едно денонощие, без той да ѝ проговори, без да я прегърне.

Но пък, от друга страна, би ли се осмелила да отхвърли всичките си съмнения, да приеме любовта му такава, каквато ѝ я предлагаше, а след това да се моли и да се надява, че в крайна сметка той няма да се окаже втори Удроу Ръдърфорд?

Пилетата се щураха из краката ѝ и тя за момент се наслади на топлината на едно яйце, което взе от полога. Когато напълни кошничката догоре, излезе от кокошарника и започна да търси Светкавица. Вече бе разтревожена. Обикновено кученцето я придружаваше при кокошките, но тази сутрин не се виждаше никакво.

Саша сви рамене, докато се отправяше към къщата.

— Сигурно и тя е решила да ме изостави. — Как да понеса тази самота?

Влезе вътре и постави кошничката на масата. Замисли се дали да не направи крем карамел, когато от далечината долетя шум от колелата на тежък фургон — сякаш някой великан стъпваше изморено по пресъхналата земя. Можеше да чуе виковете на коларя, с които подканяше животните да побързат.

— Сега пък какво? — попита Саша и въздъхна.

Грабна пушката, която държеше постоянно заредена, и излезе. Полите на роклята ѝ се увиваха около краката ѝ, докато тичаше към портата на масивната ограда. Огледа се за подкрепления, но се оказа съвсем сама. Нима всички я бяха изоставили? Нима бе заслужила да остане без никаква защита? Не бе и предполагала.

Ядоса се на Аштън за неговата незаинтересованост и като си спомни за заплахите на ловеца на кенгуру вчера, Саша вдигна карабината и се прицели. Тогава, като се клатеше насам-натам като тапа, носена от вълните в океана, колата се появи иззад хълма и започна да слиза към овцефермата сред облак прах и шум.

От толкова далеч Саша можа да види само, че колата е теглена от два запотени коня, управлявани от един човек. Можеше да чуе плющенето на камшика, както и скърцането на гредите и болтовете.

— О, но това е Джейкъб, амбулантният търговец от Сирия!

Саша въздъхна и свали карабината. Весело наблюдаваше колата, която все повече приближаваше към нея.

Често бе срещала търговеца по улиците на Мелбърн и знаеше, че всички го обичат, особено онези, които не можеха често да идват от пустинята и да пазаруват в града. Обикновено в колата имаше дрехи, парфюми, сапуни, бельо.

Търговецът дръпна юздите точно пред нея.

— Добър ден, мис! — поздрави той и размаха шапката си. — Мога ли да ти покажа нещо хубаво за теб и за съпруга ти?

— Добър ден, сър — отвърна тя и сърцето ѝ започна да бие учестено. В най-отегчителния ден през живота ѝ щеше да се случи нещо интересно. — С удоволствие ще разгледам стоките ти, но не мога да си позволя нищо.

Сириецът имаше тъмна кожа и сини татуировки по ръцете, очите му бяха хлътнали и почти се губеха в големите изпъкнали скули на лицето му. Скочи от седалката, изпъна схванатите си крака и се отправи към задната част на колата.

— Поне можеш да разгледаш стоките ми. Сигурен съм, че ще си избереш някоя. — Той широко се засмя, а ослепителнобелите му зъби блеснаха на слънцето.

Дъхът ѝ спря, когато той отгърна старата избеляла мушама и започна да вади чорапи, панделки и шалове, за да предизвика любопитството и суетността ѝ.

— Това са стоки, които повечето дами харесват — рече ѝ с подкуп ваш глас.

Но когато Саша само ги погледна и не пожела да купи нищо, ги прибра обратно. Показа ѝ една устна хармоника, а после и един нож за писма със седефена дръжка.

— Мъжете харесват такива подаръци — малки и елегантни инструменти.

Саша бе очарована от идеята. Би могла да вземе този прекрасен нож за Аштън и може би той щеше да го приеме като знак за помирение.

— Вземи го — настоя сириецът. — Опитай с ръка колко е гладка седефената дръжка! Ще се изкушиш да го купиш за мъжа си, ще видиш!

Сърцето ѝ започна да бие по-бързо, когато взе ножа и направи това, което ѝ бе предложил. Когато прокара пръсти по седефената дръжка, друга мисъл я връхлетя неочаквано. Белегът върху лицето на Аштън! Сигурно не би харесал такъв подарък!

Тя бързо му върна ножа.

— Не. Не мисля, че ще му се понрави.

Търговецът се намръщи и остави ножа при останалите стоки.

Вниманието ѝ бе привлечено от шума на приближаващ кабриолет и бързо я накара да се обърне, като забрави за сириеца и стоките му. Кръвта ѝ се смръзна, когато позна Станфорд Сидуел. Бе казал, че няма да се предаде лесно, и явно не бе забравил.

Търговецът също се обърна към кабриолета. Той спря близо до Саша.

— Добър ден, приятелю. — Търговецът подаде на Станфорд ръка за поздрав. — Идваш да видиш какво предлагам днес? Чудесно! Страхувам се, че младата лейди няма намерение да купи нищо от мен.

Очите на сириеца проблеснаха, когато Станфорд слезе и се ръкуваха с него. Диамантената игла проблесна на вратовръзката му и блясъкът ѝ се отрази в зениците на търговеца.

— Както виждам, си заможен човек — продължи предпазливо.

Погледна Саша през рамо и се върна при колата. Избра най-фината копринена кърпичка с дантелени краища и я подаде на Станфорд.

— Това е идеалният подарък за прекрасна лейди като Саша, нали?

Тя почувства, че е попаднала в капан, и се отчая. Стисна здраво карабината, защото не искаше да се оставя на милостта на Сидуел, чиято лукава усмивка я караше да се чувства неудобно. Как въобще можа да се забърка с такъв човек? Лепеше се като пиявица.

Единствено съвестта ѝ я спираше да се отърве от нахалството му с един изстрел на карабината.

Станфорд взе кърпичката и я разгледа възхитено.

— Да, мисля, че ще я взема, но нека да погледна и панделките за коса. — Отиде до фургона и започна да прехвърля разноцветните панделки.

Спря се на една аленочервена. Усмихна се и я взе.

— Идеално! — Бръкна в джобовете си за монети.

Търговецът ги преброи наум, когато се озоваха в дланта му, и пребледня, защото това беше два пъти повече от реалната цена.

— Сега, приятелю, можеш да тръгваш — каза Станфорд, хвана го за лакътя и го поведе към колата.

Сириецът се качи на мястото си и потегли, като си подсвиркуваше весело.

Саша стоеше, напрегната и със стиснати устни, когато Станфорд се обърна и ѝ се усмихна.

— Мила, бих искал да се сдобрим и в знак на приятелство ти предлагам тези подаръци — рече и ѝ ги подаде. — Изглежда, вчера не започнахме добре. Дойдох да се извиня. Ще приемеш ли извиненията ми?

— Не искам нито извинения, нито подаръци от теб! — каза му ледено и вдигна карабината. — Моля те, напусни!

Тя се вгледа в очите му и видя някакво странно отегчение и умора, нещо зловещо в начина, по който стисна устни. Дали снощи не се бе напил заради нея? Като че ли бе прекарал тежка нощ.

Неочаквано той избухна в гняв.

— Опитвам се да бъда добър с теб! — каза през зъби. — Или не подхождам правилно? — Мушна кърпичката и панделката в джоба на жилетката си. — Искат ли се мъжът да бъде груб? Ако е така, аз съм този, който си чакала цял живот! За мен ще бъде чест да ти доставя удоволствие!

Преди Саша дори да успее да вдигна карабината и да се защити, Станфорд грубо я измъкна от ръцете ѝ и я захвърли настрани. Неочаквано се озова в силните му ръце, толкова бързо, че не разбра кога влажните му устни покриха нейните.

Когато я събори на земята, я завладя ужас, какъвто никога преди не бе изпитвала. Единственото нещо, за което можеше да мисли в този

момент, бе Аштън.

Къде беше Аштън?

Дали въобще щеше да го интересува, че тя е нападната от този жесток човек?

Нямаше ли да ѝ се изсмее и да ѝ каже, че точно това си е търсила, че напълно го е заслужила?

Звукът от щракването на ударник някъде наблизко накара Станфорд да настръхне и да спре. Познаваше този звук много добре. Някой току-що дръпна петлото на карабина. Застина, когато видя една дълга сянка да надвисва над него и Саша Потръпна, защото почувства студената стоманена цев на карабината между лопатките на гърба си.

— Мисля, че е достатъчно, освен ако не искаш да направя в гърбати толкова голяма дупка, че да мога да вкарам юмука си в нея! — каза Аштън, а гласът му бе пълен със студена заплаха. — Ставай, Сидуел! Махай се от Саша! Ако поне малко цениш живота си, ще бързаш много, докато напускаш земята ми!

Саша едва дишаше. Гледаше Аштън с облекчение. После погледна към изопнатото лице на Станфорд и изпищя, когато той неочаквано скочи, измъкна пушката на противника си, а Аштън тежко падна на земята.

— Аштън! — извика и се спусна към Сидуел, защото той опря дулото в гърдите на падналия и го прикова към земята.

— Кучи син! — процеди през зъби Станфорд и бързо извади нож от джоба на жилетката си. — Продължаваш да не се вслушваш в предупрежденията ми. Да не искаш да направя още един белег на грозното ти лице? Няма проблем, само кажи!

Саша, разтреперана, започна да лази на четири крака. Пое дълбоко въздух, когато Станфорд наклони ножа към гърлото на Аштън.

— Не! — прошепна.

Погледна бързо към карабината. Грабна я, преди Станфорд да може да реагира, и я опря във врата му.

— Махай се от Аштън, или ще ти отнеса главата на мили от тялото! — каза с треперещ глас. — Недей, Станфорд, или ще те застрелям!

— Нямаш тази смелост — отвърна той и започна леко да прибира ножа в калъфа му. — Но за да не те карам да го доказваш, ще

направя както искаш. Махам ножа — погледна я косо. — А ти бавно дръпни цевта от врата ми.

— В никакъв случай! — отвърна Саша, като продължаваше да държи пушката с треперещи пръсти.

— Как да се движа, когато пушката е опряна в главата ми? — възрази Станфорд, но не се реши да помръдне. Никога не се доверяваше на жени, които държат оръжие, а не могат да боравят с него. Особено на такива, които имаха нрав на дива котка.

— Ще се дръпна бавно назад, а ти ще се движиш с мен — каза Саша и застана така, че да бъде малко встрани от него, а не точно зад гърба му.

Чувстваше погледа на Аштън върху себе си и това неочаквано я накара да се смути и засрами. Той не познаваше тази страна на характера ѝ, както и тя самата не предполагаше, че може да бъде толкова безцеремонна.

— Добре, добре! — промърмори Станфорд.

Последва я и когато се озова далеч от цевта, побърза да се качи на кабриолета и да подкара коня в галоп през туйките изсъхнала трева.

С въздишка на облекчение Аштън се завъртя и се изпъна на тревата. Погледна Саша и се усмихна.

— А така! Сега кажи, че не си пълна с изненади!

— Не съм единствената — отвърна тя, захвърли пушката на земята и седна до Аштън, изтощена от премеждието. — Откъде се появи? Мислех, че си на път за пасището.

— Бях, но когато чух фургона на сирийския амбулантен търговец да приближава, реших да дойда и да спася остатъка от банковата ни сметка. Цяла кола, пълна с дреболии, може много да изкуши една жена — подразни я той. — Зная, че Джейкъб продава панделки и какви ли не още глезотии на жените в пустинята. Мислех, че ще решиш да си избереш нещо красиво.

Саша прокара пръсти през косата си и я махна от челото и раменете си.

— Ще ми повярваш ли, че вместо това търсих нещо за теб? — Тя отбягна изпитателния му поглед, защото не знаеше какво точно да направи.

Вече нямаше да крие любовта си към него. Чувстваше се нещастна. Не бе ли доказала вече, че би жертвала и живота си за него?

За чувствата, които изпитваше към него, и тази последна жертва бе малка, а тя щеше да направи и по-голяма.

Щеше да му се довери...

Аштън се облегна на лакът.

— Купила си ми нещо? Какво?

Саша сведе очи.

— Не съм казала, че съм ти купила нещо. — Тя бавно вдигна поглед към него. — Просто открих нещо.

— О, разбирам, не си го взела, защото те е притеснила цената? — попита и седна до нея.

Плъзна ръка около кръста ѝ, а тя не се отдръпна. Погледна го невинно и очите ѝ се спряха на белега.

— Не беше това причината да не го взема — промърмори. — Реших, че не е нещо, което би искал да притежаваш.

— И какво беше? — настоя той.

— Нож за писма — отвърна тя и бързо отмести очи. — Аз... Аз мислех, че може би те отвращават всякакви ножове. Сигурно този белег... е причинен от нож.

Ръката му веднага се озова върху белега. Забравяше го, докато не се намереше някой да му напомни. Това, че именно тя го направи, бе като да го бе заляла с ведро студена вода. Знаеше, че тя искаше да му зададе много въпроси, но бе доволен, задето избягваше да разпитва.

— Ножът за писма би бил чудесен подарък — каза, за да я накара да забрави смущението си. — Благодаря, че си помислила за мен.

— Нима щеше да ти хареса? — Пулсът ѝ се ускори, когато той повдигна брадичката ѝ с показалец и я накара да го погледне в очите.

— Не е най-хубавият подарък, за който мога да се сетя, но за мен е важен човекът, а не самата вещ. От теб щеше да е друго — каза ѝ меко и допря устни до нейните. — Саша, направи ми подарък и ще ти се отблагодаря.

— Какъв... подарък? — промърмори.

Копнееше за ръцете му... За целувките му... За цялото му тяло!

— Себе си — пошепна, неочаквано стана и я взе на ръце. — Когато ме нараняваше, само ми доказваше, че ме обичаш. Всичките ти възражения напоследък бяха пресилени, нали? Кажи ми, че не означават нищо за теб... това, че излезе със Станфорд. Беше само за да ме накараш да ревнувам, нали?

Причината не беше тази, но така по-лесно щеше да излезе от ситуацията, нямаше да ѝ се налага да обяснява цялата истина — това, че не е могла да му се довери. Беше много по-лесен изход. А от начина, по който я гледаше, докато я носеше към къщата, разбра, че за тях се открива едно ново начало.

— Да, направих всичко това, за да те накарам да ревнуваш — промърмори и го погледна закачливо. — Получи ли се?

— Ти как мислиш? — изръмжа и мина през вратата на къщата.

Занесе Саша на леглото и се усмихна, докато смъкваше бързо ризата си.

— Но, Аштън, обяд е! — закачи го тя, а пръстите ѝ нетърпеливо откопчаваха роклята. — Какво ще си помислят работниците?

— Да вървят по дяволите! — каза Аштън и легна до нея.

Устните му леко докоснаха нейните.

Целият свят като че ли се завъртя около нея и тя потъна в дълбока и безкрайна наслада.

ГЛАВА 16

Една седмица по-късно

Светлината на утрото току-що бе започнала да се процежда през прозорците на къщата. Саша седеше до Аштън пред камината, свила колене, отпиваше от кафето си и се наслаждаваше на приятната топлина на огъня.

— Аштън, като изключим отсъствието на Светкавица, последната седмица бе най-щастливата в живота ми — промърмори, а в нея още се колебаеха горещи вълни от любов.

Бяха се любили само преди няколко минути.

— Всяка сутрин щеше да е такава още откакто те срещнах. Трябваше само да ми позволиш — отвърна Аштън и остави металната си чаша на пода. После взе и нейната, сложи я настрана, повдигна с пръст брадичката ѝ и леко я целуна. — Но, скъпа, ти беше толкова упорита.

Саша не искаше да разрушава щастливия миг, затова поразроши косата си и го целуна. Той ѝ отвърна страстно и тя изстена от удоволствие, когато нежно я положи на пода, мушна ръка под полите на роклята ѝ и започна да я гали по нежните части, които така лесно се възпламеняваха.

Ръцете ѝ се плъзгаха по широкия му гръден кош, по бедрата му, и тя усещаше колко са твърди мускулите му през плата на бричовете. Безцеремонно го погали на едно място, чийто размер я убеди, че той също се нуждае от нея.

Саша освободи устните си от неговите и го погледна предизвикателно.

— О, Аштън, кажи, не сме ли безсрамници, задето искаме да го направим отново толкова скоро?

— Както и да го опишеш... — започна той, но бе прекъснат от нечии викове навън. — Какво по... — Аштън скочи, взе си колана и револвера и го запаса на кръста.

Саша също стана и започна да пригладжа роклята си.

— Това са Криспин и Руфус О, Аштън...

Погледна страхливо към вратата. В гласовете им се долавяше отчаяние. Сърцето ѝ слезе в петите.

— Аштън, дали са намерили Светкавица? — проплака и го задърпа за ръкава. — Сигурно са я открили... мъртва!

Той я хвана за раменете и я отдалечи от себе си.

— Не вярвам, че е мъртва — каза бавно. — Ще си дойде у дома, Саша. Ще видиш!

— Но тогава защо Криспин и Руфус са така обезпокоени? — попита и се затича след него навън към портата.

Дъхът ѝ секна, когато видя угрижените им лица. Нервно се огледа и въздъхна от облекчение, когато никъде не видя Светкавица.

— Какво става? — викна Аштън, докато минаваше през портата. — Какво се е случило?

Руфус пристъпи напред с наведена глава.

— Грешката е моя, Аштън. — Той мачкаше шапката си с дългите си тънки пръсти. — Вършил съм си работата! — Погледна бързо приятеля си, а в дълбините на очите му проблесна болка и недоверие. — По дяволите, Аштън, все някак е станало!

Обезпокоен и с нарастващо нетърпение, Аштън прокара пръсти през косата си.

— Дявол да го вземе, Руфус, кажи ми какво има? — Какво се е случило? Светкавица ли? Намерихте ли я? Мъртва ли е?

— Не, не сме я намерили — отвърна Криспин и застана до Руфус. — Овцете, Аштън! Проклетите овце!

Аштън пребледня.

— Какво за овцете? — попита и загледа ту единия, ту другия. — Случило ли им се е нещо?

— Може и така да се каже — отговори Криспин, а очите му се сведоха под изпитателния взор на Аштън.

— Е? Какво?

Погледна зад гърбовете им и видя стадото кротко да пасе в далечината. Явно не липсваха толкова много, че да се предизвиква такава паника.

Като продължаваше да мачка шапката си, Руфус избута Криспин настрана. Знаеше, че дори минута невнимание на пастира можеше да коства много средства на работодателя. Бе се грижил внимателно за

овците — много по-грижливо от всеки случаен наемен пастир. Но ето че сега имаше налице доказателство, че е бил небрежен.

— Аштън, Бог ми е свидетел, че никога не съм занемарявал работата си като пастир — каза Руфус, а гласът му трепереше. — Но по някакъв начин няколко от овците са се заразили с краста.

За Аштън, както и за всички животновъди, крастата означаваше разорение. Това бе напаст за всяка овцеферма. Болестта бе много заразна, повреждаше вълната и нарушаваше нормалния прираст, а и никой досега не бе я излекувал.

— Колко? — попита Аштън, като се стараеше да остане спокоен.

Не можеше да изчисли колко са заразените, нито можеше да си представи как е плъзнала заразата. Криспин и Руфус си вършеха работата много добре.

— Бих казал около дузина — отвърна Криспин и се обърна, за да погледне пасящото стадо. — Вече ги отделихме от останалите.

— Как е могло да се случи?

— Съседите имат стадо, което пасе отгатык реката — каза Руфус и погледна към реката. — Може би са донесли крастата с тях. По-рано я нямаше в тези райони. Но пък реката разделя двете овцеферми. — Махна отчаяно с ръка. — Няма начин да са се смесили с нашите.

Студени тръпки побиха Аштън.

— Казвате, че сега Станфорд Сидуел има овце във фермата си? — попита предпазливо. — Някой виждал ли ги е? Здрави ли са?

— Не съм ги виждал — отвърна Руфус и сви рамене. — Нямах повод да ходя да ги гледам.

— Аз също не съм ги виждал — добави Криспин и присви очи, защото се досещаше какви са подозренията на Аштън. — Не мислиш, че е могъл...

— Да докара заразени овце и да ги смеси с нашите, докато спим ли? — прекъсна го той.

Саша леко въздъхна.

— Мислиш ли, че може да се стори нещо толкова подло? — попита и почувства вина, защото тя бе повод той да дойде чак дотук.

Аштън се разсмя.

— Станфорд Сидуел да направи нещо подло? Неее...

— Този човек има морал колкото една змия — намеси се Криспин.

— Няма начин да докажем, че той го е направил — каза Аштън и се намръщи. — Но ако някога науча, че това е поредният му мръсен номер, ще му бъде и последен!

— Какво ще правим с овцете? — попита меко Саша.

— Ще убием и изгорим тези, които са най-зле, а останалите ще лекуваме — отвърна той и хвана ръцете ѝ. — Препоръчвам ти да не гледаш. Ще ти е неприятно.

— Може би — каза тя. После вдигна упорито брадичка. — Но ще гледам, защото се чувствам отговорна и защото трябва да съм запозната с всяка работа в тази ферма, колкото неприятна и грозна да е.

Взе полите на роклята си в ръка и решително се запъти към стадото.

— Идвате ли? — викна през рамо. — Губим време!

Аштън поклати глава, усмихна се, но не можа да не се възхити от куража и смелостта ѝ. Повече от всяка жена, която познаваше, Саша притежаваше сила и разум, които ѝ позволяваха да посреща опасностите, да понася търпеливо болката и нещастията. Беше прекрасна жена!

— Добре, щом настояваш — каза Аштън, тръгна след нея и се обърна към Криспин и Руфус. — Заведете ни при болните овце. Да се надяваме, че няма да ни се наложи да убием много от тях.

— За десет от тях никакво лечение няма да помогне.

— Надушвам нещо гнило тук — промърмори Аштън. — И вонята идва откъм Станфорд Сидуел. Това копеле! Как ли са го пуснали от затвора?

Очите на Саша се разшириха.

— Затвор? — попита бързо. — Как би могъл да знаеш какво е правил в затвора?

— Сладка моя, та това е обществена тайна — отвърна и я погледна с безпокойство.

— О, разбирам — каза тихо и очите ѝ се спряха на белега му.

Ако някой криеше тайни, това със сигурност беше Аштън Йорк. Защо просто не ѝ кажеше, че го е получил като дете? Бе съвсем невинно извинение, но поне умът ѝ щеше да бъде в покой и нямаше постоянно да се чуди.

Но не — той избягваше всякакви обяснения за белега. А и за миналото без нея. Каква ли роля играеше в него Станфорд Сидуел?

Твърде очевидно бе, че двамата мъже се мразят до смърт.

— Ето тук — каза Руфус и ги отведе до малка кошара, в която бяха затворени заразените овце. — Вижте! Вълната е съсипана. Аз казвам да ги убием всичките и да пресечем всяка възможност болестта да се разпространи повече. Слушал съм много за краста и съм разбрал, че на практика е неизлечима.

Сърцето на Саша се сви, когато тя видя кротките животни с техните тъмни доверчиви очи. Не можеше да си представи дори, че ще ги убият, но после разбра защо бе наложително. Под вълната им се виждаха големи петна от краста, на някои бе заразена цялата кожа. Вълната им или бе ужасно сплъстена, или въобще липсваше и петната краста се виждаха още по-ясно.

— Ужасно! — рече тя и въздъхна.

— Е, видяхме достатъчно — каза Аштън и след кратък преглед започна да ги разделя. — Тези можем да оставим, ще видим какво можем да направим за тях. Другите трябва да умрат.

Когато взе окончателното решение, шест животни бяха осъдени на смърт.

— Искаш ли аз да го направя? — попита Криспин и извади револвера си.

Аштън погледна към Саша.

— Казах ти, че няма да е приятно. Все още ли искаш да останеш?

Саша усети, че буца засяда на гърлото ѝ, и без да каже дума, тръгна към къщата. Запуши ушите си, когато започнаха изстрелите. Побърза да вземе една кошница и да се занимае с далеч по-приятна задача. Щеше да се опита да забрави тревогите си за Светкавица и болните животни, като идеше да бере див спанак и листа от едно пълзящо растение, наречено сладък чай, край реката. Надяваше се да срещне и Бианка. Не бе я виждала след първата им среща и се тревожеше какъв живот води тя в овцефермата на Станфорд. Дори да беше омъжена за друг, близостта на Сидуел беше опасна.

По челото на Аштън изби пот, докато раздаваше заповеди на хората си. Мъртвите овце бяха изгорени. Останалите бяха потопени в

голямо корито с дезинфектант, положени върху брезент с хинин и прикрепени неподвижно към него с железни скоби.

— Това е всичко, което можем да направим — каза Аштън на Криспин и изтри ръце в бричовете си. — Само времето ще покаже колко животни са заразени — погледна към Руфус. — Просто гледай тези да са отделени от другите и дали и по останалите няма да се появят признаците на крастата.

— Разбира се — отвърна Руфус и нервно се изправи. — Много съжалявам за това, Аштън. Бих дал няколко години от живота си, ако можех с това да го предотвратя. Можеш да удържиш годишната ми заплата.

Аштън прегърна Криспин през раменете.

— Знаете, че не вас обвинявам за това. — Погледът му се насочи към реката и още по-далеч, към земите на Станфорд Сидуел. — Ако разбере кой е отговорен, ще ми плати, и то добре ще ми плати!

— Искаш ли да се промъкнеш до фермата на Станфорд и да поогледаме овцете му? — попита Криспин и сложи ръка на револвера си.

— Не, от това няма никаква полза, приятелю — отвърна Аштън. — Не можем да го обвиним. Няма да остави болни овце в стадото си. По-умен е, отколкото предполагаш.

— Трябва наистина много тихо да са го направили — рече Руфус и не без гордост си спомни безсънните нощи сред овцете. — Нищо не съм чул.

— Копелето се движи в тъмното като призрак и е надхитрял и много по-внимателни от нас.

Аштън си спомни как Станфорд безшумно се бе приближил в килията и как го видя чак когато студеното острие се заби в бузата му и кръвта бликна навсякъде...

— Много ще сбърка, ако продължи да върши мръсотииите си наоколо — изръмжа Криспин. — Ще се оглеждаме за него и хората му. Не мога да спра да си задавам въпроси. Ще стрелям по него, докато го убия!

— Мисля си, че копелето има девет живота — рече Аштън и избърса потта от челото си с опакото на ръката си. — Не знам колко пъти е успял да избяга от представителите на закона и от ловците на

глави по тези места. Сега изглежда твърде почтен. И косъм не е паднал от главата му, въпреки че се е намесвал в какви ли не афери.

— Може би този път не е замесен в нищо — каза Криспин тихо, за да не го чуят работниците наоколо. — Може би нарочно се мотае наоколо и ни причинява главоболия, докато надуши къде е ковчето, което ти скри. Не мислиш ли и ти така?

Аштън се намръщи и отмести поглед към Руфус.

— Дяволски добре зная защо е тук — каза безстрастно. — Но вие сте с мен, за да ми помагате да запазя тайната, нали?

— Да — отвърна Криспин.

В очите на Руфус се появи загриженост.

— Кога ще ни покажеш къде си го скрил, Аштън? — попита. — Ще го изкопаеш ли?

— Въобще не възнамерявам да докосвам проклетото сандъче — изръмжа той. — За всички ни е по-добре да стоим далеч от него.

— Ако Сайлъс Хауланд отново проходи и научи къде си, ще дойде и ще те принуди да кажеш къде е — рече Криспин.

— Съмнявам се — отговори Аштън. — Със сигурност ще го осъдят, ако се възползва от това, което е откраднал от касата. Това ще бъде най-явното доказателство за вината му и веднага ще го подведат под отговорност.

— Може би не му пука — намеси се Руфус. — Откакто го осакати, едва ли става нещо от него. Мисля, че ще се опита да си върне сандъчето, за да се порадва на последните си дни.

Аштън се разсмя.

— Руфус, може и да съм наранил въпросния главен надзирател, но съм сигурен, че все още е много далеч от смъртта. Бих казал обаче, че ако бъде обвинен и осъден, че е измамил жителите на Мелбърн с хиляди долари, това ще ускори смъртта му повече от всичко.

Руфус сви рамене.

— Да, сигурен съм, че си прав — промърмори.

Аштън не искаше да сподели с приятелите си, че кошмарът да се срещне лице в лице със Сайлъс Хауланд го преследваше ден и нощ. Мъжът, който някога се славеше като стожер на общността, със сигурност го мразеше много повече от Станфорд Сидуел. Аштън му бе отнел едно твърде приятно бъдеще. На Станфорд бе отнел само две години от живота.

Загледа се в небето. Слънцето вече се скриваше зад евкалиптовите дървета в далечината. Птиците пееха, докато се връщаха към гнездата си за през нощта.

— По-добре е да оставиш тези овце и да се върнеш на пасището за през нощта, Руфус — каза и тежко въздъхна. — Беше дълъг ден и не от най-добрите.

Аштън видя Саша, когато прекрачи прага на портата. Вятърът повдигаше косата от раменете ѝ и свободно я развяваше зад гърба ѝ. Полите на роклята ѝ се вдигаха над коленете и разкриваха тънки глезени и оформени крака. След като я видя, като знаеше, че го чака, побърза да изостави приятелите си.

— Довиждане — викна и им помахна с ръка. — Отивам да видя с какво се е занимавала моята лейди цял ден. — Бързо стигна до нея, прегърна я и я целуна по устните. — Добре ли си? — попита, защото му изглеждаше малко отчаяна.

— Да, добре съм — прошепна тя и сведе очи.

Не можеше да каже на Аштън, че се притеснява, защото не е срещнала отново Бианка. По-рано, когато вървеше покрай реката, бе чула писък откъм фермата на Станфорд Сидуел. Писъкът бе на жена. Единствената друга жена в тази част на пустинята беше Бианка. Ако споделеше с него какво е чула, щеше да бди над нея като сокол и тя нямаше да може да отиде да разузнае утре. Искаше ѝ се да го направи сама. Ако Бианка имаше проблеми, щеше да е по-малко подозрително да я посети приятелка сама, отколкото ако беше придружена от мъж с два револвера.

— Тогава ми се усмихни — каза той и вдигна брадичката ѝ, докато очите им се срещнаха.

Саша се насили да се усмихне.

— Сега ми харесваш повече. — Той игриво я грабна на ръце и я внесе вътре. — Какво има за вечеря, сладка моя?

— Пържено пиле и спанак — отвърна Саша и обвини ръце около него.

Аштън изстена.

— Спанак? — попита, видимо недоволен. — Когато напуснах Мелбърн, си мислех, че никога през живота ми няма да ми се наложи да сложа в устата си и листо спанак. Къде, за Бога, го намери?

— Имам си начини — отвърна тя, като се смееше.

— Спанак? — повтори той и отново се намръщи от отвращение. После се усмихна, преди да я остави да стъпи на краката си. — Но, сладка моя, какво има за десерт? Има ли нужда да питам?

Саша го прегърна още по-силно и го целуна.

— Нека ти дам да си опиташ мъничко, любов моя — прошепна.

А после сладко го целуна...

ГЛАВА 17

Саша отиваше към портата, за да остави купичка храна на изгубеното динго, с надеждата, че може би днес щеше да реши да се върне вкъщи, когато една светкавица проряза тъмното небе и я накара да потръпне. Все още имаше вятър. Утрото сякаш тежеше от задух и влага.

— Много мило от твоя страна, че всяка сутрин оставяш храна на Светкавица — каза Аштън, дръпна юздите и спря коня си до портата, после се наведе и ѝ се усмихна. — И правилно. Тя ще си дойде вкъщи.

Саша остави купичката и се изправи, дълбоко разстроена от загубата на любимото животинче.

— Не мога да се отърва от мисълта, че някой е виновен за отсъствието ѝ — каза и махна кичур коса от челото си. — Знаеш, че и Станфорд и онзи ловец на кенгуру, наречен Аякс, веднага не харесаха Светкавица. Дали някой от тях не я е откраднал и убил?

— Това е напълно възможно, но не ми се иска да го обмислям — отвърна той и стисна устни. — По-добре да мислим нещо хубаво, отколкото да си представяме животинчето в ръцете на някой от тези кучи синове.

Погледна я внимателно. Роклята ѝ беше много по-хубава от тези, които обикновено носеше, когато си вършеше работата във фермата. Беше жълта, твърде разкошна и набрана, ръкавите бяха на дупки, а деколтето беше дълбоко изрязано. Косата ѝ блестеше, защото току-що я бе изчеткала, падаше по раменете и прекрасния ѝ гръб. А и в очите ѝ имаше нещо днес. Светеха странно и избягваха погледа му, сякаш се опитваше да скрие нещо от него.

— Сутринта каза, че днес си много заета, Саша — започна той. — С какво точно?

Тя се смути, защото не искаше да му казва, че отива да види как е Бианка. Когато си беше облякла хубавата рокля, мислеше, че Аштън отдавна е заминал за пасището и щеше да се върне чак късно вечерта.

— Защо питаш? — хвърли му един заплашителен поглед.

Аштън отново я огледа и на свой ред я предизвика с поглед.

— Ако не те познавах по-добре, щях да си помисля, че очакваш посетител. Сладка моя, тази сутрин изглеждаш дяволски красива — приличаш на кукла, сякаш си слязла от някоя картина.

— Благодаря — отвърна тя, изчерви се и сведе очи, а после отново го погледна.

— Не ми каза защо си се облякла толкова хубаво — настоя той, а очите му бяха потъмнели и пълни с разбиране.

— Аштън, уверявам те, че причината да си облека хубава рокля днес е съвсем невинна — рече Саша и се почувства хваната в капан.

Страхуваше се, че ако не му каже истината, той щеше да я подозира, че се готви да излезе отново със Станфорд. Не искаше Аштън да ревнува от този ужасен човек. А, от друга страна, ако му кажеше, че се безпокои за жена, която живее във фермата на Станфорд, нямаше да я пусне да отиде там. Дори не възнамеряваше да му споменава за Бианка.

— Е, няма ли да ми кажеш защо се чувстваш така притеснена от въпросите ми за външния ти вид днес? — настоя той, стисна устни, а очите му се присвиха. — Само не ми казвай, че си приела още една покана за разходка с кабриолета със Сидуел. Мислех, че сме стигнали до съгласие, Саша, че си напълно щастлива с мен.

Истината така или иначе щеше да излезе наяве. Тя видя болката в очите му и реши да му каже всичко. Отиде и го хвана за ръка.

— Скъпи мой, не съм си и помисляла за компанията на друг мъж, откакто съм в мир с теб и чувствата си — каза му меко.

Аштън скочи от седлото, прегърна я и я притисна. Помириса парфюма ѝ.

— Не знаеш какво означават думите ти за мен — каза ѝ. — Толкова дълго се борих с чувствата ти към онзи проклет аристократ Удроу Ръдърфорд. Не мога да си представя дори, че човек като Станфорд Сидуел може да застане на пътя на щастието ни.

Саша се вцепени и тъжно го погледна.

— Скъпи, това, което съм планирала за днес, в някаква степен се отнася и до Станфорд.

Очите му потъмняха от гняв.

— Мислех... Ти току-що каза... — започна, но замълча, защото Саша сложи пръст на устните му, за да го спре.

— Скъпи, остави ме да довърша — рече тихо. — Нека се опитам да ти обясня.

Аштън махна ръката ѝ от устните си и я стисна.

— Не съм сигурен, че искам да те слушам — изръмжа.

Една светкавица премина на зигзаг по небето. Гръм я последва и проехтя в далечината.

— Трябваше по-рано да ти кажа за нея — каза Саша, измъкна се от прегръдката му и се облегна на портата.

— За нея? — попита с недоумение Аштън и се приближи. — За какво говориш?

Саша невинно го погледна.

— Бианка — отвърна и точно както очакваше, той зяпна от изненада.

Знаеше коя е Бианка. Всеки познаваше Бианка. Тя даже нямаше фамилно име.

— Какво за Бианка? — попита.

— Тя живее в овцефермата на Станфорд Сидуел със съпруга си, той е пастир — обясни бързо Саша. — Видяхме се на реката преди няколко дни, когато отидох да се изкъпя и да поплувам.

Аштън прокара пръсти през косата си.

— Проклет да съм! Бианка? Омъжена? И живее в овцефермата на Сидуел? Нищо не би ме изненадало повече. Тя има най-съмнителната репутация от всички жени в Мелбърн.

Саша се изчерви.

— Зная — промърмори. — Но това е минало, Аштън. Тя е омъжена и бременна.

Погледна към реката.

— Безпокоя се за нея.

— Мисля, че тя може да се грижи сама за себе си — каза Аштън и се разсмя. — Прави го от години, както добре знаеш.

— Може би — отвърна Саша и тежко въздъхна. — Но, Аштън, въпреки че е била проститутка, аз открих у нея много душевна красота, когато се запознахме. Харесах я веднага! — Тя се намръщи. — Не мога да не се безпокоя за нея — продължи тя. — Не съм я виждала оттогава. Ами ако има проблеми? — замълча за миг. — Аштън, онзи ден чух писък на жена. Трябва да е била Бианка. По тези места няма други жени. — Спря и зачака, въпреки че знаеше какъв

щеше да бъде отговорът. — Мисля да отида до фермата на Станфорд и да видя как е — добави накрая. Когато очите му светнаха гневно, бързо каза: — Без значение какво ще кажеш, аз отивам — рече и гордо вдигна брадичка. — Отивам, Аштън. Отивам.

— В ада ще те пусна, но не и там — извика Аштън, хвана я за китката и я помъкна към портата. — Ти принадлежиш на тази земя. Няма какво да се мотаеш при Станфорд. Гледай си своята работа, Саша. Така е по-добре.

У нея започна да се надига гняв. Дръпна се от него и сложи ръце на бедрата си.

— Как смееш! — изсъска, безсилна да контролира нрава си. — Въпреки че се съгласих да се любя с теб и през последната седмица бях щастлива като никога през живота си, няма да ти позволя да ми нареждаш! Чуваш ли, Аштън Йорк! Искам да се чувствам свободна да ходя където си искам и да правя каквото си искам! Трябва да ти напомня тази част от нашето споразумение — трябва да ме уважаваш като човек с достатъчно мозък в главата си! Не съм нито глупачка, нито ненормална, Аштън Йорк! Омръзна ми да ти го доказвам! Разбра ли ме?

Аштън се вцепени от внезапната промяна на настроението ѝ, въпреки че трябваше да го очаква. Това бе част от нещата, които харесваше у нея — упорството и гордостта ѝ. А и беше толкова красива, така дяволски чаровна, когато побеснееше!

Но каквото и да казваше, не можеше да ѝ позволи да продължи да се забърква със Станфорд Сидуел. Тъй като знаеше колко го привличат екзотичните жени, бе съвсем сигурен, че не бракът е причината Бианка да се намира в овцефермата му. Без съмнение той ѝ вдигаше полите и се забавляваше с нея.

Изведнъж му прилоша, защото си спомни нощта, през която му се бе сторило, че чува женски вик. Дали не е била Бианка? Или пък е било някакво животно в пустинята?

Надяваше се да е последното.

Но сега се тревожеше единствено за Саша.

— Саша, мисля, че е време да разбереш нещо — каза и взе ръцете ѝ в своите. — Искам да ме изслушаш, и то внимателно. Когато ти разкажа, ще разбереш защо не искам да имаш нищо общо —

каквото и да е — със Станфорд Сидуел. Или с някого, свързан с неговите афери...

Саша се опита да освободи ръцете си, но той ги държеше здраво.

— Аштън, аз... — опита се да протестира тя, но той бързо се намеси.

— Саша, преди Станфорд да си извоюва славата на бивш затворник, е бил разбойник по пътищата, джебчия и картоигрaч — обясни той. — За тези си прояви си спечели няколко приятни пребивавания в затвора в Мелбърн. — Малко се поколеба и продължи: — Както предполагам, си разбрала вече, запознах се с него, докато споделяхме затворническата килия.

Саша пребледня и направо онемя от това откритие.

— Аштън, ти? — въздъхна тежко. — Не, Аштън, не!

Той стисна китките ѝ по-здраво, защото се страхуваше, че ако я пусне, тя щеше да избяга и може би никога нямаше да се върне. Бе шокирана — виждаше го в очите ѝ, чуваше го в гласа ѝ. Искаше му се да бе споделил истината с нея по-рано. Бяха се помирили и всичко бе така прекрасно! Да я изгуби сега, означаваше да изгуби собствената си душа.

— Не съди толкова прибързано, Саша — каза той и потърси очите ѝ. — Изслушай внимателно това, което имам да ти казвам. Когато бях малък, баща ми ни изостави с майка ми. Скоро след като майка ми почина, дойдох в Австралия с чичо ми Джейсън. Той бе убит няколко години по-късно от излъган комарджия при игра на покер. Останах в Австралия и видях колко корумпирани са тези, които се наричат представители на закона. — Спря и нервно прочисти гърлото си, преди да продължи. — Както разбираш, започнах да ръководя една група преди няколко години и да се боря срещу корупцията в управлението на Австралия, ръководено от суперинтенданта Сайлъс Хауланд. Групата ми всъщност се състоеше от разбойници.

Не искаше да ѝ казва за скритото ковчеже, което съдържаше цяло състояние, защото искаше това да си остане в миналото, както и всичко друго, което бе разрушило живота му.

— Бях затворен за предполагаемите си престъпления, Саша — продължи Аштън. — Но не за дълго. Не можах да докажат връзката ми с бандата, благодарение на знанията, които получих в Англия в училището за държавни чиновници. Платих си дълговете към

обществото и бях освободен предсрочно за добро поведение, а и бях спестил малко долари, докато работех в затвора. Оказаха се достатъчно, за да отворя кръчмата.

Саша го изслуша внимателно и бе трогната от признанието му. Хвърли се на врата му и го прегърна.

— О, Аштън, защо не ми каза по-рано? — изплака. — Знаеше, че ще разбере. О, разбирам! Наистина!

Аштън я отдалечи от себе си и я погледна разтревожено.

— Саша, това не е всичко, което исках да ти кажа — продължи той. — Присъдата на Станфорд Сидуел бе продължена с две години за това, че ме нападна с нож в затвора и поряза лицето ми. Ето, това е причината той толкова да ме мрази и да иска да ме съсипе.

— Белегът — каза Саша и го погали по бузата, доволна да разбере, че в миналото му не е имало нищо чак толкова тъмно и зловещо. — А, ето защо бил тук. Заради... заради Станфорд. — Наклони глава и го погледна. — Но защо ти е сторил това? Толкова е ужасно!

— Саша, няма никаква разумна причина. Има хора, които мразят заради самата омраза, и тя ги изпълва докрай. — Аштън съвсем съзнателно я излъга. — Изглежда, сега не ме мрази по-малко от тогава.

— Да, забелязах — промърмори тя.

Аштън обхвана лицето ѝ с ръце.

— Затова, сладка моя, ме е последвал дотук, за да довърши започнатото в затвора. Ето защо трябва да си внимателна и да стоиш далеч от него на всяка цена.

Аштън я погледна, като се надяваше достатъчно да е задоволил любопитството ѝ и тя да направи това, за което я молеше. Не му се искаше да ѝ разкрива истинската причина, поради която Станфорд го бе последвал в пустинята. Златото. Проклетото злато!

— Но ти ми позволи да изляза с него на разходка — каза Саша, успокоена, че вече знае за миналото му, за белега.

Затворили са го по погрешка. А и Станфорд не е трябвало да го наранява...

Аштън тихо се разсмя.

— Позволил съм? — попита. — Сладка моя, доколкото си спомням, цяло стадо коне нямаше да бъде достатъчно да те спре да излезеш с него онзи ден — напомни ѝ и се намръщи. — Не знаеше ли,

че през цялото време бях близо до теб? На никого не бих позволил да те нарани.

Саша се изчерви.

— Искаш да кажеш, че си видял...

— Да, видях.

— И не се намеси?

Аштън отново се разсмя.

— Очевидно бе, че и сама се справяш добре — каза, а в очите му танцуваха пламъчета.

— И днес ще се справя — отвърна упорито Саша и го погледна умолително. — Аштън, изслушах внимателно всичките ти предупреждения и разбрах колко предпазлива трябва да бъда, когато отида да посетя Бианка. Всичко ще бъде наред. Ще внимавам.

Аштън нервно пое дъх.

— Чу ли и дума от това, което ти казах? Саша, не е време да бъдеш упорита. Сега не ми се струва забавно.

— Но, Аштън, няма да оставам дълго — помоли му се тя. — Просто ще се разходя край реката и когато видя Бианка, ще се върна у дома.

Стаята неочаквано бе обляна в светлина, когато навън проблесна поредната светкавица. Сякаш земята се разклати под краката ѝ и тя усети, че се страхува от приближаващата буря повече, отколкото от Станфорд Сидуел. Щеше да си вземе карабината. Щеше да го застреля, дори само ако се опиташе да се приближи до нея.

Неочаквано на вратата се появи Криспин, а в очите му се четеше страх.

— Аштън, ела бързо! — извика, почти останал без дъх. — Ще трябва да се съберат всички, за да успеем да вкараме добитъка в кошарите, иначе ще избяга и ще се пръсне на всички страни. Тези проклетите светкавици подлудяват и овцете, и говедата. Може дори да съборят оградата.

Аштън поклати глава, разкъсван между две еднакво важни задължения. Едното към овцефермата, а другото към жената, която обичаше. Но нямаше друг избор, освен да разчита на здравия ѝ разум.

— Добре, Криспин — каза, дръпна Саша и реши да бъде твърд с нея. — Ще се върна веднага, не мърдай оттук!

Криспин шеговито им махна и препусна към пасището, а Аштън все още се взираше в Саша.

— Не мога да те вържа в леглото, за да съм сигурен, че когато се върна, ще си все още тук. Но се надявам да размислиш върху всичко това и да разбереш, че е логично. Нима искаш да разрушиш всичко заради Бианка? Тя дали би направила същото за теб?

От небето отново започнаха да се сипят огнени светкавици и го накараха да се откъсне от нея. Погледна я още веднъж и излезе от къщата.

Тя отиде до вратата, скръсти ръце и го загледа как язди към пасището. Остана там, докато той се изгуби сред гърбовете на овцете, за да се присъедини към хората си.

После сведе очи и още веднъж премисли какво ѝ бе казал. Вече знаеше за белега, но всичко, което ѝ бе казал днес, не я накара да се отвори от него и да го обича по-малко.

Но сега, когато бе разбрала толкова неща за Станфорд Сидуел, се притесняваше за Бианка повече от всякога. Тя живееше в овцефермата на един ненормален и зъл човек! Сигурно беше в опасност! Въпреки че повечето хора не харесваха Бианка заради това, че е била проститутка, Саша не можеше да приеме това за разумен аргумент и да престане да се тревожи.

А и не можеше да забрави, че Бианка носеше дете! Здравето и животът на нероденото също бяха в опасност.

— Трябва да отида! — прошепна.

Мина през стаята и взе карабината си.

ГЛАВА 18

Когато следващата светкавица освети смрачената околност, Саша смуща коня, за да го накара да изкачи по-бързо малкото хълмче с жълта трева, развявана от вятъра. Стигнаха до най-високата му част и тя дръпна юздите на Облак. От тази височина започна да оглежда завоите на реката, за да открие мястото, което Станфорд вече знаеше, защото, откакто бе дошъл по тези места, неведнъж бе преминавал с кабриолета, а и Бианка знаеше въпросното място.

Саша се усмихна, защото видя един брод с дебели наноси от глина и гъсталак от акации на югоизточния бряг.

— Това трябва да е — пошепна си.

Зацъка с език и отпусна юздите.

Облак изпръхтя и препусна в галоп към реката. Саша с цялата си душа се надяваше да не е надценила твърдостта на почвата под копитата на коня, който бавно, инч по инч, започна да навлиза навътре. Глината бе на купчинки и образуваше нещо като мост, а от двете му страни водата блестеше като огледало, светкавиците се отразяваха в нея и я оцветяваха в тъмнолилаво.

Вятърът виеше около нея, а въздухът беше влажен от приближаващия дъжд. Саша с радост достигна другия бряг, но радостта ѝ бе кратка, защото си спомни, че ѝ предстои неприятната задача да се срещне лице в лице със Станфорд. Откакто знаеше за престъпните му прояви, се чувстваше някак неудобно и я завладяваше парализиращ страх.

Докосна карабината, която бе в кобура си на седлото, и се почувства по-спокойна. Близостта ѝ я окуражеше да продължи напред и да види как е Бианка.

— Моля се да съм се тревожила за нищо — пошепна.

Един заек изскочи от купчина трева десет ярда по-нататък и накара сърцето ѝ да подскочи. Почувства се глупаво, задето се бе изплашила толкова лесно. Продължи напред в лек галоп, защото видя къщата на Станфорд в края на просеката.

Докато приближаваше, у нея се засилваше едно неприятно чувство и тя се оглеждаше внимателно. Не видя много овце да пасат близо до къщата. Дори не видя пастир, който да наглежда малкото стадо. Когато стигна до къщата, видя, че е много по-груба от нейната, като че ли дървесината просто бе струпана на едно място, с единственото намерение да се съгради временен подслон. Трудно ѝ бе да си представи Станфорд в такъв заслон. Той винаги бе добре облечен и от него лъхаше богатство, но това бе просто отчаян опит да заблуди онези, които не знаеха нищо за миналото му.

Като пое дълбоко въздух, Саша тръгна напред.

Ръцете на Бианка бяха пълни със съдове, които носеше от кухненската маса до коритото за миене на една паянтова поставка до камината. Тя подскочи, когато Станфорд се запъти към нея. Предишната нощ бе една нескончаема болка и унижение — и притеснение за нероденото ѝ дете. Откакто бе разбрал, че е бременна, желанието му да я измъчва, докато се задоволява сексуално, бе се засилило. Очевидно се опитваше да я накара да направи спонтанен аборт.

Тази сутрин се зарадва, като дочу навън да приближава кон. Все още беше рано и наемниците на Станфорд спяха, пияни до смърт от предишната нощ. В крайна сметка това, че Станфорд наричаше въпросното късче земя в пустинята „овцеферма“, бе просто една шега. Мъжете, които бяха дошли с него, бяха или уморени разбойници, или просто скитници от улиците на Мелбърн. Едни бяха го последвали за много пари, а други за мизерна заплата. На някои и бутилка уиски им стигаше.

— Кой идва, по дяволите? — измърмори Станфорд и побърза да извади ножа си от жилетката.

Отиде до прозореца, отметна овчата кожа, която го покриваше отвътре, и видя Саша.

— Проклет да съм! — Усмихна се той. — Въпреки всичко Саша все пак е решила, че харесва компанията ми. Каква воля има тази жена! Сама е дошла да ме потърси.

— Саша? — попита меко Бианка и пребледня.

Станфорд сви рамене и се обърна, за да погледне Бианка.

— Да, Саша — отвърна. — Изглежда, че няма да ми се наложи да разчитам само на твоите способности в леглото, за да се забавлявам.

Саша ще бъде моята играчка за известно време. — Той се приближи, решил да хвърли обидата право в лицето ѝ. — А и тя не е курва. Тя е жена от класа.

Бианка замръзна от страх, но този път не за себе си и за нероденото си дете. Бе изплашена заради Саша. Сърцето на Станфорд беше от камък, а Саша бе прекалено мила и нежна, за да бъде обект на такива жестокости, каквито можеше да измисли този луд човек, който обичаше да измъчва жените.

Все още не можеше да се опита да я защити, защото Станфорд не знаеше, че се познават.

Тогава я сполетя една ужасна мисъл — Саша бе дошла да види нея, не Станфорд! Тогава той щеше да разбере, че се бяха срещали и бяха разговаряли. Щеше ли да ѝ повярва, като му кажеше, че е излъгала за съпруга си, точно както ѝ бе наредил? Или щеше да я обвини, че го мами?

Както и да е, очакваше я нов бой веднага след като Саша си тръгнеше.

Станфорд видя страха в очите ѝ, но го пренебрегна, защото ѝ беше станало навик да се страхува, откакто бяха дошли в пустинята, тъй че ѝ обърна гръб и излетя навън.

Саша седеше неподвижно на седлото и смело срещна погледа му. По изражението на лицето му познаваше, че си мисли, че е дошла при него. Потръпна, когато той застана до коня ѝ и я хвана за ръка.

— Нека ти помогна да слезеш! — каза Станфорд и се сви, когато тя си дръпна ръката. Усмивката му се стопи. — Добре, стой си на проклетия кон. — Сви юмруци и я загледа. — Защо си дошла?

— Искам веднага да изясним нещо и то е, че не съм дошла при теб — отвърна ледено Саша.

Огледа се, но не видя следи от присъствието на Бианка, но затова пък откри общите помещения, които се виждаха зад къщата. Бе ѝ неприятно да си мисли, че Бианка е принудена да споделя помещението с повече от един мъж. Несъмнено репутацията ѝ я бе последвала и тя ставаше играчка в ръцете на всеки мъж, който успееше да се добере до нея. Понякога дори съпругът не може да опази жена си от развихрените страсти на другите.

— Но тогава защо си дошла? — попита Станфорд, като почти изръмжа. — Да не би Аштън да те е пратил с някакво съобщение?

Мисля, че при последната ни среща си казахме всичко.

— Аштън дори не знае, че не съм тук — каза Саша и съжали, че е била толкова откровена, когато устните му се изкривиха в лукава усмивка.

— Не знае, така ли? — попита, а пръстите продължаваха да си играят с дръжката на камата. — Мислиш ли, че това, което си направила, е умно, Саша? Не се ли страхуваш до смърт от такива като мен?

Тя нервно се раздвижи на седлото. Пръстите ѝ хванаха юздите по-здраво.

— Не можеш да ме изплашиш така лесно. — Тя подскочи, когато небето бе прорязано от нова светкавица.

— Не се страхуваш, а? — Станфорд се разсмя. — Тогава защо от светкавицата ти се разтреперват дори панталоните? — Спря да се смее и присви очи. — Саша, правиш грешен избор от какво да се страхуваш. Нека ти дам един пример...

Отегчена от приказките му и нетърпелива да свърши работата, за която бе дошла, Саша го прекъсна:

— Дойдох да видя Бианка. Притеснявам се за нея.

Неочаквано в очите му проблесна гняв. Стисна юмруци по-силно.

— И как разбра, че Бианка е тук? — извика.

— Нима е толкова голяма тайна? — подразни го смело.

— Как разбра, че Бианка е тук? — повтори той въпроса си, като гледаше от нея към колибата и обратно.

— Щом настояваш. Бианка и аз се срещнахме, когато един ден бяхме отишли да се къпем на реката. Но оттогава не съм я виждала. Да не е болна? — попита Саша, като продължаваше да се чувства неудобно.

— Не, не е болна — отговори Станфорд. У него се промъкваше съмнението.

Не можеше да бъде сигурен какво е казала на Саша. Вече започваше да осъзнава, че беше грешка, дето я доведе със себе си в пустинята. Напълно възможно бе да провали плановете му да сложи ръка на сандъчето със скъпоценности.

— Надявам се, че няма да имаш нищо против, ако Бианка и аз си поговорим малко? — попита и притеснено се намести на седлото.

Погледна към обора, откъдето бяха започнали да излизат работниците. После премести поглед върху него, а той стисна устни и повдигна рамене. — Предполагам, че няма причина да не ме допуснеш да я потърся в общото помещение — продължи кротко Саша. — Чудесно е да срещнеш жена по тези самотни места и да можеш да си поговориш с нея.

Станфорд се разсмя на думите ѝ.

— Ти я наричаш жена? — попита. — Аз пък я наричам курва. — Той мушна ръце в джобовете си. — Как може дама от твоята класа да иска да има нещо общо с боклуци като Бианка?

— Не се слагам над никого — отвърна Саша, а в очите ѝ проблесна гняв. — Сега, ако ме извиниш, ще отида до обора да я потърся. Не виждам защо е необходимо да чакам разрешението ти.

Станфорд застана пред Саша и ѝ препречи пътя.

— Тя не е там.

Изненадана, Саша се взря в очите му.

— Ами тогава... къде е? — промърмори. — Тя ми каза, че се е омъжила за един от твоите пастири. Не виждам други постройки и затова си помислих, че споделя обора не само със съпруга си, но... и с останалите мъже.

Небето над тях притъмня. Гръм ехтеше над хоризонта и се разнасяше по кадифеното черно небе. Светкавици се сипеха и земята трепереше под краката ѝ. Страхуваше се дали ще може да премине реката обратно. Ако се изсипеше поредният порой, нямаше да стигне жива до отсрещния бряг. Водата се бе покачила, а и водовъртежите бяха станали по-опасни. Веднъж вече бе рискувала живота си в полуделите води.

Станфорд веднага измисли лъжа, която поне за момента щеше да свърши работа.

— Сега тя не е там — каза бързо. — Всяка сутрин идва в жилището ми, прави ми кафе и закуска, а после почиства и пере. Прислугва ми.

— О — отвърна Саша и повдигна вежда. — Тогава би ли ѝ казал, моля те, че съм тук? Нямам много време. Бурята наближава. Страхувам се, че ще е от най-свирепите.

— Не мога да те изплаша повече от бурята, нали? — подразни я той и тръгна към колибата. — Ще ти доведе Бианка, но не я задържай

дълго. Има да върши много по-важни неща, отколкото да си говори с теб.

Саша се намръщи. Нещо дълбоко в нея я караше да мисли, че Бианка не изпълняваше само ролята на прислужница в колибата на Станфорд. Той просто не бе толкова почтен човек.

Дали детето не беше негово, а не на пастира?

Въобщо беше ли Бианка омъжена за овчар?

Саша не можеше да реши кое е истина.

Станфорд влетя в колибата. Сграбчи Бианка за косата, обърна лицето ѝ към своето и се наведе над нея.

— Ти, кучко! — изсъска. — Не си ми казала, че си била на реката със Саша. Какво си ѝ казала? Днес със сигурност не е дошла тук заради добро. Шпионира ме. Какво ѝ каза? — Той опъна косата ѝ още по-силно и тя трябваше да потисне един вопъл от болка.

— Нищо не съм ѝ казала, Станфорд! — проплака Бианка. — Освен каквото ми бе наредил. Казах ѝ, че съм омъжена за един от овчарите ти. Това е всичко.

— Виждала си я само веднъж? — попита, а дъхът му опари лицето ѝ.

— Нарочно не ходех на реката, за да не я срещам — каза Бианка, а от очите ѝ потекоха сълзи. — Знаех, че е опасно да се сближавам твърде с нея. Тя е толкова мила! Не исках да я излагам на опасност, като се сприятеляваме. Не съм виновна за това, което стана, Станфорд! Невинна съм!

Той прокара пръсти по синините по лицето и врата ѝ.

— Ще те пусна да отидеш и да поговориш с нея, но ако те пита за синините, ще ѝ кажеш, че си паднала от кон. — Пусна косата ѝ и я блъсна към вратата. — Хайде, върви да удовлетвориш любопитството ѝ! После се отърви от нея!

— Така ще направя — отвърна Бианка, докато поглеждаше през рамо и безшумно се отпряваше към вратата. — Така ще направя.

Бианка излезе, освободена за момент от обидите на Станфорд. Само ако можеше да се довери на Саша! Ако можеше да я помоли за помощ! Но щеше да постави и двете в много опасно положение, ако не премълчеше собствените си грижи и страхове.

Усмихна се, когато се отправи към приятелката си. Сложи пръсти на шията си и се опита да прикрие синините. Но по изумения поглед

на Саша разбра, че ги е видяла — всичките.

Знаеше, че Саша не е толкова глупава, за да повярва, че са причинени от падане от кон.

ГЛАВА 19

Саша обърна глава, защото група от около дванайсет конници се отправи към реката. После мислите ѝ се върнаха към Бианка. Първият ѝ порив бе да я прегърне, но се отказа, когато видя колко неудобно се чувства другата жена, въпреки че правеше всички усилия да бъде гостоприемна.

Младата жена бе потресена, когато видя синините по красивото тъмно лице на Бианка. Беше очевидно, че е била бита.

Но кой? Сигурно Станфорд! Той бе точно от типа хора, способни на такова зверство — нима не бе обезобразил Аштън за цял живот?

Погледът ѝ се плъзна зад гърба на Бианка и кръвта ѝ изстина, като видя Станфорд, който се бе облегал на вратата и се взираше в тях. От такова разстояние можеше да чува всяка дума, която щяха да си разменят, и тя трябваше много да внимава. Може би със самото си идване днес бе поставила Бианка в опасност. Изведнъж се почувства съвсем безпомощна.

— Не трябваше да идваш — пошепна Бианка, докато вървеше с гръб към Станфорд и все още имаше някаква свобода да говори.

— Не идваше на реката — рече Саша. — Безпокоях се.

— Бях твърде болна — отвърна Бианка с несигурен глас и сложи ръка на корема си. — Бебето ми. Безпокоя се за бебето си, след като... след като паднах от коня.

Саша пребледня. Искаше да протегне ръце и да я прегърне, да я успокои, но отново се въздържа. Станфорд не отместваше дяволските си очи от тях.

— Паднала си от кон? — Тя въздъхна и продължи да оглежда синините по шията ѝ. Нима можеше да се нарани по този начин при падане? Саша стисна устни. Твърде много се съмняваше, че Бианка казва истината. Може би и тя трябваше да се включи в лъжите. — Разбирам — промърмори. — Толкова съжалявам! — Погледна към заобления ѝ корем. — Детето добре ли е? — Искаше да попита дали болят е наранил бебето.

Бианка положи ръце на корема си.

— Аз съм късметлийка. — Тя вяло се усмихна на Саша. — Детето все още се движи в утробата ми.

— Повече почивка ще ти се отрази добре — рече Саша и погледна към Станфорд. После върна погледа си върху лицето на Бианка и застана така, че той да не може да вижда устните ѝ. — Да се видим при реката. Ще те чакам.

— Не зная — пошепна другата жена в отговор.

— Страхуваш ли се от някого? — осмели се да попита и веднага млъкна, защото Станфорд неочаквано застана до Бианка.

— Достатъчно дрънкахте! — извика и погледна към нея. — Ако искаш да изпревариш бурята, по-добре е да тръгваш.

— Да, наистина е най-добре да тръгвам — отвърна Саша, но добре знаеше, че той не я кара да си отиде от загриженост за здравето ѝ.

Искаше да се отърве от нея по други причини, свои, егоистични и зли.

Погледна към небето, когато отново проблесна светкавица, а после към Бианка.

— Надявам се всичко да бъде наред. — Искаше ѝ се да сподели повече, но не посмя.

Молеше се да има този шанс по-късно.

Бианка нищо не каза. Остра болка прониза сърцето ѝ, защото искаше да отиде със Саша, да се махне от този луд човек. Гледаше как другата жена се отдалечава.

Намръщи се от болка, когато Станфорд я хвана за китката и грубо я обърна към себе си, а после я повлече към колибата.

— Трябваше да ми кажеш, че си срещнала Саша при реката — рече тихо. — Бианка, трябваше да ми кажеш. Сега ще си платиш, задето си била така небрежна. Така ще те пребия, че ще ме помниш, докато си жива.

Бианка знаеше, че е по-добре да не моли за милост. Това винаги го караше да бъде още по-жесток, да ѝ причинява повече болка, отколкото ако понесеше наказанието в мълчание.

Но след всеки бой и обида омразата ѝ към него се задълбочаваше. Все някога търпението ѝ щеше да се свърши и се молеше да има достатъчно смелост да го накара да си плати.

Първата капка дъжд падна върху лицето на Саша точно когато конят ѝ стъпи върху твърда почва на отсрещния бряг. Бе преминала реката без произшествия. Понеже искаше да се прибере вкъщи, преди бурята да се разрази напълно, смуши силно животното. Светкавиците една след друга описваха зигзагообразни пътеки по небето и сякаш го раздираха, защото дъждът се изсипа като из ведро.

Мокра до кости, тя притисна пети в слабините на коня, приведе се ниско над гърба му и препусна в луд галоп. Вятърът се увиваше около нея и виеше, като се опитваше да я свали от седлото. Всякакви боклуци летяха насреща ѝ и я удряха в лицето.

— Най-последно! — извика, когато видя през завесата от дъжд сградата на овцефермата.

Удари коня с юздите, за да го накара да тича още по-бързо. Стискаше колене, като се мъчеше да се задържи на седлото.

Накрая влезе в сигурните очертания на оградата и видя бъркотията вътре. През тежките капки виждаше как мъжете се опитват да задържат на едно място изплашените овце и говеда. Стомахът ѝ се сви, когато видя няколко мъртви овце, стъпкани от другите животни, които лудо се щураха насам-натам.

Тогави видя Аштън между другите мъже. Избърса водата от лицето си и подкара коня си. Когато стигна до Аштън, той ѝ отправи сърдит поглед.

— Къде, по дяволите, отиваш в тази проклета буря? — извика и спря до нея.

Погледна го, без да му отговори, защото знаеше, че не е разумно да му казва истината точно сега, а и мразеше да лъже. Беше ѝ забранил да ходи във фермата на Станфорд.

Но Бианка очевидно беше в опасност. Нуждаеше се от помощ!

Реши да му каже истината, но в този момент дойде Криспин и отчаяното му изражение я възпря. Аштън се обърна и потърси очите на приятеля си. Видя твърде много и вътрешностите му се обърнаха. Криспин бе ходил да види Руфус. Само един поглед върху лицето на Криспин бе достатъчен, за да разбере човек, че нещо не е наред.

— Е? — Аштън се опита са надвика виещия вятър. — Как е той, Криспин? Да изпратя ли няколко мъже да му помогнат? По дяволите!

Трябваше да го направя още при първите признаци на бурята. Там навън, в този дъжд... Руфус е безпомощен!

Криспин сведе очи, а после бавно ги вдигна към Аштън.

— Съжалявам, Аштън! — Гласът му трепна, после започна да плаче, като отчаяно се мъчеше да се овладее. — Аштън, когато отидох, овцете бяха изчезнали, а Руфус беше мъртъв, вратът му е счупен!

Аштън застина на седлото. Взираше се невярващо в Криспин.

— Вратът му... счупен!

После се загледа в далечината, а у него започна да се надига гняв. В мислите си виждаше Руфус да се смее и да се шегува — най-милият човек, когото някога бе познавал!

А сега убит!

Нима имаше нещо честно в този живот?!

— Някой го е убил, Аштън — каза горчиво Криспин.

— Той е бил убит, Аштън! Убит! — Преглътна с мъка риданията си. — Онези проклети овце не са се пръснали. Овцете, за които се грижеше Руфус, са изчезнали. Откраднати!

Саша приближи коня си до този на Аштън. Взе ръката му и нежно я притисна между своите.

— Аштън, толкова е ужасно! — промърмори и очите ѝ се насълзиха. — Кой би могъл...

Неочаквано се сети, че бе видяла няколко ездачи да напускат фермата на Станфорд и да се отправят към реката. Дали...

Сега разбра, че няма друг избор, освен да каже защо е навън в дъжда и къде е била. Трябваше да каже на Аштън за тези ездачи. Може би те бяха виновни за убийството на Руфус и кражбата на овцете.

— Аштън, мисля, че знам кой е направил всичко това — каза бързо.

Той я погледна с присвити очи.

— Как би могла да знаеш нещо за това? — попита, като триеше лицето си с ръкав.

— Аштън, аз бях във фермата на Станфорд и си говорех с Бианка, когато няколко ездачи се отправиха към реката — каза тя, доволна, че вятърът виеше и скриваше част от думите ѝ.

Аштън стисна устни.

— Отишла си там, след като ти казах да не ходиш? — рече, а в очите му гореше гняв.

— Знаеш, че трябваше да отида! — Това беше всичко, което можеше да му каже.

— Ти си невъзможна, Саша! — извика той. — Предупредих те за опасностите!

— Но, Аштън, ако не бях отишла, нямаше да видя как наемниците на Станфорд се отправят към нашата овцеферма — опита се да се оправдае Саша. — Защо ще идват насам, ако не за да направят някоя беля? — Тя се опита да преглътне буцата в гърлото си, когато си помисли за Руфус — милият, добър Руфус. — Може ли Станфорд да те мрази толкова, че да нареди да убият Руфус?

— Станфорд Сидуел е способен на всичко, особено на груби посегателства срещу друго човешко същество — каза Аштън, поклати глава и погледна в далечината, където дъждът все още не беше спрял. — Но аз имам и други врагове. Аякс. И...

Не изказа на глас опасенията си, че е възможно Сайлъс Хауланд да е виновен за смъртта на Руфус. Все още нямаше сведения, че Сайлъс знае нещо за него. Но, в крайна сметка, бе напълно възможно...

Обърна коня си и препусна.

— Ела с мен, Криспин! — извика. — Ще отидем да видим какво ще каже Станфорд за това — после погледна загрижено Саша. — Ти си стой вкъщи, там е безопасно. Този път е по-добре да ме послушаш!

Саша кимна. Отчаяна, много натъжена от смъртта на Руфус, притеснена за Бианка, тя тръгна към къщата. Все още я измъчваше и загубата на любимото куче. Изведнъж чу ужасно мучене. Дръпна юздите, спря и започна да се оглежда, за да открие откъде идва звукът. Изтръпна, когато видя, че една от кравите бе заклешила рогата си между гредите на оградата и отчаяно се мъчеше да се освободи.

— О, не! — изстена и се огледа дали няма някой наблизко, който да помогне на кравата.

Но всички бяха на пасището и се мъчеха да помогнат на овцете. Беше единствената, която можеше да окаже някакво съдействие на горкото животно. Но как? Рогата му бяха заседнали твърде здраво между гредите.

Сви рамене и слезе. Отведе Облак в конюшнията и здраво я върза, а после се върна и още веднъж огледа кравата. Като продължаваше да мучи, животното вдигна към нея нажалените си големи очи.

— Успокой се! — каза и погали голямата ѝ глава. — Ще те освободя. Някак си...

Огледа рогата и разбра, че е невъзможно.

— Не виждам друга възможност, освен да ти отрежа рогата — пошепна и дълбоко въздъхна.

Потръпна при мисълта.

Но щом бе избрала да дойде да живее в пустинята и да бъде съдружник на Аштън, трябваше да поеме отговорността за всички животни, които бяха оставени на нейните грижи.

Още веднъж се огледа с надеждата, че щеше да се появи някой друг, който да отреже рогата на бедната крава. Но не се виждаше никой. Всички бяха отишли да си вършат работата.

Мислите ѝ отлетяха към Аштън и тя се зачуди дали е могъл да открие нещо във фермата на Станфорд. Престъпникът се имаше своите начини да прикрива мръсните си дела. Сигурно дори Бианка е била принудена да излъже за белезите си.

Саша се забърза към обора и намери един по-малък трион. Беше окачен на един гвоздей и тя го свали с треперещи пръсти. Сключи пръсти около дървената дръжка и решително тръгна към кравата. Беше ѝ много жал. Когато започна да реже единия рог, кравата не само че продължи да мучи, но и като че ли започна да пищи от страх, а Саша се страхуваше не по-малко.

Кравата скачаше и се дърпаше, в очите ѝ се четеше див ужас, но накрая единия рог падна на земята.

Саша започна да я окуражава.

— Може би няма да се наложи да режа и другия — каза и остави триона на земята.

Хвана главата на кравата и се опита да я освободи, но не успя.

— Съжалявам — каза Саша и започна да реже и другия рог.

— Но скоро ще си свободна. Само това има значение.

Накрая и другия рог се озова на земята. Кравата пръхтеше и се слушваше, а когато установи, че е свободна започна да тича радостно наоколо, докато се измори и кротко се отправи към обора. Саша я последва и окачи триона на пирона.

Косата ѝ беше мокра, тя трепереше от студ, затова се прибра в къщата и застана до камината. Протегна ръцете си към топлината на огъня. Толкова се боеше за Аштън. Колко далеч можеше да стигне

Станфорд в омразата си? Колко дълго щеше да издържи Аштън и да не отвърне със същото?

— О, Аштън, моля те, пази се! — прошепна и започна да ридае от страх.

ГЛАВА 20

Реката се бе покачила. Като държеше високо карабината си, Аштън нагази с коня и водата стигна до кръста му. Когато стъпиха на отсрещния бряг, той сръга животното да побърза към по-сухата почва.

Последван от Криспин, препусна галоп през високите развети треви и продължи да стиска пушката си. Неочаквано се появиха няколко конници, които с бясна скорост яздеха към него и Криспин. Начело беше Станфорд Сидуел.

— Изглежда, ще си имаме неприятности — извика Криспин. — Какво ще кажеш да заемем позиция и да им покажем, че не могат да ни уплашат?

— Добре ми звучи — отвърна Аштън и спря коня си до този на Криспин.

И двамата насочиха пушките си в центъра на приближаващата група.

Станфорд спря точно пред муцуните на конете им и вдигна ръка, за да накара хората си да спрат. После бавно се усмихна.

— Изглежда, вие двамата малко сте се поизгубили, а? За този парцел аз съм претендирал пред властите. Не желая такива като вас да нарушават правото ми на собственост. — Погледна към пушките. — И не ви съветвам да вдигате оръжие срещу хората ми — предупреди ги той. — Може да не им хареса.

— Ще ми се да видя този, който ще се осмели да вдигне мерника си към мен — каза Аштън, а пръстът му неотклонно стоеше върху спусъка. — Ще му покажа някой от моите трикове.

Станфорд помръдна неспокойно на седлото, когато дулото се насочи към него. Погледна хората си през рамо.

— Не правете глупости — каза бавно. — Всичко може да се уреди с мир. Не правете нищо, което не съм ви наредил. Чухте ли ме?

Във виолетовите очи на Аштън заиграха пламъчета, когато лукаво се усмихна на Станфорд.

— Така е по-добре — каза и свали пушката. — По-добре е насреща си да имаш разбран човек.

— Не насочвай пушката си към мен — измърмори Станфорд, а по челото му беше избила пот. — Едно натискане и...

— И ще бъдеш вече минало? — рече Аштън и зацъка с език. — Не мисля, че ще липсваш на някого.

— Кажи по-добре какво те води тук, по моята земя? — попита Сидуел и изтри потта с опакото на ръката си.

— Само не казвай, че не знаеш! — възкликна Криспин, неприятно изненадан.

Все още виждаше Руфус, проснат на тревата със счупен врат, да се визира с немиждащи очи в небето.

— Нима ще отречеш, че няколко от твоите хора са дошли в земите ни, убили са Руфус и са откраднали овцете ни? Сидуел, мислиш ли, че просто съм дошъл да те посетя? Май щеше да е по-добре да се промъкна посред нощ и да ти счупя врата, точно както си наредил да направят с Руфус!

Станфорд не се стресна от думите на Криспин.

— Значи един от вашите хора е загинал в бурята, а? — попита и се наведе на седлото. — Съжалявам за случилото се — отново погледна през рамо към хората си. — Има ли някой от вас, който иска да излезе напред и да си признае, че е извършил това ужасно престъпление?

Висок смях и викове изпълниха въздуха наоколо. На Аштън почти му прилоша.

— Ти, кучи син! — изръмжа. — Подигравките доказват вината ти. Ще ми платиш за това! Ще ми платиш!

Станфорд още се приближи.

— Остави заплахите настрана — каза студено. — Не само при теб има смъртник днес. Убит е и един от моите хора. А са ми откраднали и няколко овце.

Аштън занемя от изненада, а после присви очи.

— Очакваш да ти повярвам?

Станфорд махна с ръка към хората си.

— Идете и донесете тялото! Това ще докаже, че казвам истината — извика. — И бързо! Тук има двама, които трябва да бъдат убеден и...

Един от хората му се обърна и препусна към фермата. Станфорд се усмихна, защото бе очаквал идването на Аштън и се бе подготвил за него. Знаеше, че един труп щеше да докаже всичките му твърдения и без да му мигне окото, накара един от доверениците си да счупи врата на най-мързеливия и безполезен наемник, който бе потънал в дълбок пиянски сън.

Колкото до овцете на Аштън, за да не бъдат очевидно доказателство, бе наредил да ги избият и изгорят.

Очакването бе потискащо. Аштън се изправи на седлото, за да види как се приближаваше наемникът. На седлото пред него наистина бе праметнат труп.

— Значи, все пак имаш някакво тяло, което да ни покажеш — рече Аштън, след като донесоха умрелия. — И как да съм сигурен, че го е убил същият човек, който е убил и Руфус?

Станфорд вдигна рамене, а другите донесоха трупа по-близо, за да може Аштън да го огледа по-добре.

— Всичко, което мога да ти кажа, е, че този човек бе един от най-добрите ми пастири и че някой му е счупил врата тази нощ. — Усмихна се вътрешно, защото му бе толкова лесно да лъже, колкото и да диша. — Освен него загубих и част от собствеността си — няколко овце.

Аштън мушна пушката си в кобура. Огледа тялото, а после се обърна към Станфорд. По очите му личеше, че не може да не вярва на толкова силно доказателство. И двамата бяха загубили пастирите си по този нелеп начин, а освен това и по няколко овце.

— Изглежда, има някой, за когото и двамата трябва да се оглеждаме. Да имаш някаква представа кой е? — попита Аштън.

Погледна към Криспин и видя, че не се е вързал на приказките на Станфорд.

Мъжът извади наполовина изпушена пура и кибрит от джоба на жилетката си. Сложи я в устата си и запали клечката с нокът.

— Спомняш ли си ловеца на кенгуру, Аякс? — Запали пурата си, размаха клечката, за да я угаси, и я захвърли.

— Кой би могъл да забрави този кучи син? — отвърна Аштън и погали коня си, който бе започнал да удря с копита по земята. — Какво за него?

— На следващия ден дойде при мен — каза Станфорд, като гледаше Аштън в очите. — Заплашва ме. Не е ли правил същото и при теб?

Аштън прокара пръсти през косата си, като че ли се мъчеше да си припомни какво точно е казал Аякс.

— Може и така да се каже — отвърна накрая. — И какво от това?

— Мисля, че него трябва да обвиниш в убийства и кражби, а не мен — рече Станфорд и продължи да пуши.

— Така ли мислиш? — попита Аштън и отново се взря в мъртвия пастир.

Спомни си как Аякс сипеше заплаха след заплаха. Напълно бе възможно да е отговорен за смъртта на Руфус, а и за изчезването на Светкавица. Горкото динго хич не му се бе понаравило.

Криспин подкара коня си и го спря до Аштън.

— Не го слушай. Знаеш, че не може да му се има доверие.

Станфорд се намръщи и си помисли, че по време на бурята май не са убили когото трябва. Криспин беше опасно копеле. Ако го нямаше, много по-лесно щеше да постигне плановете си и да се добере до ковчежето.

— Нашите хора могат да се обединят в търсенето на Аякс — предложи бързо Станфорд, като съсредоточи цялото си внимание върху Аштън. — Можем да го обесим заради това, което ни стори.

Аштън пристъпи напред и го погледна в очите.

— В деня, когато тръгна някъде с теб, дяволът ще може да празнува Коледа, защото в ада ще завали сняг — каза му с нескрита омраза. — А кой е виновен и кой не е, аз ще открия. Ако си ме излъгал, ще се върна и ще свърша това, което първоначално си бях намислил да направя с теб.

Станфорд присви очи. Извади пурата от устата си и я хвърли през рамо.

— Следващия път, когато стъпиш на моята земя, по-добре си доведи нещо повече от това приятелче — каза заплашително. — Такива сукалчета трудно ще се противопоставят на мъжете, които работят за мен.

Той яростно смуши коня си в слабините и се отдалечи, последван от хората си.

Аштън и Криспин се загледаха след него за момент. Криспин проговори пръв.

— Нали не вярваш наистина, че Аякс е убил Руфус? — Той пъкна карабината си в кобура.

— Ако не бях видял тялото на човека, който е бил убит по същия начин като Руфус, дори нямаше да изслушам Станфорд — отвърна Аштън и обърна коня си към реката. — Именно защото този мъж е работил за него, трябваше да му направя удоволствието да се съмнявам. Проклет измамник! — после лукаво се усмихна. — Той си мисли, че се съмнявам, нали?

— Значи не му вярваш? — рече Криспин и побърза да изравни коня си с жребеца на Аштън.

— Никога. Но трябва да се сдобия с доказателства. Аякс ще бъде много доволен да посочи с пръст и да обвини стария си враг. Дори ще помогне да окачим примката на шията му.

— Но той също е и твой враг — напомни му Криспин.

— Вярно е — отвърна Аштън и кимна. — А нищо чудно самият той да е виновен за това ужасно престъпление. Може би е убил и Светкавица. Ще го намеря и ще го принудя да ми отговори на няколко въпроса — после сведе очи. — Но първо трябва да устроим достойно погребение за Руфус.

— Нека да го погребем някъде, където звездите ще огряват гроба му цяла нощ — каза Криспин и гласът му потрепера от мъка. — Някъде, където ще може да чува как бляят овцете денем и нощем. Може би тогава ще почива в мир.

Аштън кимна, а в ъгълчетата на очите му се появиха сълзи.

Облаците се бяха разпръснали и слънцето отново грееше толкова ярко, че Саша не можа да вдигне очи, след като Аштън свърши с четенето на утешителните думи от Библията над пресния гроб, който бяха изкопали на хълма, тъй че от него еднакво добре се виждаха и „Хоумстед“, и пустинята. Овцете пасяха кротко малко по-нататък, а в клоните на евкалиптовите дървета наблизко пееха птици.

— И така, Руфус, добри ми приятелю, сега трябва да ти кажа моето последно сбогом — каза Аштън и затвори Библията, после се

наведе и хвърли малко пръст. — Ще се видим пак, приятелю, там, където няма болка.

Саша сведе очи и не посмя да ги вдигне към Аштън, защото знаеше, че заради това, което бе намислила, щеше дълго да ѝ трие сол на главата, но нямаше да му позволи да ѝ нарежда да си стои вкъщи, докато той и останалите отидеха в пустинята да търсят Аякс. Смяташе, че има право да отиде на този особен лов, както и на всяко друго място. Бе уважавала и обичала Руфус. Пък и в крайна сметка можеше да разбере какво се е случило със Светкавица.

Не искаше да остава в „Хоумстед сама“, без да знае кога щеше да види Аштън отново. Нямаше съмнение, че щяха да го дебнат безброй опасности, докато търсеше типове като ловците на кенгуру. Също така несъмнено бе, че щеше да постави и себе си в голяма опасност, като искаше да бъде с него, но поне нямаше да седи вкъщи и да си мисли, че вече никога няма да го види.

Като оправяше предната част на роклята си можеше да усети бричовите под нея. Тъй като планът ѝ бе да язди след него в пустинята, бе преценила, че щеше да е по-добре отново да носи мъжко облекло. След като той тръгна, всичко, което трябваше да направи, беда свали ризата и полата си и да намъкне ботушите. Щеше да го следва незабележимо толкова навътре в пустинята, че когато я откриеше, нямаше да посмее да я накара да се върне вкъщи сама. Щеше да бъде принуден да ѝ позволи да се включи в лова на глави, независимо дали му харесваше или не!

Криспин се покашля високо и пристъпи към гроба на Руфус. Държеше шапката си в ръце и я мачкаше с дългите си тънки пръсти.

— Какво да ти кажа, приятелю? — каза и преглътна риданията си. — Ще ми липсваш, докато съм жив! Винаги ме караше да се смея. Разсмиваше ме дори през сълзи. Какво да ти кажа? Освен сбогом и... Където и да си, разсмивай момчетата!

Аштън погледна през рамо към хората си, които го чакаха на конете с достатъчно екипировка и храна за дългото пътуване. После се обърна към Саша и нежно постави длани на раменете ѝ.

— Трябва да тръгвам — промърмори. — Доволен съм, че не ми се наложи да се карам с теб. Хубаво бе, че не поиска да дойдеш. Не е място за жена.

— Разбирам — каза Саша и вдигна пълните си със сълзи очи към него. — Моля те да бъдеш внимателен, Аштън! Бандата ловци на кенгуру съвсем не изглежда безопасна.

— Не се тревожи за мен — отвърна и я прегърна здраво. — Но аз ще се тревожа за теб. Не поемай никакви рискове. Стой близо до къщата и дръж карабината постоянно заредена.

— Така ще направя — рече Саша и потърси успокоение в прегръдката му.

Когато откриеше, че го е излъгала и е тръгнала след него, сигурно никога вече нямаше да я прегърне.

— Трябва да тръгвам — повтори Аштън и отстъпи.

Кимна на Криспин и той му доведе коня.

— Но първо искам да те видя в безопасност вкъщи.

— Не е необходимо — каза Саша и приглади полата си, защото имаше опасност дивият вятър да я вдигне и да се видят бричовете й. — Не е далеч.

Погледна към гъстата евкалиптова горичка, където бе скрила кобилата си, ботушите и пътната чанта.

След това отправи невинен поглед на Аштън и се разтопи, когато той се наведе и дълго я целуна. Отдръпна се и се качи на седлото. Тя го изчака да тръгне, усмихна се дяволито и затича към мястото, където я чакаше Облак.

ГЛАВА 21

След цял ден езда, като през цялото време не изпускаше Аштън и групата от поглед, Саша започна да се страхува, когато сенките се удължиха и слънцето се скри зад планините в далечината. Нощта твърде бързо зави света със своето одеяло, но не и преди Саша да види къде Аштън щеше да разположи лагера за през нощта. Тя веднага избра място за лагеруване и за себе си, само че в този лагер бе сама — съвсем сама.

Остави кобилата си да пасе наблизко и както беше с шапката на главата си, легна под един евкалипт и се зави с одеялото, но все още ѝ беше студено.

— Гладна съм — прошепна, защото в бързината бе забравила да мушне малко храна в чантата. — Студено ми е. — Бавно се огледа и преглътна. — Страх ме е.

Карабината беше в скута ѝ и тя я прегърна, за да се почувства по-сигурна. Загледа се в далечината, където Аштън и хората му бяха направили лагера си. Странно, не видя никаква следа от лагерен огън.

— Но тогава какво ядат? — каза на глас.

Навлажни устните си, затвори очи и облегна глава на корена на дървото. Представяше си как си хапва домашен кейк, пържено пиле, картофи. Самата мисъл караше стомаха ѝ да се свива болезнено и да изпълва нощния въздух със странни звуци.

Изведнъж ужасено отвори очи.

— Какво си причинявам? Не мога да си позволя да мисля за храна. Не и тази вечер. Може би като съмне ще успея да си намеря нещо за ядене.

Уви се по-добре в одеялото и се загледа в Облак, която кротко пощипваше трева по-нататък.

— Облаче, какво ли ще ни донесе утрешният ден? — попита тихо. — Дали Аштън ще намери ловците на кенгуру, или ще бъдем принудени да яздим все по-нататък в тази безкрайна пустош?

Тя се замисли, защото пейзажът се променяше твърде често — ту блед и еднообразен, ту пъстър и петнист — сив прах или жълта трева, която растеше на туфи тук-там. Пустинята беше опасна. Празнота, липса на всякакъв знак за ориентация, странните, понякога дори страшни растения и животни.

Тя можеше и бързо да се превърне в невероятно красиво място — червени скали неочаквано изникваха от равнината; самотни извори — студени, чисти и дълбоки, първобитното очарование на безкрая; различни пейзажи, които се простираха под лазурното небе и я очакваха.

— А и аз съм тук — каза Саша и шумно изпусна въздух, защото коремът я болеше ужасно.

Погледна небето и със задоволство откри, че луната излиза иззад облаците, огрява земята и дърветата.

Огледа се и изведнъж очите ѝ се разшириха, а устата ѝ се изпълни със слюнка. Недалеч, в тишина и тъмнина, висеше едно чудесно лакомство за всеки австралиец — цели гроздове диви къпини.

Захвърли одеялото си настрана, притича до къпините и започна да пълни устата си със сочните плодове. Не само че щяха да задоволят глада ѝ, но щяха да утолят и жаждата ѝ.

Изведнъж сърцето ѝ слезе в петите, защото една ръка се плъзна върху устните ѝ, а друга я обхвана през кръста. Очите ѝ се разшириха от страх. В бързината да се добере до някаква храна, бе оставила пушката си до дървото.

Започна да се бори, но бързо се укроти, защото усети студената стомана на дулото на револвер да се опира до гърба ѝ.

— Май много си се отдалечил от останалите ловци на кенгуру, а? — каза тихо и грубо някакъв мъж. — Когато дойдох да си хапна къпини, които видях още преди да направим лагера, не предполагах дори, че ще се сдобия с нещо още по-ценно. Съвсем бавно ще махна ръката си от устата ти, а ти ще ми кажеш къде е лагерът на Аякс или когато съмне вече няма да можеш да кажеш на никого нищо.

Саша се укроти под натиска на силната ръка, но най-вече се успокои от гласа, защото го позна. Беше Аштън.

Много добре знаеше какво щеше да ѝ се случи в момента, когато разбереше кого е уловил.

Но не беше ли време вече да разкрие загадката? Бяха достатъчно далеч, за да я изпрати вкъщи, след като ѝ се накара добре.

Когато ръката се отдръпна от устата ѝ, тя дяволито се усмихна в тъмното. Защо да не си поиграе още малко? Беше съвсем ясно, че на лунната светлина самоличността ѝ още не е разкрита. Беше с бричове, шапката скриваше косите ѝ, а сенките — лицето ѝ, така че можеше да го подразни. Само малко.

Но нямаше да смее да го прави твърде дълго. Пръстът му просто можеше да натисне спусъка...

Облак пронизително изцвили и отклони вниманието му. Луната се бе показала току-що и той едва сега видя коня. Светлината бе напълно достатъчна. Не беше трудно да се види Облак, която изглеждаше като голям бял призрак.

— Какво?! — възкликна Аштън и свали револвера. — Облак? Никога не бих могъл да сбъркам този кон!

Като разбра, че с играта ѝ е свършено, Саша бавно се обърна с лице към него. Махна си шапката и го загледа със светнали очи. Аштън огледа облеклото ѝ, а после забеляза хитринката в очите ѝ.

— Никога няма да се научиш, нали? — каза накрая, а очите му сякаш хвърляха искри. — Отново си в мъжко облекло и този път едва не ти пръснах мозъка заради това. — Прибра револвера в кобура и грубо хвана Саша за раменете. — Какво правиш тук? — попита ядосано. — Трябва ли въобще да питам?

— Исках да дойда с теб и ти много добре го знаеше — каза упорито тя.

— Но ти каза, че ще си останеш вкъщи!

— Понякога човек трябва да премисля решенията си — оправда се тя. — Аз имам същото право като теб да търся убиеца на Руфус. Толкова ли бързо забрави, че сме съдружници?

Аштън поклати глава.

— Един ден ще променя изцяло условията на това съдружие. Когато ми станеш жена, надявам се, че ще си знаеш мястото и няма да идваш да ми партнираш в лов на глави.

Заля я вълна от чувства, прекрасни чувства: той я обичаше достатъчно, за да я направи своя жена, но истинска съпруга, не като сега. Стана ѝ много хубаво и почти не съжаляваше, че тогава няма да може да споделя приключенията с него. Освободи се от ръцете му.

— Човек не може да бъде сигурен за нищо, освен за настоящето — каза тя и усети, че я боли рамото, защото той все още го държеше здраво. — А можеш и да не си толкова груб. Да, сбърках, че не ти казах, че искам да яздя с теб, но ето ме тук и вече нищо не можеш да направиш!

Аштън тежко въздъхна и отчаяно прокара пръсти през косата си.

— Предполагам, че си права. — Погледът му стана по-мек. — Знаеш ли въобще в каква опасност си се поставила, като си тръгнала сама след мен? Боже мой, жено, нима смяташе да спиш съвсем сама тук? Всеки можеше да дойде посред нощ и да те похити. В пустинята мъжете са винаги зажаднели за жена.

— Не забравяй, че съм облечена като мъж — напомни му Саша и вдигна упорито брадичка. — Дори ти се заблуди!

Устните му се изкривиха в усмивка.

— Е, добре, Спайк, какво да правя с теб? Да те оставя тук, за да докажеш, че можеш да се защитаваши от всякакъв вид животни — двукраки или четирикраки — или да те взема с мен в лагера?

Саша се изчерви, защото винаги се притесняваше да мисли, че ще споделя една постеля с него — било в къщата, било под звездите. Усмихна му се леко.

— Имам ли избор?

— А трябва ли ти?

Саша пак се усмихна и се хвърли в ръцете му.

— О, Аштън, толкова се радвам, че не си ми много сърдит. — Тя въздъхна. — А, да, искам да дойда в лагера с теб! Беше... Беше ужасно, когато бях сама! Направо ужасно!

Той обхвана лицето ѝ и го повдигна, докато очите им се срещнаха.

— Тази нощ ще спиш при мен, но утре сутринта те изпращам вкъщи с придружител — каза остро. — Не може другояче, Саша. Чуваши ли?

Кръвта ѝ кипна от неочакван гняв и тя рязко се дръпна. Взе си одеялото и пушката, отиде до коня и се качи на седлото. Хвана юздите и му хвърли мрачен поглед, докато той се отправяше към коня си.

— Като си помисля още веднъж, Аштън, предпочитам да спя сама тази нощ — каза му ледено. — А колкото до утре, никой никъде

няма да ме придружава. Ще яздя успоредно с теб и хората ти и ако искаш да ме спреш, ще трябва да ме застреляш!

Опита се да подкара коня, но Аштън беше достатъчно бърз и измъкна юздите от ръцете ѝ.

— Упорита си като магаре! Ако искаш да продължиш с мен утре, така да бъде! Но когато се пролее кръв, да не ми дойдеш с насълзени и изплашени очи! Няма да те успокоявам. Ще ти дам урок по насилие, но няма да ти позволя да плачеш на рамото ми. Разбра ли ме?

Буца заседна в гърлото ѝ.

— Да, разбирам — отвърна вяло.

Потръпна, когато той неочаквано скочи на седлото зад нея и с голяма доза собственическо чувство плъзна ръка около кръста ѝ. Удари юздите и цъкна с език, а кобилата се подчини и тръгна.

Яздиха под лунните лъчи, без да си проговорят, Саша чувстваше натиска на тялото му върху гърба си. Без да се обръща, можеше да усети здравите му бедра, твърдия му, плосък стомах. Можеше да си представи дори отнесеното му изражение, веждите, склучени в знак за тежки грижи. Прегърнатата от тази силна ръка, не можеше да отрече, че изпитва желание, сладка болка, която разпалваше огън в слабините ѝ.

Аштън дръпна юздите и слезе. Щом посегна да я поеме от седлото, тя усети горещите му ръце през плата на ризата си, сърцето ѝ започна да бие два пъти по-силно.

Без да се притеснява от останалите мъже, някои от които спяха в малки палатки, а други направо под звездите, Саша потъна в прегръдката му и се наслади на една дълбока целувка. Езикът му леко я възбуждаше, а ръцете му се плъзнаха под ризата ѝ.

Всичко у нея се превърна в безкрайна сладост, когато ръцете му обхванаха гърдите ѝ. Тя зарови пръсти в косата му и го привлече по-силно, целуна го дълбоко и отчаяно. Телата им копнееха да се докоснат. Саша въздъхна, когато той се погали в нея и тя усети готовността му върху корема си.

Някой започна да хърка наблизо и това я върна в действителността. Все още замаяна от чувствата си, тя леко се отдръпна от него.

— Не можем — пошепна, огледа се наоколо, но очите ѝ светеха от възбуда. — Ами ако ни видят...

Отговорът му бе просто да я вземе на ръце и да я отнесе в малката палатка. Когато я достигнаха, той коленичи и с една ръка отметна покривалото.

Като разбра намерението му, Саша коленичи и пропълзя в малкия подслон от брезент, последвана от Аштън. Когато и двамата се озоваха вътре, тя се обърна с лице към него, а сърцето ѝ щеше да изхвъркне.

Те отново се целунаха. Нетърпеливите му ръце бързо я разсъблякоха и започнаха да се плъзгат по копринената ѝ кожа, докато достигнаха влажния триъгълник между краката ѝ. Продължи да я целува, а галещите му пръсти разтвориха тъмните ѝ къдрици и изтръгнаха гърлени звуци на удоволствие от нея.

Когато Аштън почувства, че тялото ѝ трепери и достига точката на върховно удоволствие, се отдръпна и се освободи от собствените си дрехи. Саша погали гладкото му, загоряло от слънцето мъжествено лице, мускулите на раменете му, плоския му корем и после плъзна ръце към слабините му. И двамата затвориха очи, продължиха да си разменят ласки и да стенат от споделено удоволствие. Той зарови лице в шията ѝ, защото вече не можеше да издържа на това сладко мъчение.

— Скъпи, взemi me сега — прошепна Саша, докато той правеше малко изкусително пътуване с устни по чувствителните точки на тялото ѝ.

Когато ухапа едно от зърната на гърдите ѝ, тя сложи ръка на устните си, за да не извика.

— Моля те — продължи да шепти тя. — Измъчваш ме, скъпи. Много съм възбудена. Люби ме сега! Моля те, Аштън!

Понесен от вълните на страстта, той не намери думи да ѝ отговори. Просто направи каквото трябваше. Ръцете му обхванаха заоблените ѝ задни части и я привлякоха по-близо. Телата им нетърпеливо се намериха и започнаха да се движат в див и необуздан ритъм. Зарови глава между гърдите ѝ, дори не смееше да диша. Желанието му беше толкова силно, че му бе много трудно да отлага крайния момент, екстазът дойде твърде бързо.

Саша бе много доволна и продължи да се притиска до него. Сложи краката си на гърба му, стисна го и продължи да го целува. Когато той плъзна езика си в устата ѝ, я заля силна, сладка и непоносима болка. Гърдите ѝ тръпнеха в ръцете му и тя изстена в

блажена агония. Почувства, че удоволствие и влага заливат слабините й. Аштън бе доволен, че е успял да й достави удоволствие, отпусна се и потъна в безкрайна наслада, която избухна във всяка клетка на тялото му...

Те лежаха прегърнати известно време, а тя нежно го галеше по косата.

Тогава той й проговори.

— Е, Спайк, какво ще кажеш за още един рунд? — попита и се разсмя, когато тя сви юмрук и леко го удари в гърдите.

ГЛАВА 22

Като остави Аштън да спи в палатката, Саша изпълзя от нея, застана отвън и започна да сплита наново косата си. Другите току-що се събуждаха. Изглежда, още никой не я бе забелязал и това ѝ даде време да се наслади на прекрасната утрин и чудесните спомени от изминалата нощ. Никога не се бе чувствала толкова желана и обичана. Не беше ли невероятно утрото? Въздухът бе така кристалночист, че ѝ се искаше да коленичи и да целуне земята.

Неочаквано топъл дъх опари ухото ѝ и две горещи устни се долепиха до врата ѝ.

— Добро утро, Спайк! — прошепна Аштън и вълни от възбуда полазиха надолу по гръбнака ѝ.

Саша грижливо сплете и забодде плитките на главата ѝ, а после се обърна и се взря в топлите и разбиращи очи. Обви врата му с ръце и го придърпа, за да го целуне.

— Добро утро и на теб — прошепна.

Потрепери от удоволствие, когато устните му докоснаха леко нейните, а прегръдката му ѝ даде нежност и сигурност. Устните им се сляха за пореден път, но целувката бе прекъсната от тих смях зад гърбовете им.

— Виждам, че Спайк се е присъединил към нас — каза Криспин и пристъпи към тях. В очите му само за миг блесна искра от радост. — Как дойде тук? Как ни намери? Аштън ти каза да останеш вкъщи.

Саша се освободи от ръцете на любимия си. Изчерви се, защото видя, че не само Криспин я гледа, но и всички останали, които вече бяха съвсем будни и облечени, бяха прибрали палатките и натоварили конете. После отново се съсредоточи върху въпросите на Криспин и реши да се опита да се оправдае, защото той можеше да ѝ се скара.

— Дойдох, защото така исках. А какво нарежда Аштън, повярвай ми, Криспин, въобще не ме интересува.

Усмихна се нагло на Аштън.

— А и той не се сърди, че съм дошла. Нали, Аштън?

Той отмести поглед, като разбра накъде бие тя. Бе се възползвал от присъствието ѝ и я бе любил, защото не бе имал тази възможност от толкова отдавна.

Беше се наслаждавал на компанията ѝ.

Но не искаше да обявява на всеослушание, че тя бе способна да не зачита мнението му и да го прелъстява така лесно.

Нервно въздъхна, защото досега упоритостта ѝ не му бе създавала чак такива проблеми. Можеше да го приеме, ако бяха само двамата, но не и пред проклетата публика.

— Достатъчно обсъждахме въпроса тази сутрин — изсъска, обърна им гръб, влезе в палатката и започна да изхвърля одеялата. — Да вървим да си свършим работата, Криспин! Проклетите ловци на кенгуру сигурно са станали още в зори и са се заели с мръсното си дело, а ние стоим тук и си говорим глупости.

Саша се загледа в коловете на палатката. Закри устните си с длан и се размия тихо, защото вече знаеше начин да промени настроението му. Усмихна се на сърдития Криспин, защото искаше и него да въвлече в шегата. Не можеше да си представи, че ще язди през цялото време с тези намусени мъже. Искаше ѝ се да разведри не само неговото настроение.

— Помогни ми, Криспин! — Коленичи, за да започне да изважда колчетата, които поддържаха палатката.

Криспин неразбиращо повдигна вежда.

— Но Аштън е още вътре.

— Зная — отвърна тя, като въздишаше, защото ѝ бе трудно да вади коловете, а после погледна през рамо към Криспин. — Това е идеята, Криспин. Сега ще ми помогнеш ли или не?

— Но защо? — попита Криспин, а ръката му нервно се плъзгаше ту по джоба на бричовете, ту по кобура на револвера.

Саша тежко въздъхна.

— О, Криспин, всичко ли трябва да ти обяснявам? — попита и отново започна да се мъчи с колчето. — Побързай! Помогни ми!

Аштън обаче чу всичко. Усмихна се и се приготви да изпълзи навън. Но вече беше късно. Неочаквано брезентът го захлупи и го прикова към земята. Ръцете му се оплетоха, докато се мъчеше да се освободи, и той започна да псува толкова високо, че да го чуе целият лагер.

— О, Аштън, виждам, че имаш малък проблем — каза предизвикателно Саша, а Криспин се смееше до нея така, че сълзи потекоха от очите му.

Тя коленичи и започна да оправя брезента, за да освободи Аштън. Но когато го дръпнеше, той правеше същото от вътрешната страна и не постигаше нищо.

— Остави ме на мира! — изрева Аштън, когато накрая видя светлинка в единия от ъглите. — Това не ти ли стига?

Саша се изправи. Борбата на Аштън с палатката я караше да се смее все по-силно и по-силно.

Тогава Аштън най-сетне стана. Изпсува тихо и захвърли палатката настрана. Застана пред Саша с ръце на кръста.

— Искаш да си играеш, така ли? Ще те науча аз теб!

Той я грабна, метна я на рамо и я понесе като чувал с картофи към редицата каучукови дървета на брега на потока.

— Мисля, че тази сутрин не си се къпала, сладка моя — рече, засмян до уши. — Водата е студена и режеца рано сутрин. Трябва да измия от ума ти всички щуротии, които могат да ти хрумнат до края на деня.

Саша риташе и го удряше с юмруци по гърба.

— Не, Аштън, ще замръзна! — молеше му се. — Аштън, направих го само за да те накарам да се разсмееш. А ти какво ужасно нещо искаш да ми сториш!

— Хубаво ли ти е, а? Хубаво ли ти е? — подразни я той и я надвеси над водата между камъните.

Долу се мяркаха риби, а гърбовете им лъщяха като сребърни на утринното слънце. Водни паяци тичаха по повърхността, а на отсрещния бряг една змия се припичаше.

— Мисля, че би могла да ме накараш да променя решението си.

— Ще направя всичко, което поискаш! — каза Саша, докато гледаше как змията се развива и се скрива в тревата.

— Всичко? — закачи я Аштън, после бавно я остави на земята, обхвана лицето ѝ с ръце и го повдигна, докато погледите им се срещнаха.

— Е, добре, почти всичко — промърмори Саша, защото не искаше да я върнат в „Хоумстед“.

— Да речем — една от онези целувки, които си откраднах преди малко? — попита Аштън и наведе глава.

— О, Аштън! — засмя се Саша и склочи ръце зад врата му.

Целуна го страстно и притисна тялото си към неговото, за да му покаже колко го обича.

— Добре, добре, вие двамата там! Време е да приключвате с това! — извика Криспин и се помъчи да ги раздели, а в очите му играеха радостни пламъчета. — Оставете любовта за довечера. Да хапнем малко и да отидем да хванем някой и друг ловец на кенгуру.

Аштън се усмихна решително.

— Е, Саша, като че ли неочаквано Криспин реши да поеме отговорността за цялата случка. Знаеш ли, хареса ми... — каза и прегърна приятеля си през рамо.

— И на мен — добави Саша, мушна се между тях и ги прегърна и двамата.

Присъединиха се към останалите. Отново не запалиха огън, защото не искаха да издадат присъствието си с дима. Трябваше да отложат сутрешното кафе за по-късно. Закусваха говеждо, тиква и плодове.

След това всички се качиха на конете и се приготвиха за още един ден ловуване. Саша се чувстваше горда, че язди до Аштън, че е извоювала своето присъствие.

Но не можеше да не потръпва при мисълта за това, което ги очакваше.

Може би дори смъртта...

Саша седеше изправена на гърба на Облак, а цялото ѝ същество се противеше да измине и още един инч в яздене. Бе дълъг и уморителен преход през пустинята. Погледна умолително към Аштън и ѝ се искаше да го попита кога щяха да намерят ловците на кенгуру и колко дни щеше да се наложи да яздят през пустошта, преди да се предаде. Въпреки че бе обичала Руфус като брат и не по-малко от Аштън искаше да намери убиеца му, Саша знаеше, че не могат да продължават безкрайно напред. Трябваше да се върнат към нормалния живот.

Високите жълти треви се рееха и се превиваха под натиска на дивия вятър. Планините в далечината бяха станали алени от слънцето. В небето се виеха орли и широките им криле хвърляха големи сенки по земята.

Тогава тишината на пустинята бе нарушена от гърмежи и викове не много далеч от групата. Оттам долитаха и болезнените писъци на животни.

Сърцето на Саша прескочи един такт и устата ѝ пресъхна, защото се досети, че са намерили дивите и груби ловци на кенгуру. Погледна Аштън и потръпна, като го видя да вади карабината от кожения калъф отстрани на седлото. Взе собствената си карабина, застана по-добре на седлото и стегна юздите. Очите на Аштън за момент срещнаха нейните и той приближи коня си до нейния.

— Саша, за последен път ще те помоля да забравиш тези глупости и да не продължаваш с нас по-нататък — каза ѝ. — Ще ги нападнем. Няма да е никак красиво.

Саша пребледня.

— Но не мога да стоя назад сама — отвърна, като за пръв път ѝ се прииска да не бе идвала.

— Ще оставя някой с теб.

— Както аз виждам нещата, ти ще имаш нужда от всичките си хора — рече Саша и стисна карабината по-силно. — Не мога да ти позволя да оставиш дори един да ме бави като дете. — Вдигна упорито брадичка. — Стигнах твърде далеч, Аштън. Ще продължа.

Той поклати глава, а после сви рамене.

— Да бъде както искаш. — Погледна я строго. — Но не казвай, че не съм те предупредил.

Саша кимна, като се стараеше да не му показва колко много се страхува наистина. Аштън ѝ обърна гръб и вдигна високо пушката си, за да привлече вниманието на хората си, които стояха и чакаха заповеди. Тя затвори очи и тежко въздъхна. Никога не се бе чувствала толкова несигурна и изплашена като сега. Колко бързо се променяха нещата в живота: спомни си колко жестоко съдбата ѝ бе отнела родителите. Спомни си също колко жестоко Удроу Ръдърфорд я бе изоставил.

А сега, когато изглеждаше, че всичко щеше да се нареди добре за нея, нима пак щеше да се случи нещо ужасно?

Като че ли тъмен облак надвисваше над нея и искаше да я обгърне, да я въвлече в мрачните си дебри и никога да не я пусне.

— Да вървим! — извика Аштън и заби пети в слабините на коня си.

Наведе се напред и се прокле хиляди пъти, задето не бе вързал Саша за едно дърво, за да я предпази от схватката. Тя не трябваше да бъде тук, защото това раздвояваше вниманието му. Къде му беше умът, когато ѝ позволи? Сега Саша беше някъде зад него на гърба на Облак. Ако решише да се погрижи за нея, това време щеше да е изгубено за битката. Познаваше Аякс добре и знаеше, че на този етап в отношенията им нямаше да има преговори — само стрелба.

Саша здраво държеше карабината си, докато препускаше в луд галоп точно зад Аштън. Горещият въздух я удряше в лицето. Дишаше трудно и учестено. Задните части я боляха ужасно при всяка стъпка на коня.

Когато изкачиха хълма и пред тях се разстла късче равна земя, пред очите ѝ се разкри гледка, от която стомахът ѝ се обърна. Където и да погледнеше, се въргаляха тела на кенгура и миришеше на кръв. Стрелбата бе спряла, мъжете бяха слезли от конете, деряха кожи и режаха месо. Беше ужасна гледка и на Саша ѝ се повдигна.

Преглътна, но това не успокои бунта в стомаха ѝ. Дръпна юздите, спря коня, слезе и наведе глава. Спазми я разтърсваха, докато изпразни напълно стомаха си.

Ловците на кенгуру бяха сварени неподготвени, само се изправиха и вдигнаха ръце, когато Аштън и хората му описаха с конете си широк кръг около тях и насочиха пушките си. Като се опитваше да не гледа убитите животни, Аштън започна да оглежда лицата им и да търси Аякс.

Сърцето му като че ли спря да бие.

Аякс не беше там.

Но Аштън беше сигурен, че това бяха мъжете, които бе видял с Аякс.

— Е, къде е той? — извика накрая и се прицели в групата вонящи на кръв мъже. — Къде е Аякс? Той е единственият, който ме интересува. Дайте ми го и можете да се върнете към кланицата.

Саша се закашля. Огледа се отново и я побиха студени тръпки от страх, докато гледаше обезобразените животни. Бяха толкова много, че

дори не можеше да ги преброи. Стана ѝ тъжно, като видя кенгуруто до нея. Предните му крака наподобяваха човешки ръце, а задните бяха по-големи и по-мощни, създадени за скачане. Имаше малка глава с големи и закръглени уши, неголяма уста с издадени напред устни. Козината му изглеждаше мека и пухкава, с по-тъмни ивици на главата, гърба и предните крака. Отмести поглед и почти заплака, защото ѝ направи впечатление другото кенгуру. То още бе в торбата на майка си, бе сукало, когато куршумът бе разкървал телцето му.

Тя не можеше да гледа всичко това и отиде да се облегне на едно самотно евкалиптово дърво. Погледна Аштън и другите. Явно всичко беше под контрол, но като че ли имаше нещо нередно. Можеше да го разбере по лицата на любимия си — първо това изражение на изненада, а после на разочарование.

— Нима наистина искате да кажете, че Аякс е мъртъв? — попита Аштън, след като му обясниха, че са продължили без Аякс, защото той вече не бил между живите.

— Мъртъв е от два дни — отвърна ловецът. — Някакъв скитник го убил, докато спял. Сега защо не си вървите? Тези кенгура са наши. Сдобили сме се с тях по съвсем честен начин.

Аштън изгледа купчината тела.

— По съвсем честен начин, а?

Обърна се, а хората му го последваха. Отиде до Саша и слезе от седлото, за да я прегърне.

— Добре ли си? — попита.

— Да, но ще бъда още по-добре, когато напуснем това място, осеяно със смърт. — Тя потрепера и го погледна в очите. — Къде е Аякс?

— Мъртъв е — отговори и погледна към Криспин, който слезе от коня и се приближи. — Вярваш ли, Криспин? Мислиш ли, че наистина е мъртъв?

— Няма причина да ни лъжат — каза Криспин и сви рамене. — Твърде заети са да избиват горките животни, за да измислят лъжи.

Аштън кимна.

— В такъв случай Аякс не би могъл да убие Руфус. Копелето е било вече мъртво — рече и решително вдигна брадичка. — Тогава кой, по дяволите, го е направил?

— Още ли питаш? — отвърна Криспин, а в очите му блесна гняв.
— Кучият син Станфорд Сидуел. Дявол го взел, Аштън, той ни прати за зелен хайвер и сега си стои у дома и ни се присмива.

— Имаш предвид, че е убил един от хората си, разрушил е собствената си гора и е откраднал собствените си овце, за да прикрие убийството на Руфус? — въздъхна Саша.

— Явно е станало точно така — промърмори Аштън и я погледна. — Но нямаме никакво доказателство.

Не й каза, че се притесняваше най-много за нея. Не искаше да я поставя в опасност, когато започнеш битката между двама бивши разбойници. Вече достатъчно бе изложил живота й на опасност.

— Но скоро той отново ще се прояви — каза Криспин и сложи ръка на револвера си, докато с другата държеше карабината. — А тогава ние ще сме готови да се разплатим. — Засега ще си отидем вкъщи.

Аштън хвана Саша за ръка и я поведе към кобилата й.

— Трябва да видим дали там всичко е наред. Кой знае какво е измислил Станфорд Сидуел, докато ни е нямало.

Саша го погледна и тежко въздъхна.

— Да, да си вървим. Иска ми се никога да не бях напускала „Хоумстед“.

На Аштън много му се искаше да й напомни, че я е предупредил, но не го направи, защото тя вече бе достатъчно наранена. Просто й помогна да се качи на седлото.

ГЛАВА 23

Саша се бе отпуснала върху седлото. Рязко отвори очи, когато отново усети, че заспива. Насили се да се изправи и сърдито погледна Аштън, който решително яздеше пред нея. Бе отказал да спрат за през нощта. Омразата му към Станфорд Сидуел го тласкаше напред. Чудеше се какво ли щеше да завари в „Хоумстед“. Въпреки че няколко наемни работници бяха останали да пазят фермата, изглежда, че нищо не бе в състояние да спре Сидуел да продължи отмъщението си.

Беше обяд и слънцето безмилостно грееше високо в небето, като че ли нарочно стоеше на едно място. Горещината проникваше през дрехите ѝ и изгаряше кожата ѝ. Саша смъкна периферията на шапката си ниско над очите, доволна, че може да опази лицето си от изгарящите лъчи, които палеха чак до залез. Чак ѝ бе трудно да повярва, че някога е виждала буря. Погледна земята и се ужаси от дълбоките пукнатини. Накъдето и да обърнеше поглед, каучуковите дървета бяха останали без листа, шумата под тях като че ли беше горяла. Далеч напред се виждаше само прах.

Въпреки че само преди няколко дни бяха валели проливни дъждове, почвата бе напълно изсъхнала. Саша не можеше да не си спомни какво ѝ бе разказвал Аштън за аборигените. Те палеха горите, за да прогонят животните и да си осигурят поне малко храна. Ако запалеха огън сега, всичко щеше да изгори, дори и „Хоумстед“. Насили се да не мисли за това. Изведнъж ѝ стана приятно, защото видя стадо овце — нейните и на Аштън. У дома! Почти си бяха у дома!

После ужасно пребледня. Бяха се приближили достатъчно, за да видят, че нещо не е наред. Няколко от животните лежаха на земята с окървавени глави.

Сцената, която се разиграваше пред очите ѝ, бе твърде гротескна, за да бъде истинска. Няколко гарвана летяха високо и неочаквано се спускаха към беззащитните животни. Овцете блееха изплашено и тичаха на всички страни.

Аштън бързо спря, а Саша дръпна юздите на Облак до него.

— Аштън, виждаш... — Саша ужасено го погледна.

— Боже Господи! — извика той, почти парализиран от ужас, докато гледаше как гарваните нападат овцете, за да изкълват очите им.

И той, и хората му бързо препускаха към стадото. Изстрели изпълниха въздуха наоколо и гарваните започнаха да падат един след друг.

Саша извърна очи и се разплака, но за нещастие една сляпа овца затича точно към нея и падна в краката на кобилата ѝ, като блееше жално. Саша изпищя. Кобилата се изплаши и започна да се вдига на задните си крака.

— Облак, моля те, успокой се! — проплака Саша и ѝ стана много жал за наранените животни.

Не можеше нищо да направи. Изплашената кобила започна да скача още по-силно, тя изпусна юздите и отчаяно се хвана за седлото. Облак като че ли побесня, стъпка овцата и хвърли Саша, която тежко падна на твърдата прашна земя. Отдръпна се бързо, защото имаше опасност кобилата да стъпче и нея.

Като се опитваше да си поеме въздух, Саша полежа известно време със затворени очи. После се обърна, за да се изправи. Тогава видя още една полудяла от болка овца, която тичаше към нея, а гарванът бе все още върху главата ѝ. Първо чу изстрел, а после нечии ужасни писъци и ѝ трябваше много време да осъзнае, че са нейните собствени.

После две силни ръце я вдигнаха от земята и я прегърнаха, един познат и обичан глас ѝ заговори нежно, но всичко беше като през мъгла. Тя само се сгуши в Аштън, без да чувства нищо.

— Толкова е ужасно! — изплака и долепи буза до гърдите му. — Горките овце!

— Всичко свърши — каза той и я погали по косата. — Гарваните са мъртви. Всичките. Да ги вземат дяволите!

— Чувала съм и друг път за това, но никога не съм предполагала, че може да се случи на нашите овце!

Саша продължаваше да плаче и да се притиска в него.

Аштън тежко въздъхна.

— Скъпа, ти не знаеш, че сега видя само началото на трудностите на живота тук. Нищо не става лесно. — Той я отблъсна и

се взря в пълните ѝ със сълзи очи. — Съжаляваш ли, че дойде с мен? Искаш ли да се върнеш в Мелбърн?

Саша преглътна риданията си. Изтри сълзите от бузите си с опакото на ръката си.

— Не, никога не ще поискам да се върна в Мелбърн, не и ако ти не си там! — отвърна тя. — Аштън, съжалявам! Извинявай, че се държа като дете. Съжалявам! Наистина!

Аштън продължи да избърсва сълзите ѝ с палец.

— Саша, ако не се държеше така след всичко, което видя, щях да бъда сериозно обезпокоен за теб.

— Щеше... — рече Саша с тих глас. — Защо, Аштън? Толкова слаба ли изглеждам?

— Скъпа моя, ти не си слаба — каза ѝ с обич. — Просто имаш добро сърце.

Аштън се отдръпна от нея, когато чу шума от копитата на приближаващи коне. Засенчи очите си с ръка, за да види по-добре ездачите, и се помъчи да ги разпознае. Отиде при тях, когато те спряха няколко ярда по-нататък и слязоха от конете. Саша знаеше, че това са наемници от „Хоумстед“. Сърцето ѝ сякаш спря, когато видя израженията им. Те не вещаеха нищо добро.

— Изглежда, не сме се върнали навреме — заключи Аштън, когато тежковъоръжените мъже се приближиха. — Колко от овцете измряха, докато ме нямаше? — попита и махна с ръка към купчината мъртви овце, които бяха застреляни, за да се избавят от мъките. — Колко такива атаки е имало преди тази, на която бях свидетел?

— Твърде много, за да ги броим — бе печалният отговор. — Но това не е всичко, което трябва да ти докладваме, Аштън.

Аштън се вцепени и дълбоко пое въздух. Мислите му отлетяха към Станфорд Сидуел. Сигурно се бе възползвал от отсъствието му. Какъв ли хаос цареше в имението му, докато го нямаше? Щеше да се учуди, ако къщата все още стоеше там.

— Е, не ми губете времето. — Погледна първо единия, после другия. — Кажете ми лошите новини. Вече започвам да свиквам.

Устните му се разтеглиха във вледеняваща усмивка, докато слушаше разказите за плъхове и черни гъсеници, които изяждаха зеленчуците им, и ята от шарени папагали, които кълвяха зърното в хамбара.

Аштън наведе глава, а Саша се почувства безпомощна да му даде кураж. Изглежда, не само Станфорд Сидуел беше против него, а и природата.

— Иди и виж тези неща вместо мен — каза му. — За днес не мога повече! — каза той на Криспин.

— Ще го направя — отвърна Криспин и невярващо загледа след Аштън, който се качи на коня си и потегли, все така с наведена глава.

Никога досега не го бе виждал толкова отчаян. После видя как Саша бързо се мята на коня и го настига, накланя се към него и почти опира бузата си до неговата, докато му говори утешителни думи. Криспин бе трогнат от тази проява на обич и изведнъж разбра, че за Аштън нямаше друго спасение, освен нейната любов.

Слънцето клонеше към залез и птиците навън вече търсеха подслон за през нощта. В далечината лаеше динго. На пасището овцете, които бяха оцелели от премеждието с гарваните, кротко блееха.

Все още облечена с дрехите си за езда, Саша седеше на кожата от кенгуру до Аштън пред камината. Мълчалива, тя наблюдаваше как Аштън си налива поредната пълна чаша уиски и я изпива на един дъх. Направи го още веднъж и още веднъж, докато очите му плувнаха, и се напи толкова, че едва можеше да си държи главата изправена.

— Аз те провалих — каза той неочаквано и си наля друга чаша уиски. — Малка моя Саша, обещах ти толкова много, а изпълних съвсем малко. Няма да те обвинявам, ако ме намразиш.

Сърцето я болеше за Аштън. Взе полупразната чаша от ръката му и бутилката и ги остави настрана. Коленичи, обгърна го с ръце и долепи буза до гърдите му.

— Аштън — промърмори. — Мой скъпи Аштън! Ако се напиваш, защото се мислиш за неудачник и аз те мразя за това, то тогава много грешаш. Мили, никога не бих могла да те намразя. Не виждаш ли? Обичам те с цялото си сърце! — Потупа го окуражително по гърба. — А колкото до нашата овцеферма, ти знаеше рисковете — продължи тя меко. — Само че не очакваше да те сполетят наведнъж. Първо изчезва Светкавица, после убиват Руфус, а сега пълно опустошение от птици и гъсеници.

Не посмя да сподели с него опасенията си за широките пукнатини, които се виждаха в почвата. Може би сушата щеше да се окаже най-голямото им премеждие. А може би и огънят...

Аштън се отдръпна и с мъка се изправи на крака. Започна бавно да се поклаща към вратата.

— Хайде, Саша. Връщам те в Мелбърн. Не мога да те оставя тук. Има твърде много неизвестни. Не мога да допусна да ти се случи нещо.

Саша скочи на крака и отиде при него, хвана го за ръка.

— Аштън, единственото място, където ще отидеш, е леглото — рече тя и му позволи да се облегне на нея. Поведе го към леглото. — Трябва да се напиш. Господи, Аштън, толкова време работих с теб в кръчмата и не те бях виждала пиан! А сега... О, Аштън, избра най-неподходящото време да се напиеш!

Аштън обърна очи към нея, но я виждаше само като сянка през опияненото си съзнание.

— Къде си? — измърмори. — Не мога да те видя!

Тя го погледна загрижено.

— Тук съм — окуражи го. — След като се напиш, ще виждаш и ще се чувстваш по-добре.

Помогна му да легне и той моментално потъна в дълбок пиански сън. Саша въздъхна, после смъкна ботушите му и се опита да се справи с ризата, която накрая успя да измъкне. След това погледна към бричовите му и мускулестите му крака. Не. Щеше да остави бричовите му. Тежестта му не беше по силите ѝ.

Изморена и отчаяна, Саша отново се сви пред камината. Загледа се в огъня, когато усети някаква неприятна миризма. Подуши дрехите си и установи, че мирише тя самата. Пътуването беше дълго и изморително. Баня. Господи, как се нуждаеше от баня! После щеше да пропълзи в леглото при Аштън и да заспи — нещо, за което отдавна мечтаеше. Кой знае какви ужаси ги чакаха утре.

— Кое ли е следващото, което ще се обърка? — прошепна и се изправи. Взе си чиста рокля, кърпа и ароматно парче сапун, както и чифт обувки, за да свали ботушите. — Сушата — промърмори. — Със сигурност ни очаква суша. Дали ще съсипе и това, което е останало? Ако стане така, какво ще правим?

Разплете си косата и се отправи към реката. Дори не погледна през рамо, за да види какво се прави в овцефермата. Не искаше да знае колко овце са умрели, нито каква част от зеленчуковата градина е унищожена. Нещо ѝ подсказваше, че Аштън е бил прав да потърси

утеха в бутилката. Може би утре щеше да се присъедини към него, ако нещата не се оправеха.

Докато си проправяше път през гъстия храсталак, видя пред себе си сиянието на реката. А видя и още нещо в сумрака. Бианка. Седеше на брега, потънала в мисли. Бе с гръб към Саша и не я бе чула да приближава. А когато застана до нея, Бианка скочи на крака и пребледня от страх.

— Аз съм, Бианка — каза Саша, остави на земята дрехите си и принадлежностите за къпане и отиде да я хване за ръце. — Извинявай, че те изплаших.

Погледна лицето ѝ. Синините бяха избледнели, но стояха там и ѝ напомниха колко се бе притеснила за нея последния път, когато я видя. Заради всичките тези кошмари в „Хоумстед“, бе забравила за Бианка.

Усети вина.

— Надявах се да дойдеш — каза Бианка, а красивите ѝ зелени очи бяха разширени от зле прикрит страх. — Искях да ти кажа нещо. Имаш ли време да ме изслушаш?

Саша погледна през короните на дърветата — слънцето залязваше и небето бе нашарено с оранжеви и лилави ивици. Скоро щеше да мръкне. Постоянният ѝ страх от кучетата динго и всякакви пълзящи твари я караше да се притеснява, че няма да се прибере, преди да е паднал пълен мрак. Но като погледна Бианка, разбра, че приятелката ѝ се нуждае от нея.

— Да, имам време да поговорим — промърмори. — Преди да се изкъпя. Но само няколко минути, Бианка. И двете трябва да се приберем вкъщи, преди да се е мръкнало съвсем.

Бианка отчаяно ѝ стисна ръцете.

— Това, което имам да ти казвам, няма да отнеме много време — отвърна бързо.

— Какво има, Бианка? — попита Саша, но едно предчувствие за тази жена упорито завладяваше душата ѝ.

Сигурно ставаше дума за Станфорд Сидуел и останалите мъже. Сигурно съпругът ѝ беше мъртъв. Може би се забавляваха да бият една жена, която искаше да промени, начина си на живот заради детето.

— Кажи ми! — окуражи я Саша. — Какво те тревожи?

— Аз не съм силна натура — проплака Бианка, а от очите ѝ потекоха сълзи. — Мислех, че съм смела. Но тук, в тази пустош,

открих много качества у себе си, които не са добри. — Тя освободи ръцете си от тези на Саша и ги сложи на корема си. — Страхувам се за детето си. Никога няма да мога да стана добра майка. Саша, ще вземеш ли детето ми и ще го отгледаш ли като свое? Ти си жена със сърце, а и Аштън е човек, който разбира хората. Бихте били прекрасни родители за моето дете.

Изведнъж сграбчи силно Саша за раменете и я погледна настойчиво.

— Моля те, кажи ми, че ще вземеш детето ми и ще го отгледаш като свое. Моля те, Саша! Моля те, обеща ми!

Искането ѝ свари Саша неподготвена.

— Бианка, знаеш, че ще направя всичко, за да ти помогна — каза Саша и отново стисна ръцете на приятелката си. — Да не би да искаш да взема детето ти заради твоя съпруг? Защото се отнася грубо с теб? Не се ли безпокоиш за това, а не че ще бъдеш лоша майка? Позволи ми да изпратя Аштън да му даде един урок. Не бива човек да живее цял живот в страх. Още по-добре ще е, ако дойдеш да живееш при нас, Бианка. Ще те приемем, докато успееш да се върнеш обратно в Мелбърн.

Бианка се разрида. Издърпа ръцете си и пак се хвана за корема.

— Не! — проплака, защото се страхуваше, че Станфорд щеше да я намери и щеше да я накара скъпо да си плати за всяка помощ, която би приела от Саша. — Не мога да го направя. Саша, не разбираш ли? Никога не съм се омъжвала. Живея със Станфорд Сидуел. Той ме доведе в пустинята.

— Бианка, не зная какво да кажа — рече Саша и дълбоко въздъхна. — О, позволи ми да накарам Аштън да ти помогне! Не бива да живееш с онзи ужасен човек!

— Изборът беше мой — отвърна Бианка. — Но детето ми заслужава нещо по-добро. — От очите ѝ отново тръгнаха сълзи. — Обещавах ли? Ще вземеш ли детето ми? Ще го отгледаш ли като свое?

Саша протегна ръце и прегърна Бианка, после я погали по прекрасната коса.

— Да — каза тихо. — Ще го направя, ако това е, което искаш. А сега спри да се тревожиш.

— Благодаря! — проплака Бианка. — Благодаря!

— Бианка, моля те да ми позволиш да изпратя Аштън да уреди живота ти в овцефермата на Станфорд — продължи меко Саша. — Не е необходимо да живееш в страх всеки ден. Нека те измъкнем оттам.

Бианка се отдръпна от нея. Бледа, с див поглед, тя започна да клати глава като луда.

— Не идвай в овцефермата на Станфорд! — Беше на ръба на истерията. — Остави ме да се оправям сама. — Обърна се да си върви, но се спря и отново погледна Саша. — Трябва да мислиш само за детето ми. — Тя тръгна по глинения нанос и мина на другия бряг.

Саша стоеше като онемяла. Бе изнервена от всичко, което се бе случило този ден. С натежало сърце се съблече и се потопи в реката, като се остави водата да я утеши, както уискито бе утешило Аштън.

ГЛАВА 24

Саша се събуди от силния аромат на кафе. Повдигна се на лакът и се загледа към камината, като се мъчеше да прогони съня от очите си. Учуди се, когато видя, че Аштън е станал преди нея и облича ризата си. Погледна през прозореца и видя, че навън е още тъмно. Аштън вече обуваше ботушите си.

— Аштън? Защо си станал толкова рано? — Отметна одеялата и стана. Спомни си колко пиан бе той снощи, толкова, че не можеше сам да стигне до леглото си. — Как се чувстваш?

Аштън я погледна накриво, докато обуваше другия си ботуш.

— Държах се като глупак снощи — каза решително. — Днес ще направя всичко възможно, за да сложа край на униженията.

— Какво имаш предвид? — попита Саша и понечи да стане.

Но краката ѝ едва бяха докоснали пода, когато Аштън ги вдигна обратно и я зави.

— Няма нужда да ставаш толкова рано — скара ѝ се той. — Наспи се добре, защото утре ни чака много път.

Саша отвори уста, за да му зададе друг въпрос, но той я накара да замълчи. После се отдръпна от нея и откачи колана с пистолета си от стената.

— Реших да острижем останалите овце и утре да занесем вълната на пазара. — Закопча колана си. — Твърде съм уморен, за да чакам да видя каква ще бъде следващата трагедия, която ще ни сполети. Този път ще изпреваря съдбата. Ще занеса вълната и ще взема това, което е останало за вземане.

Саша го гледаше изумено, като в същото време осъзнаваше, че не би трябвало да е учудена. Така бе правилно. Като че ли им бе писано да преживяват бедствие след бедствие. Вече бе започнала да се чуди дали въобще нещо бе в състояние да спаси мечтата им да притежават овцеферма. Всичко беше против тях.

Изведнъж си спомни за Бианка и за това, което тя я бе помолила при реката. Наистина ли се бе съгласила да вземе детето ѝ? Какво

щеше да си помисли Аштън? Дали някога щеше да разбере?

Искаше да му каже сега, но нещо дълбоко в нея я предупреди да не го прави. Сега не беше време за още проблеми. А и той бе зает твърде много с новия си план, за да слуша за нещо, което нямаше нищо общо с овцефермата.

Аштън кимна към кафето, което бе оставил на огъня, за да не изстива.

— Направих ти кафе тази сутрин, с надеждата да ми простиш за снощи. — Усмихна ѝ се. — Адски ме боли глава. Никога не ме е боляла така и сигурно цял живот няма да го забравя.

Саша се разсмя и отново се измъкна от леглото. Пристъпи боса по студения под, отиде при него и обви ръце около врата му. Погледна го с обожание и го целуна.

— Скъпи мой, не бива да работиш с това главоболие. Нека го излекуваме с целувки.

Тя го привлече. Целуна го дълго и сладко, като изви тялото си срещу неговото. Но той я отблъсна леко.

— Не мисля, че това е начинът да ми помогнеш — засмя се Аштън. — Ще ми причиниш друго страдание, такова, което ще ме задържи вкъщи цял ден.

— А не може ли веднага? — поглези се Саша и отново се опита да се мушне в прегръдката му, но той пак я отблъсна леко.

— Ще правим това, когато се качим на парахода — рече Аштън и тръгна към вратата.

Взе широкополата си шапка, която висеше на един пирон на стената. Саша тръгна след него. Хвана ръката му и настойчиво се взря в очите му.

— Параход? Какъв параход?

— Този, на който ще се качим утре сутринта и по река Мъри ще стигнем в Нарунг, за да доставим вълната, която ще острижем днес. — Вдигна брадичката ѝ със свободната си ръка.

— Ето затова трябва да ме оставиш да отида да работя. — В очите му играеха пламъчета. — Знаеш, че ако искаш, можеш да ми объркаш плановете за целия ден, нали? Че дори и за утре. Не мислиш ли, че ще бъде по-романтично да правим любов на парахода, а не вкъщи? Обмисли възможностите, сладка моя! Лунна светлина, лекият

плясък на водата отстрани на парахода, птиците, които пеят в нощното небе.

— Да, звучи прекрасно — рече Саша и въздъхна. — Твърде хубаво, за да е истина.

— Няма да стане истина, ако не изляза оттук — каза Аштън и се освободи от нея.

Отвори вратата и излезе. Въздухът все още бе хладен, зората току-що бе започнала да пълзи по хоризонта.

Аштън пое дълбоко въздух и неочаквано се почувства работоспособен и обнадежден. Замисли се за стригането на овцете. Това щеше да го накара да се почувства богат, да се почувства собственик, когато натовареха балите с вълна на гърбовете на конете, за да ги закарат на пазара.

— Днес ще ти помагам — каза Саша, захвърли нощницата и започна да обува бричовете си.

Аштън се обърна да я погледне.

— Саша, стригането на овце е мъжка работа. Върни се в леглото и си почивай! Запази силите си за нощта на парахода. Обещавам ти, че ще се нуждаеш от тях.

— Винаги съм успявала да намеря сили, за да правя някои неща с теб — отвърна Саша, вече съвсем облечена, оставаше ѝ само да обуе ботушите си. Седна на пода да се обува и се усмихна дяволито. — И в леглото, и на други места.

Аштън поклати глава и се засмя, когато тя дойде и пъкна ръката си в неговата.

— Не съм знаел каква беля си навличам на главата, когато те прибрах от улицата в Мелбърн и те направих мой съдружник, нали?

— Мисля, че не — каза Саша и сладко се усмихна. — Не съжаляваш, нали?

Той я погледна изненадано.

— Сладка моя, ти как мислиш? — рече, а очите му бяха пълни с любов, която Саша усещаше с всяка фибра на тялото си.

Новородените агнета бяха отделени в друга кошара заедно с майките си. Изкопаха няколко дупки за вода близо до навеса, който бе

специално издигнат за стригането на овце. Всички пастири, стригачи и помощници бяха заети днес.

Саша отстъпи, съвсем измокрена отпред, докато Криспин и Аштън влачеха овцата към една суха кошара, чийто под бе постлан с клони от каучуково дърво.

Аштън се върна към Саша, докато триеше с ръка потта от челото си.

— Готова ли си да се върнеш към женската работа? — подразни я, като видя изтощението в очите ѝ. — Както знаеш, тук, при овцете, денят едва сега започва. Може би ще се върнеш да месиш хляб. Там не ти трябва толкова много мускули.

Саша сложи ръце на кръста си и сърдито го погледна.

— Ще се опитам да опровергая твърдението ти.

— Сигурен съм — отвърна Аштън и опипа бицепса ѝ.

Тя се дръпна и бузите ѝ поруменяха. Погледът му се плъзна по мокрите бричове и ризата, която плътно прилепваше към гърдите ѝ.

— Както виждам, днес една част от теб отговаря на името Спайк, а другата на...

Саша не му даде възможност да продължи със закачките си. Обърна се на пети и тръгна към навеса, където водеха овцете да ги стрижат.

Аштън се засмя под мустак, оправи си шапката и тръгна след нея. Когато се озоваха под навеса, можеха да наблюдават стригането, което хората им правеха на двайсет и шест маси. Мъжете си вършеха работата бързо и с умение.

— Стригачите на овце са най-уважаваните трудови хора в Австралия — обясни Аштън на Саша, като се възхищаваше на сръчните им ръце. — Не е само заради добрите пари — всеки от тях се бори да стане шампион или „звънец“, както се наричат те самите.

— Виждам с какъв хъс работят — отвърна Саша и погледът ѝ се спря на точно определен човек.

Беше едър, с тъмна брада, а ръцете му прехвърляха овцете толкова бързо, че Саша едва сварваше да ги брой. Очите на Аштън се приковаха в същия мъж и той сложи ръце на револверите си.

— Виждаш ли онзи там? — попита и кимна към него. — Това е Адам Бюмон. Този здравеняк от Сидни е толкова бърз с ножиците, че

може да смае всекиго. Говори се, че щял да се опита да подобри световния рекорд по стригане на овце.

— Нима искаш да кажеш, че стригачите наистина се състезават? — учуди се Саша и продължи да го гледа, докато той обърна овцата и остави една гола ивица от опашката до главата.

— През 1802 година един стригач поставил световен рекорд в Алис Даунс, като остригал триста двацет и една овце с обикновени ножици за един ден. Не се съмнявам, че нашият човек ще подобри този рекорд.

Въздухът бе изпълнен с прах и Саша кихна. Очите ѝ се насълзиха и тя се отпрати към вратата.

— Трябва да вдишам малко чист въздух. — Продължи да киха и да бърше очите си. — Изглежда, скоро няма да спра да кихам. — Тя се разсмя и обърна влажните си очи към Аштън, който я бе последвал навън. — Виж ме само — собственичка на овце, а вълната ме кара да кихам.

Аштън обгърна талията ѝ с ръка и я обърна с лице към себе си.

— Слава Богу, че и аз не те карам да кихаш — подразни я той. — Какво ще кажеш да оставиш за малко стригането на овцете и да отидеш да се приготвиш за утрешното ни пътуване по Мъри? Веднъж да се качим на парахода и ти вече няма да мислиш за нищо друго, освен за мен.

Саша нежно докосна лицето му.

— А ти можеш ли да мислиш само за мен? Няма да бъдем във фермата няколко дни. Какво ли ще направи Станфорд, като чуе, че ни няма?

— Саша, няма да прекарам остатъка от живота си да мисля за Станфорд Сидуел. Криспин и другите ще останат да наглеждат всичко. Ако Станфорд реши да предприеме нещо, Криспин ще го очаква.

Саша вяло му се усмихна, защото не беше толкова сигурна като него. Пред очите ѝ постоянно бе насиненото лице на Бианка. Мъж, който можеше да бие така една жена, бе способен на всякакви насилствени прояви. Много ѝ се искаше да му каже за молбата на Бианка да вземе бебето ѝ и да го отгледа. Но все още не успяваше да намери думи. Саша се разкъсваше между желанието да сподели с него всичко и страха.

Станфорд Сидуел скочи от леглото и бързо намъкна бричовете си, когато чу, че към колибата приближават коне. Погледна към Бианка, а очите му сякаш попиваха голотата ѝ. Отвращаваше се от заобления ѝ корем. Бе се надявал, че до този момент тя щеше да е вече абортирала. Изглежда сега не само тя щеше да му бъде в тежест, но и копелето ѝ.

Бианка го изгледа страхливо и се покри с одеялото. Без да ѝ казва нищо, му личеше, че се отвращава от корема ѝ. Той искаше детето ѝ да умре.

Мислите ѝ се върнаха към предложението на Саша да отиде да живее при тях, докато имат път до Мелбърн. Но Бианка бе твърде изплашена, за да въвлича някой друг в ужаса, в който живееше. Само ако бе намерила сили да му откаже в Мелбърн! Но дори тогава страхът я бе подтикнал да се съгласи да го последва в пустинята.

— Ставай и се обличай! — викна Станфорд и навлече една риза. — Почисти малко тук. Това място започва да вони като теб!

Обидена от думите му, Бианка страхливо стана и набързо облече една рокля от кожа на кенгуру. Погледна го, докато отваряше вратата и псуваше грубо. Той излезе навън, а Бианка застана зад вратата и внимателно се заслуша, защото мъжете спряха точно пред колибата, за да говорят със Станфорд.

— Аштън е намислил нещо — каза единият от мъжете.

— Какво например? — попита Станфорд и се взря в мъжа, който бе един от верните му стрелци и когото бе изпратил да шпионира Аштън и Саша.

— Като че ли иска да остриже всички овце. Разбира се, без майките.

— По това време на годината не се стриже — рече Сидуел и поглади брадичката си. — Чухте ли нещо, което да ни подсказва защо го прави?

— Чух един от хората му да казва, че щял утре да пътува с параход по Мъри — отвърна мъжът.

— По река Мъри с параход? — Станфорд повдигна вежда и бавно се усмихна. — Да го вземат дяволите! Опитва се да ме измами — ще закара вълната на пазара, за да излезе една крачка напред. — Сви рамене и се усмихна. — Глупак! Да се опита да измами най-добрия измамник в Австралия!

— Какво възнамеряваш да правиш? — попита другият.

— Нека помисля — каза Станфорд, обърна се и влезе в колибата. Сграбчи Бианка, преди тя въобще да успее да помръдне. Хвана я за китките и я дръпна към себе си.

— Забрави всичко, което си чула! — изръмжа насреща ѝ. — Само да разбере, че си се срещала със Саша и ми бъркаш работите! Бианка бързо кимна.

ГЛАВА 25

Река Мъри се виеше и криволичеше през екзотични гори от върби, дървета с груби жълто-кафяви клони и други, наречени „манна“, чиито листа лъщяха, като че ли бяха покрити с лед. Около всички тях се увиваха лиани и приютяваха в прегръдката си цялата дива растителност.

Аштън и Саша стояха до парапета на парахода, а балите с вълна бяха прибрани на сигурно място в трюма на парахода.

— Аштън, толкова е красиво! — възкликна Саша и дълбоко въздъхна, защото преди въобще не бе осъзнавала колко се нуждаеше от почивка. — Не съм сигурна, че някога ще ми се прииска да слеза от този параход. На палубата всички проблеми изглеждат толкова далеч.

— Да, по-лесно можем да забравим всички трагедии, които се случиха напоследък, докато гледаме завоите на тази спокойна река — отвърна той, докато гледаше бялата пяна на река Мъри.

Прегърна Саша през кръста и я привлече до себе си. Никога не бе била толкова красива. Беше свикнал да я гледа в мъжка риза и бричове. Като я видя облечена в тази тънка памучна рокля, гарнирана с дантела и с дълбоко изрязано деколте, с набрани ръкави, по които се разстилаха лъскави къдрици, направени сякаш от черен сатен, усети, че никога преди не я е желал така силно.

Саша усети погледа му върху себе си и му се усмихна.

— Надявам се, че одобряваш това, което така внимателно изучаваш, скъпи — промърмори. — Гледаш ме така, сякаш ме виждаш за първи път. — Тя сведе очи и се изчерви. — Това ме притеснява малко, Аштън.

— Толкова си красива! — Той се наведе, за да я целуне леко по бузата, и усети парфюма ѝ. — Ухаеш прекрасно. Как да дочакам да падне мрак, за да те заведа в леглото?

Саша се разсмя и го погледна в очите.

— Би било твърде неприлично, ако влезем в каютата си и не вечеряме с останалите пътници — рече тя, но се замисли колко

романтично би било да бъде насаме с него на парахода. — Хайде дотогава да се насладим на гледката!

— Не мога да откъсна очи от теб — отвърна той и леко я целуна по устните.

Саша отново се изчерви и бързо огледа останалите пътници. Въпреки че никой не им обръщаше внимание, на нея ѝ се струваше твърде неприлично да показват толкова открито и непринудено привързаността си. За да отклони вниманието му, Саша посочи към гората.

— Аштън, виж всички тези животни и птици, които така кротко стоят на брега, като че ли само трябва да се протегна и да ги погала — рече тя, истински изумена от гледката. — Виж, там има черни лебеди, пеликани... Ах, каква странна птица! — Тя онемя от изненада, когато една птица лира разпери криле и разноцветните ѝ пера затрептяха. — Прекрасно! — възкликна Саша и сложи длани на бузите си.

— Радвам се, че така се забавляваш — каза Аштън и отново я прегърна.

— И в най-смелите си мечти не съм си представяла такива невероятни създания — промърмори Саша. — В Англия всичко е толкова... сиво...

Прегърнаха се и се заслушаха в звуците от витлата на парахода, докато кормчията го закара на пристан в една песъчлива плитчина.

По клоните над главите им пълзяха коали и на Саша ѝ се струваха още по-сладки от обикновено. Белите цветове на коледничето изпълваха въздуха със сладък аромат...

Звънецът ги предупреди, че часът за вечеря приближава. Слънцето слезе ниско зад каучуковите дървета и ги покри с алена позлата, а когато залезе, всичко на брега се превърна в дълги сенки.

Аштън я придружи до трапезарията, където на всяка маса дискретно пръскаше мека светлина една свещ. Предложи ѝ стол, седна срещу нея и хвана ръцете ѝ през масата.

— Гладът ми не е обикновен, не е за храна — прошепна той, а виолетовите му очи просветнаха. — Но тъй като сме принудени да се държим прилично и да вечеряме с другите, аз имам малка изненада за теб, сладка моя.

— Изненада? — Очите ѝ се разшириха. Въздъхна, когато сервитьорът донесе бутилка шампанско и две високи кристални чаши.

— О, Аштън, отново шампанско? Наистина ли можем да си го позволим?

— Скоро ще продадем вълната на приемлива цена — увери я Аштън. — В крайна сметка, ти си го заслужи, съдружнико. Мисля, че тази вечер заслужаваш специална награда.

— Ти също, Аштън — отвърна Саша и отдръпна ръцете си, за да може той да налее шампанското.

Тя се загледа в него и за пореден път се възхити на красивото му лице с бронзов загар, който бе придобил, докато работеше на пасището. Той изглеждаше прекрасно в меката вълнена риза, която плътно прилепваше към широките му рамене и мощния гръден кош. Косата му беше пораснала почти до раменете и бе добила златист цвят от слънцето. После той също я погледна и очите му като че ли опариха със своята настойчивост нежната ѝ кожа, а на нея ѝ се стори, че вижда в тях някакво собственическо чувство.

Аштън наля две чаши шампанско и подаде едната на Саша. Вдигна чашата си, когато тя обви пръсти около дългото столче на своята, като също я вдигна и я задържа пред себе си.

— За прекрасната вечер — прошепна Аштън и чукна чашата си с нейната.

Той отпи голяма глътка, докато Саша само опита виното, погледна го, а ресниците ѝ бяха натезжали от страст, очите ѝ потъмняха от желание, което досега бе принудена да прикрива. Двама сервитьори дойдоха до масата им и всеки носеше по една чиния с храна, която постави пред клиента си.

— Можете да си изберете плодове — каза едното момче и махна с ръка към масичката за сервиране, която бе отрупана с праскови, круши, грозде, смокини, банани, сливи и големи розови парчета диня.

Саша и Аштън кимнаха, без да гледат. Той отново напълни чашите и те продължиха да се гледат влюбено над ръбовете им.

Тя се разсмя, когато ароматът на храната подразни носа ѝ.

— Ако не хапна сега, това сигурно ще те смути — промърмори и остави чашата си на масата.

— О, едва ли някога би могла да ме притесниш — рече Аштън, а след това на устните му се появи доволна усмивка. — Освен ако не решиш да се преобразиш в онзи образ, наречен Спайк. Ще ми се наложи да обяснявам защо пия шампанско и с него и му държа ръцете.

Саша се разсмя и се хвана за корема.

— Не, глупчо — подразни го тя. — Не разбираш ли? Стомахът ми. Трябва да хапна нещо, преди отново да започнат да ми куркат червата.

Аштън се разсмя и погледна към заека, гарниран с череша. Взе вилицата ѝ, набодде една череша и я поднесе към устните ѝ.

— Отвори широко, сладка моя — каза, а очите му святкаха. — Трябва да те храня добре, нали така?

Саша се изчерви и взе вилицата си.

— Аштън, моля те, престани с тези глупости — скара му се меко. — Притесняваш ме.

Осъзнал, че самият той бе гладен, започна да се храни, като не сваляше очи от нея. Искаше изцяло да се наслади на мига. След като веднъж напусне парахода, който знае какво можеше да им се случи. Много се безпокоеше заради сушата. Заедно със сушата идваше и огънят. Само мисълта какво можеше да се случи с тях при един пожар, караше вътрешностите му да се обръщат.

А в този момент неочаквано имаха възможност да се позабавляват. Чиниите им бяха вече празни, те отново отпиваха шампанско и се наслаждаваха на тихата музика. Свиреше един високи слаб абориген, а единственото му облекло беше кожена препаска около слабините. Като използваше само листо от каучуково дърво, той обикаляше масите и правеше малки серенади на всички желаещи.

Светлината на свещите, музиката, шампанското и невинната красота на Саша — всичко това бе повече, отколкото Аштън можеше да понесе. Остави чашата си настрана, хвана Саша за ръце и я накара да стане. После обиколи масата и я прегърна през кръста.

Наведе се към ухото ѝ, докато излизаха от трапезарията.

— Достатъчно дълго чаках. Време е да покажа на моята лейди колко много я обичам.

Саша потрепера от това обещание за нещо хубаво. Повървя с Аштън под лунните лъчи, докато стигнаха до малката си кабина, в която имаше само една койка, прикрепена към стената, леген за миене, захванат неподвижно за пода, и порцеланово нощно гърне. Въпреки че бе тясно и неудобно, Саша и Аштън успяха да свалят дрехите си за минута.

Каютата бе осветена само от лунните лъчи, които се процеждаха през люка на външната стена. Аштън се загледа в нея за момент и се възхити на меката като крем кожа, розовите зърна на гърдите ѝ и влажните устни. Обгърна я със силните си ръце и я притисна, а тя му отвърна горещо и страстно, когато я целуна.

Саша усети желанието му, когато потърка слабините си в неговите. Той я взе на ръце и я постави нежно на койката, а после властно я облада. Тя се движеше под него, а тялото ѝ тръпнеше от предчувствието за нещо още по-хубаво.

Аштън се отдръпна за миг, но само за да може да ѝ се наслади напълно с ръце и устни. Дъхът ѝ спря, когато устните му направиха влажна пътечка надолу по корема ѝ. После засмука набъбналите зърна на гърдите ѝ едно по едно, направи кръг с езика си около пъпа ѝ и слезе още по-надолу, където меката ѝ плът се разделяше на две под меките косъмчета между бедрата ѝ. Тя се смути, когато я докосна там, а след това нови и нови вълни от удоволствие се разляха по тялото ѝ, когато продължи леко да я гали с език. Потъна в нещо като мъгла и всичко, което остана да съществува, бяха тези нови усещания.

Саша въртеше главата си настрани и издаваше странни звуци, за които чак по-късно осъзна, че са излезли от собствената ѝ уста, почувства се изпълнена с върховен екстаз.

Когато тя достигна ръба на удоволствието, Аштън се отдръпна и влезе в местенцето, запазено само за любимия. Започна да я люби все по-силно и по-силно, а устните му я опияняваха с дълги и настойчиви целувки. Страстта ѝ се разгоря като огън. Изви тялото си към него, душите им сякаш се сляха в едно, сърцата им започнаха да бият в един ритъм.

Аштън измести устните си върху шията ѝ и простена, завладян от дива страст. Това бе едновременно агония и блаженство, тези мигове на безумие със Саша.

Ръцете му инстинктивно започнаха да се движат по дължината на тялото ѝ, да обхващат гърдите ѝ и леко да докосват копринената кожа между бедрата ѝ. Устните му отново намериха връхчето на една от гърдите ѝ, а тя пое дълбоко дъх и изстена.

Неочаквано телата им се притиснаха едно до друго и потрепериха. Аштън навлезе по-дълбоко и по-дълбоко, въздъхна тежко и остана неподвижен в нея, когато двамата едновременно достигнаха

до върховната наслада. Саша заби нокти в гърба му, а после нежно плъзна ръце към задните му части.

— Скъпи мой! Колко много те обичам.

Аштън легна до нея, облегна се на лакът и удивено я изгледа.

— Караш ме да се чувствам истински мъж — рече, усмихна се и отмахна кичур коса от челото ѝ. — Никога не съм се чувствал толкова прекрасно, както тази вечер.

Саша се разсмя, надигна се и леко го целуна по веждата.

— Винаги казваш за следващия път, че е бил по-хубав от предишния — подразни го. — Какво ще стане, ако някой път те разочаровам?

Той я прегърна по-силно и тя усети върху корема си, че мъжествеността му отново се втвърдява.

— Никога няма да ме разочароваш — пошепна Аштън и започна да я люби отново. Можеше да усети дъха ѝ, който пресекваше от нежностите му. Започна да гали гърдите ѝ. — Сладка моя, обещавам ти никога да не те разочаровам.

У Саша се разгоря пожар от желание. Приблужи устните си до неговите и прошепна:

— Не можеш да ме разочароваш. Господи, Аштън, ти знаеш толкова много начини да ми доставиш удоволствие!

Аштън зарови пръсти в косата ѝ и силно я целуна. Целуна я и телата им намериха пътя си едно към друго, целият покрит с кадифе и огън...

Дълбоко в сенките на гората, където не можеха да го достигнат слънчевите лъчи, Станфорд Сидуел яздеше със своите хора, като не се отдалечаваше от парахода, за да може да го наблюдава през клоните на върбите. Заби пети в слабините на коня си и спря, а хората му го наблюдаваха.

— Знаете какво трябва да направим сега — каза с мек, но властен глас. — Обясних ви всичко, така че действайте. Трябва да се уверим, че крайният резултат е Аштън да се изненада така, както никога досега. Трябва да спипаме всички на парахода по бели гащи. Но не убивайте Аштън. Трябва само да изнесем всички бали вълна от трюма. Трябва да накараме Аштън да се почувства безпомощен и да

приключи с животновъдството. Искам да остави всичко зад гърба си и да си замине като куче с подвита опашка. — Той прочисти гърлото си. — Разбирате, че Аштън не трябва да ме вижда. — Той огледа лицата им, за да се увери, че са го разбрали. — Ще бъда наблизо, за да се позабавлявам с унижението му — сви ръката си в юмрук. — Но пак повтарям: помнете, че каквото и да се случи, Аштън Йорк трябва да излезе от това премеждие жив! — Станфорд размаха юмрука си във въздуха. — Сега да тръгваме! — изкомандва. — Да изпреварим парахода и да му препречим пътя с отрязани дървета!

Мъжете тръгнаха напред, а Станфорд след тях. Разсмя се гърлено. Хората му все още не разбираха какви бяха мотивите му. Но те бяха доволни, че получават заплати, и не виждаха никакъв смисъл да задават въпроси.

Докато яздеше под сенчестите дървета, мислите му се върнаха към Бианка. Тя неочаквано се бе превърнала в пречка за него. Но сега във фермата я пазеха добре. Докато ровеше в сандъчето със скъпоценности и монети, трябваше да внимава за нея. После щеше да я убие. Повече нямаше да му трябва.

ГЛАВА 26

Аштън не можа да заспи и внимателно стана от койката, като гледаше да не събуди Саша. Нито звездите, нито изпитото шампанско можеха да изтрият съмненията и грижите му като собственик на ферма. Изглежда, му бе писано всеки ден да се натъква на препятствия. Ако нещата бяха наред, не би избрал точно този момент, за да изнесе вълната на пазара. Щеше да почака, докато станеше по-дълга и по-дебела, за да ѝ вземе по-добра цена. Но така, както стояха нещата, нямаше друг избор, освен да се съгласи с всяка цена и да твърди, че е добра. Докато Саша стоеше до него и му се доверяваше, мислеше, че той няма да позволи светът да се разпадне около нея.

В каютата вече се процеждаше утринната светлина през малкия люк над койката, когато Аштън obu бричовите си. Загледа се в нея, в дългите ѝ мигли, натежали от съня, и в бузите ѝ, розови като на дете.

Наведе се над нея и леко я целуна по устните. По тялото му моментално премина тръпка на наслада, дори при този невинен допир. Памучната ѝ нощница бе захвърлена до нея и както спеше гола и доверчива, му се стори още по-прекрасна.

Но тъй като не искаше да я събуди, Аштън отстъпи от койката и приключи с обличането. Погледна колана с револвера, сви рамене, но го опаса около кръста си. Така бе свикнал с него, че когато го нямаше, се чувстваше гол. Много отдавна се бе научил да не се доверява на нищо, което пълзеше, ходеше или говореше в Австралия. Изключенията не бяха много — Саша, Криспин и Руфус. Сърцето му се сви, като си спомни за Руфус. Все още не можеше да повярва, че е мъртъв.

Като се помъчи да прогони спомените, които отчаяно го преследваха, Аштън отвори вратата и излезе. Погледна Саша за последен път, усмихна се и тихо затвори вратата.

Утринният въздух бе хладен и наситен с аромати. Аштън премина покрай цяла редица кабинни, докато най-сетне стигна до палубата и с цялата си тежест се облегна на парапета. Жълтите цветове

на мимозата светеха на сутрешното слънце, а в короните на високите дървета от двете страни на реката пееха и цвърчаха папагали. В далечината се обаждаха птици и животни.

Неочаквано нещо изтропа и витлата на парахода заседнаха. Аштън застана нащрек. Наведе се над парапета и изтръпна, когато видя каква е причината за спирането на парахода. Без да се замисля, извади револвера от кобура и продължи да разглежда дървото, което пречеше на парахода да се движи.

— Какво става? — попита един мъж зад него, последван от тълпа любопитни, които бяха наизлезли от кабините.

Аштън ги погледна и видя, че те предвидливо са извадили оръжията си, защото знаеха, че във всеки един момент можеше да им се наложи да ги използват. Параходът щеше да бъде нападнат.

Чарлз Келтън, капитанът, излезе от кабината си с една карабина, а кормчията и останалият екипаж последваха примера му и се въоръжиха с пушки и пистолети.

— Мисля, че е най-добре да се разположим и от двете страни на палубата, а след това да се приготвим за атака — извика Аштън и прецени, че гъстата растителност от двете страни на реката може да скрие много ездачи. — Бързо!

Хората направиха приготовленията и не след дълго се чуха гърмежи и тропот на копита от дясната страна. Мъжете отляво веднага се прехвърлиха и ездачите бяха пресрещнати със залп от всички оръжия, което не им позволи да се приближат.

Саша се стресна от гърмежите. С изплашени очи потърси Аштън в каютата.

— Не! — изплака. — Аштън! Сега пък какво?

Скочи от койката и бързо се облече. Прокара пръсти през косата си и излезе от каютата. Сърцето ѝ сякаш щеше да изскочи, когато видя Аштън между другите мъже. Тя отиде и се присламчи до него и без да го пита, извади другия му револвер. Прицели се в ездачите и стреля, а после едва не падна, когато той я забеляза и със сила измъкна револвера от ръката ѝ.

— Саша, прибирай се веднага в каютата! Господи, жено, не виждаш ли, че смъртта ни гледа в очите!

Саша остана на място и потръпна, когато покрай главата ѝ прелетя куршум със странен трептящ звук. Въпреки че коленете ѝ

трепереха и сърцето ѝ биеше до пръсване, Саша дръпна револвера от ръцете на Аштън.

— Аштън, винаги намираш най-неподходящото време да ми се караш. Докато го правиш, може да ни застрелят и двамата. Сега ме остави. Мога да стрелям.

Куршумите чукаха по външната страна на парахода и ги накараха да се обърнат и да продължат да стрелят. Саша се прицели, затвори очи и дръпна спусъка. Този път откатът наруши равновесието ѝ. Тя неловко падна назад и си удари гърба в дървената палуба. Но отново си намери място до Аштън и продължи да стреля. Изведнъж спря и въздъхна, защото неочаквано разпозна един човек в групата на нападателите.

— Станфорд Сидуел — прошепна и пребледня. — Значи той...

Устните ѝ се разтвориха от изненада, когато Станфорд се сви, улучен от куршум, и се хвана за лявата ръка, откъдето потече кръв и се стече по ръкава на елегантния му костюм.

— Улучих кучия син! — извика Аштън и гърлено се разсмя.

— Ти също си го видял? — попита Саша и се притисна към него, доволна, че стрелбата бе прекратена и нападателите бързо се оттеглиха. — Видя ли Станфорд Сидуел?

Аштън се прицели и стреля по един от нападателите, а после прибра димящия си револвер в кобура.

— Да, видях го, но съм убеден, че той не искаше да го видя, камо ли да го улуча. — Той взе револвера от ръката ѝ и го пъкна в кобура на другото си бедро. — Копелето. Няма да спре, докато не разкрие...

Саша го дръпна, впечатлена от думите му, и странния блясък в очите му.

— Докато разкрие какво? Какво искаше да кажеш?

Той я погледна за момент, а после отмести поглед към храстите, където бяха изчезнали ездачите.

— Нищо — отвърна и потърка веждите си с ръка. — Съвсем нищо.

Разочарована, защото знаеше, че Аштън я излъга, Саша пристъпи към него и отново го накара да я погледне.

— Аштън, не мислиш ли, че вече е време да ми кажеш какво се е случило между теб и Станфорд? — попита и сложи ръце на бедрата си. — Не е само заради омразата. Има и нещо друго. Не мислиш ли, че

имам право да зная, след като и аз съм прицел на отмъщението му точно толкова, колкото и ти? Аштън, не си честен с мен.

Тогава капитан Келтън пристъпи към Аштън с протегнатата ръка.

— Синко, бих искал да ти благодаря за всичко, което направи тази сутрин — каза той и енергично му стисна ръка. — Не се случва всеки ден да нападат парахода ми. Въпреки че сме добре въоръжени, аз не ставам за командир.

Беше едър мъж, облечен в тъмносин костюм със златни копчета и дебел мустак, който подскачаше нагоре-надолу, докато говореше.

— На теб дължим всичко, синко — продължи капитанът. — Ти ни спаси.

Аштън се усмихна и въпреки бронзовия му загар пролича, че се изчерви.

— Радвам се, че съм ви бил полезен, сър — каза той, но се чувстваше виновен, защото бе причината да атакуват парахода.

— Когато пристигнем в Нарунг, ще настаня теб и дамата ти в най-хубавия хотел и лично ще се уверя дали ви сервират най-добрата храна и най-хубавото шампанско — каза капитан Келтън и пусна ръката на Аштън.

Усмихна се на Саша, а по очите му личеше колко е възхитен от нежната ѝ красота.

— Как ви звучи, госпожо? Със съпруга си можете да изкарате един хубав празник, преди да се върнете в овцефермата си.

Саша се изчерви, когато той спомена „съпруга“ ѝ. Тя сведе очи, а когато Аштън я хвана за ръка, се осмели да отговори на капитана:

— Да, би било прекрасно. Аштън и аз ще се възползваме от вашата щедрост — промърмори и се сви още повече, когато Аштън собственически я прегърна през кръста.

Това, което се бе случило предната нощ, все още бе в мислите ѝ. Как я беше любил и с колко любов му бе отвърнала тя.

Но дали я обичаше достатъчно, за да се ожени за нея?

Да, това бе, което тя искаше. Вече бе започнала да забравя Удроу Ръдърфорд и начина, по който я бе изоставил. Въобще не можеше да си представи, че Аштън може да ѝ обърне гръб.

Да, искаше да му стане жена. Колко хубаво би било най-сетне да му се довери и да го заобича с цялото си сърце.

Саша го погледна с обожание и отново се изчерви, защото видя, че той е забелязал нещо ново в очите ѝ.

— Нека почистим реката от трупите, за да тръгне отново параходът, а след това ви каня на закуска на моята маса — каза капитан Келтън и им се усмихна.

— Звучи чудесно — отвърна Саша и отново се спогледаха с Аштън.

Тя угрижено огледа брега, като се съмняваше дали Станфорд и хората му наистина са си отишли. Дали беше безопасно за Аштън, че влезе в реката да чисти трупи? Ами какво щеше да стане, ако Станфорд и наемниците му се върнеха? Чудеше се какво ли избягва да ѝ каже Аштън за миналите си отношения със Станфорд Сидуел? Сигурно бе нещо твърде важно за измамника, за да предприема такива отчаяни стъпки.

Капитан Келтън се отдалечи и започна да раздава заповеди на хората си на висок глас. Аштън се обърна към Саша и леко я стисна за раменете.

— Върни се в кабината, докато параходът не тръгне отново — нареди ѝ с равен глас.

— Но Аштън, какво ще стане, ако Станфорд се върне? — започна да спори тя. — Доказах ти, че мога да отбранявам кораба също като мъж. Искам да остана до парапета и да наблюдавам, за да съм готова, когато се върнат.

Аштън тежко въздъхна.

— Саша, поне веднъж направи каквото ти казвам. Има достатъчно хора. — Той погледна през рамо. — Както и да е, но ми се струва, че наемниците няма да се появят повече. Тъй като Станфорд е ранен, сигурно е дал заповед да се върнат в овцефермата. — Аштън стисна зъби. — Ако има поне малко разум, ще напусне тези места толкова бързо, колкото му е възможно. Няма да търпя да се бърка повече в живота ни.

Саша се хвърли в ръцете му и го прегърна.

— Моля те, бъди внимателен. Аштън Йорк, обичам те с цялото си сърце. Не мога да понеса мисълта да те загубя.

— Саша — отвърна той и зарови пръсти в нейната дълга и блестяща коса. — Сладка моя Саша. Мислиш ли, че ще позволя да ми се случи нещо сега, след като съм открил човека, с когото искам да

прекарам живота си? — Задържа я на разстояние от себе си и ѝ се усмихна. — Скъпа, в Нарунг ще празнуваме — каза ѝ меко. — Нека извикаме свещеник да ни венчае. Това е съдружие, което винаги съм искал да склуча с теб — пълно и безвъзвратно обвързване.

От очите ѝ потекоха сълзи. За пореден път се хвърли в прегръдките му.

— Да, скъпи, това е всичко, което искам — пошепна тя и притисна бузата си до гърдите му. — Трябваше ми малко време, за да ти повярвам, че ме обичаш, заради Удроу...

Аштън леко я отблъсна и постави ръка на устните ѝ.

— Шшшш — пошепна. — Не говори отново за него. Отсега нататък съществуваме само ти и аз — а може би един ден и една дъщеря, която да прилича на теб, скъпа.

Саша сияеше и чувстваше как по страните ѝ се стичат сълзи. Надигна се на пръсти и го целуна с жар.

С безчувствена ръка и окървавен ръкав, Станфорд влезе в колибата и се хвърли в леглото. Бианка стоеше настрана, покрила устните си с ръце, но се стресна, когато той се обърна и я погледна с омраза.

— Кучка такава, какво стоиш и гледаш — каза, защото бе твърде слаб, за да извика. — Ела ми прегледай раната — намръщи се от болка. — Извади куршума от ръката ми и бъди внимателна. Не желая да ми остане по-голям белег от необходимото.

Бианка пристъпи, а сърцето ѝ започна да бие по-силно. Ако някога бе мислила да се отърве от този зъл човек, сега му бе времето. Но той като че ли бе прочел мислите ѝ и извади пистолета си.

— Хич не си го и мисли, кучко! — изсъска. — Този пистолет ще бъде насочен към теб през цялото време, докато ме режеш. Ако направиш дори едно подозрително движение, ще те застрелям, преди да можеш да мигнеш.

— Защо не накараш хората ти да свършат това? — оплака се Бианка и се наведе над него. — Загубил си доста кръв.

— Всеки от тях би желал да забие острието в тялото ми, но не за да ми помогне — отвърна Станфорд. — Освободих ги.

Бианка си напрягаше ума.

— Нима няма да имаш нужда от тях да ти помагат? — въздъхна тя. — И за какъв параход говориш? Там ли са те ранили? Но как може да се разрази битка на параход? — Изведнъж тя пребледня и се изправи, за да го погледне. — Освен ако ти не си го уредил... — каза отчаяно. — Станфорд, какво си направил? Случи ли се нещо с Аштън и Саша? Боже, наранил ли си ги?

— Млъквай, кучко! Стига с въпросите — рече Станфорд и пот изби по челото му, когато болката се усили.

Той извади нож от жилетката си и ѝ го подаде.

— Използвай това. Обгори го на огъня и след това извади проклетия куршум от ръката ми.

Бианка взе ножа и потръпна при мисълта да го забие в жестокото му сърце. Но това засега не бе възможно, защото той я държеше на прицел.

— Само едно нещо ми кажи — осмели се да попита тя. — Ранени ли са Саша и Аштън?

— По дяволите! Не са ранени — каза Станфорд и навлажни пресъхналите си устни. — Сега започвай! Трябва да се махнем. Не ми се ще да съм тук, когато Аштън дойде да ме потърси.

— Моля те, остави ме! — помоли го Бианка. — Само ще ти преча, ако ме вземеш. — Потръпна и устата ѝ пресъхна, когато той нагласи пръста си на спусъка.

— Идваш с мен! Трябва да се грижиш за раната ми. — Той се разсмя, а очите му злобно просветнаха. — Тогава ще те пусна. Върви в пустинята със себеподобните си. Съмнявам се дали и аборигените ще те искат при себе си. Ти на никого не трябваш. Безполезна си, чуваш ли?

Омраза изпълни Бианка. Пръстите ѝ стиснаха ножа по-силно. Сега не можеше да го убие, но скоро щеше да дойде и този ден, щеше да има някаква възможност. Щеше да изчака, докато настъпи точният момент. Искаше да го види да се гърчи, да моли за милост.

Станфорд я наблюдаваше внимателно, докато тя обгаряше острието на ножа му на огъня. Усмихна се лукаво. Бе се отървал от хората си, които вече му бяха в тежест и не възнамеряваше да ги използва в по-нататъшните си планове. Преди винаги бе работил сам. Трябваша му само наемници, за да изглежда почтен.

Планът му бе пропаднал, но той се надяваше природата да успее в това, в което той се бе провалил. Бе видял пукнатините и изсъхналата растителност. Знаеше, че при това положение възниква опасност от пожари. Един невнимателен абориген, който пали огън с две сухи клечки в храстите — и опустошението щеше да бъде пълно.

При тази мисъл Станфорд доволно се усмихна.

ГЛАВА 27

Нарунг, Австралия

— Обявявам ви за съпруг и съпруга — каза свещеникът и затвори Библията.

Саша погледна през сълзи Аштън. Беше облечена в бледорозова сатенена рокля с богат набор, а на главата си носеше бяло сатенено боне, върху което бе закрепен разкошен дълъг воал.

Той я обърна към себе си и се възхити от красотата ѝ, сякаш я виждаше за първи път. С треперещи пръсти повдигна воала и се наведе, след което леко я целуна по устните.

— Моята жена — прошепна. — Моята обожавана съпруга.

Саша се чувстваше на седмото небе. Думите му я караха да прелива от щастие, а когато обгърна кръста ѝ с ръка, го огледа от глава до пети. Носеше костюм и вратовръзка, косата му бе сресана така, че достигаше точно до яката на ризата му, лицето му бе получило бронзов загар от слънцето и на нея ѝ се струваше, че той е най-красивият мъж на света.

И беше само неин!

О, колко блажено се чувстваше!

— Поздравления — каза пасторът и се отдръпна, когато капитан Келтън пристъпи напред.

Саша забеляза, че носеше диамантена игла на вратовръзката си.

— Надявам се бъдещето да ви донесе само щастие.

— Благодаря — отвърна Саша и му се усмихна, когато взе ръката ѝ и галантно я целуна.

Бе много учудена, когато разбра, че капитанът всъщност е много богат човек и печели от големите стада овце, които притежаваше. След като се бе оттеглил от службата в морето, бе решил да постигне мечтата си и да живее спокоен и безгрижен живот по течението на река Мъри, поради което си бе купил параход. Огледа се и се изуми от разкоша в хотела, който също бе притежание на капитана. Фоайето, където току-що ги бяха венчали, бе просторно и светло. В него имаше

много впечатляващи неща — стенна живопис, свещници, разкошни букети, подканящи кресла.

Тапицираните столове изглеждаха направени точно за да седи човек върху тях и да пие шампанско. На гостите, които седяха пред облицованата в мрамор камина, сервираха бисквити и чай.

— Саша? Сладка моя? — каза Аштън и прекъсна мислите ѝ. — Готова ли си да се оттеглим в нашия апартамент?

Саша избърса очите си и леко се разсмя, като се изчерви.

— Извинявай, скъпи — промърмори. — Какво каза? Бях се замислила, докато разглеждах хотела на капитан Келтън.

— Капитанът каза, че апартаментът ни е готов — отвърна Аштън и се наведе, а дъхът му опари ухото ѝ. — Ще се оттеглим ли, скъпа, и да прекараме цялата вечер и цялата нощ насаме?

Саша отново се изчерви.

— Да, нека вървим — пошепна му в отговор. — Но апартаментът? Искаш да кажеш, че си наел апартамент?

— Капитанът каза, че само това е начинът да имаме най-хубавата стая в този хотел — каза Аштън и погледна през рамото си към капитан Келтън, който пушеше пурата си спокойно и се наслаждаваше на възможността да направи тези две гълъбчета най-щастливите хора в Нарунг.

— Колко мило — рече Саша и тръгна с него към чудесното вито стълбище в другия край на фоайето.

— Благодаря, капитане! — каза Аштън, а новият им приятел шеговито козирува.

Неочаквано взе Саша на ръце и я понесе нагоре по стълбището.

— Господи, Аштън! — възкликна тя и се разсмя, когато погледна към фоайето. — Моля те, пусни ме! Ставаме център на внимание.

— Те точно това очакват от нас — отвърна ѝ той. — Ние сме младоженци.

— Може би — рече Саша и си махна шапката, за да не падне. — Но още не съм свикнала да бъда младоженка — после погледна към роклята си. — Нито съм свикнала да нося такива хубави дрехи — погледна го загрижено. — Аштън, не биваше да харчим толкова много пари. Нито за роклята и шапката, нито за костюма ти. С тези средства можеше да купим част от доставките за „Хоумстед“.

— Можеше — отвърна Аштън, когато стигнаха до първия етаж и понесе Саша по коридора, осветен само от свещите по стените. — Но Саша, днес се оженихме и аз искам да запомниш този ден с радост.

Спря пред една врата и натисна бравата. Отвори и я пренесе през прага.

— Както и да е, платиха ни добре за вълната — опита се да я окуражи. — А това е само началото. Следващия път, когато дойдем да продаваме, ще имаме два пъти повече вълна от сега — усмихна ѝ се. — А и цената ще е два пъти по-висока.

Не ѝ даваше сърце да му каже, че не си представя бъдещето толкова розово, колкото го описваше. В устата ѝ горчеше само при мисълта, че имаше възможност тяхната овцеферма въобще да не оцелее. Не искаше да развали този ден и затова остави всички грижи настрана. Реши да се остави на настоящето, да си мисли, че светът е толкова хубав и добър, колкото ѝ се искаше.

Огледа стаята и дъхът ѝ секна при вида на луксозната обстановка. Бе лесно да се забрави, че долу, по улиците на Нарунг, бе пълно със скитници, волски коли, файтони със спящи файтонджии и изморени аборигени, които спяха по верандите. Бе видяла няколко китайски предприемачи и много бездомни кучета, които спяха по земята. А тук като че ли бе едно късче от някакъв друг свят.

Също като фоайето, стаята бе просторна, светла и разкошно обзаведена. Всичко бе в бяло и дантели, като се започнеше от завесите и се свършеше с чаршафите и възглавниците, богато гарнирани отстрани с бяла дантела. Навсякъде бяха сложени вази със свежи цветя, които изпълваха стаята с аромата на английска градина. Две меки кресла бяха разположени отстрани на дивана, тапициран с бяло кадифе и поставен точно пред камината. Килимът също беше бял. Аштън леко мина по него, занесе я до леглото и нежно я положи отгоре. Тя забеляза с периферното си зрение бутилката шампанско и двете кристални високи чаши, които бяха сложени на масичка до леглото, докато нетърпеливите му пръсти я събличаха.

— Моята съпруга — каза Аштън и очите му потъмняха от страст. — Истина ли е това, Саша? Каза ли наистина само преди миг онези думи, които ще ни свържат завинаги? Действително ли стана моя съпруга?

— Моят съпруг — отвърна Саша и потрепера, когато той смъкна роклята от раменете ѝ, а след това и бельото, което покриваше гърдите ѝ. — Наистина ли си мой съпруг? Мислех си, че мъж като теб може да съществува само във фантазиите на една жена. Как би могъл да си истински? Толкова си красив, толкова мил, толкова прекрасен!

Тя въздъхна и затвори очи, потъна в наслада, защото той, вместо отговор, започна да целува шията ѝ, а после засмука връхчето на една от гърдите ѝ. Разтърсена от желание, Саша бързо се освободи от останалите си дрехи. Аштън нежно галеше цялото ѝ тяло и покри устните ѝ със своите. Целуваше я бавно и горещо, а тя се отпускате постепенно в една приятна и мъглива бездна. Тръпка премина по тялото ѝ, когато ръката му намери едно топло и скришно местенце. Продължи да я гали там, а тя изстена и изви глава назад, при което Аштън покри бялата ѝ като мрамор шия с целувки.

Аштън стана от леглото и докато се събличаше, Саша го наблюдаваше с възхищение и се радваше на красотата на мускулестите му ръце. След като свали и ботушите си, той се присъедини към нея в леглото. Легна върху нея и се наслади на меките извивки на тялото ѝ. Когато влезе дълбоко в тялото ѝ, Саша се изви към него и започна да движи таза си ритмично. Харесваше ѝ да я люби, а ласките му запалиха огън в гърдите ѝ.

— Скъпа моя, колко много те обичам! — пошепна в ухото ѝ.

Тя описа чертите на лицето му с показалеца си.

— Аз те обичам от толкова отдавна — прошепна тя в отговор. — Толкова, толкова отдавна!

— Само ако знаех — каза Аштън и спря за момент, за да види по-добре чертите на лицето ѝ, деликатни и правилни. Очите ѝ сияеха от любов.

— О, Аштън, трябваше да разбереш — рече Саша и нежно го погали по бузата. — То беше в очите ми. Беше във всяка дума, която ти казвах.

— О, да, виждах и чувах, но нямаше как да съм сигурен — отвърна меко той. — По това време много чувства трябваше да носиш в душата и сърцето си.

— Но никога вече — пошепна Саша, прегърна го и силно се притисна в него. — Никога вече — целуна го по бузата. — Люби ме, Аштън! Люби ме цяла нощ.

— Колко лесно е да изпълня желанията на моята лейди — каза Аштън и се разсмя.

Продължи да се движи ритмично в нея, а желанието го завладяваше все по-силно и по-силно, като че ли бе понесен от дивите ветрове на Австралия.

Телата им се преплетоха, а страстта им се сля в един общ поток от неистово желание. Нуждата им един от друг ги понесе към върха, а после им донесе приятно успокоение и пълно човешко щастие.

Бианка вървеше пеша редом със Станфорд, който яздеше. Коремът ѝ тежеше и я караше да се чувства тромава, но и той не се чувстваше по-добре, защото ръката му висеше тежко на една страна. Не ѝ бе предложил кон, но и да беше, тя нямаше да се качи. Твърде много се безпокоеше за нероденото си дете. Датата на раждането беше опасно близо. Откакто бе последвала Станфорд в пустинята, бе преживяла много трудности и те щяха да ѝ стигнат за цял живот. И тя, и детето, което носеше в утробата си, бяха преживели много мъчения.

Трябваше да издържи само още малко...

Като разбра, че вече не е в състояние да направи нито една крачка повече по сухата, напукана земя, Бианка забави ход и после спря.

— Станфорд — проплака, а слънцето сипеше жар отгоре ѝ, като че ли се намираще в пещ. — Моля те, не продължавай! Аз... не зная... дали...

Той избърса потта от челото си. Погледна към нея през рамо.

— Не сме изминали и миля, а ти вече се оплакваш? — изръмжа и присви очи към корема ѝ. — Ако не беше този товар, който носиш пред себе си, нямаше да има защо да се оплакваш — продължи да я гледа с отвращение. — Как забременя точно сега, след като толкова години си спала с кого ли не?

— Радвам се, че не ти си бащата — каза тя и сълзи потекоха от очите ѝ, когато срещна погледа му. — Дори не те познавах, когато забременях. В крайна сметка, Господ се е сетил и за мен. Поне няма да имам кошмари, че един ден детето ми може да стане като теб.

Станфорд остана безмълвен за момент, а после пришпори коня си.

— Тръгвай, кучко! Остава ни още малко път.

Бианка се огледа и установи, че вървят по земята, която принадлежеше на Аштън и Саша. Далеч на хоризонта можеше да види пасящи овце, както и мъжа, който ги наглеждаше, както и едно куче, което тичаше около стадото и лаеше. Личеше, че е обучено да ги държи близо една до друга.

След това погледна към Станфорд и тръгна полека след него.

Най-сетне той спря и слезе от седлото, като придържаше ранената си ръка.

— Това ще свърши работа — каза и посочи към гъст евкалиптов храсталак, който прикриваше входа на пещера. — Никой няма да ни намери тук. Просто се разхождах насам и случайно открих тази пещера. Входът е скрит зад този гъсталак.

Бианка се хвана за кръста, изстена, после се протегна и угрижено изгледа входа на пещерата.

— Тук ли възнамеряваш да живеем? — попита със слаб глас. — Защо, Станфорд? Защо не си останахме в колибата? — Тя потрепера. — Сигурно е пълно с пълзящи гадини.

— Спри да се оплакваш — каза Станфорд, докато завързваше коня за едно дърво. — Винаги се оплакваш. Ти си напълно ненужна, курво, напълно и никому ненужна.

— Тогава защо не ме остави в колибата? — изплака Бианка. — Защо въобще ме доведе в пустинята? Само аз съм ти била подръка. Но и добре ти вършех работа.

Станфорд сви рамене.

— За повечето неща — да — каза и ритна един камък. — Мога да си спомня един-два пъти, когато си се справяла добре. — Усмихна се презрително. — Знаеш за какво ти говоря. — После я хвана грубо за китката. — А сега те влача с мен, защото нямам доверие на голямата ти уста. Няма да позволя да издрънкаш на Саша всичко за мен и плановете ми.

— Какви плановете? — попита Бианка, но много добре знаеше, че той няма да ѝ каже нищо.

Станфорд дори не я чу. Пусна китката ѝ и се загледа в далечината с присвити очи.

— Надявам се, че няма да останем тук дълго. Онова копеле Аштън сигурно скоро ще посегне към ковчежето. И как да не го

направи? За да вземе богатствата в него, само трябва да протегне ръка.

Бианка пребледня. Въпреки че не можеше да попита направо, вече имаше смътно подозрение с какво се е занимавал Станфорд в последните няколко месеца. Искаше да забогатее за сметка на друг човек, а после да се представя за почтен. Този път щеше да се опита да вземе каквото искаше със сила и това щеше да постави в опасност не само Аштън, но и Саша.

Бианка погледна револверите му, а после вътрешно се усмихна. Бе започнал да става непредпазлив. Доверяваше ѝ се твърде много. Вече почти нея държеше на прицел. А и бе забравил, че ножът, с който извади куршума от раната му, бе все още у нея. В момента, когато той най-малко очакваше, щеше да забие ножа в престъпното му сърце и да го убие. Щеше да защити Саша на всяка цена. Независимо от това дали самата тя щеше да живее, или да умре, Саша щеше да бъде майка на детето ѝ. Детето заслужаваше по-добър живот, отколкото тя можеше да му осигури. Щеше да израсне в дом, пълен с любов, и хората един ден щяха да го уважават.

— Помогни ми да вкарам жребеца в пещерата — нареди Станфорд.

Бианка отиде до коня и свали дисагите. Неочаквано се почувства обнадеждена. Ако Саша и Аштън някой ден използваша съкровището, нямаше ли и нейното дете да живее добре? Обърна се и се намръщи, докато гледаше Станфорд. Да, той трябваше да умре, но тогава, когато щеше да му се живее най-много. Може би точно когато си помислеше, че богатството е паднало в ръцете му...

Тя се усмихна и занесе дисагите вътре. Сложи ги на земята до една дупка и не се трогна, когато от нея излезе гризач.

ГЛАВА 28

Пустинята „Хоумстед“

Безгрижните дни и нощи извън „Хоумстед“ сега се струваха на Саша като сън. Веднага след като се прибраха у дома, като че ли отново попаднаха в нескончаем кошмар. Вдиган от спираловидните течения на дивия вятър, из фермата като мъгла се носеше черен прах, пасището бе като изгорено от слънцето, което сякаш не слизаше от прашния хоризонт.

Саша стоеше отвратена до кухненската маса и отмяташе с ръка кичури коса със засъхнала пот и прах от челото си.

— О, Аштън, вече не можем да запазим нещо и една нощ — изстена тя и потрепера, докато гледаше парчето месо, което лежеше на масата пред нея. — Вчера заклахме животното, а сега месото бъка от червеи!

Аштън взе месото, отвори вратата и го хвърли на земята, където щеше да се опече не по-лошо, отколкото в пещ.

— Да го вземат мътните! — извика.

Облегна се на вратата и ядосано скръсти ръце, като се взираше в стадото, което стоеше неподвижно, като нарисувано под палещите лъчи на слънцето. При тази суша овцете бяха принудени да ровят с копита почвата и да търсят корени.

— Знаех, че в пустинята има опасност от суша, но не съм и предполагал, че може да бъде толкова опустошителна — добави тъжно. — Земята ни скоро ще бъде съвсем негодна, защото вятърът вдига почвата като прах. Тя просто изчезва във въздуха.

Саша отиде и застана до него. Проследи погледа му и сърцето ѝ се сви, когато видя овцете. Някои от тях търсеха сянка, като завираха главите си под коремите на другите, които се взираха в безкрая с гладни и празни очи. Младите и слабите бяха измрели.

Тя обърна поглед към небето. Слънцето не помръдваше и сипеше жар, а прахът се виеше и блестеше като злато.

— Ще свърши ли някога всичко това?

— Трябваше да попиташ как ще свърши — рече Аштън и поклати глава. — Пустинята постепенно се изпича от горещината. Земята е покрита със сухи каучукови дървета, трева и паднали листа и клони от евкалипт. Само една искра и...

Саша сграбчи ръката му, а очите ѝ се бяха разширили от страх.

— Дори не си го помисляй! — каза и буца заседна на гърлото ѝ. — Аштън, трябва да се молим за дъжд. Сигурно скоро ще завали. Сушата трае вече твърде дълго.

Аштън се намръщи и погледна небето.

— Да, мисля, че скоро ще има буря — каза той, но искрено се съмняваше.

Саша го остави, напои един парцал във вода и започна да бърше масата от месото и червеите.

— Повече не искам да чувам нищо за суша и пожари — рече със слаб глас. — Днес ще работя до припадък, както работих вчера, както ще работя и утре, и всеки ден, докато някога не се озова във, танцуваща под дъжда.

Аштън се разсмя. Взе парцала от ръцете ѝ и го хвърли на масата, а после я привлече в прегръдката си.

— Мириша на пот — оплака се Саша, но не се отдръпна.

Той бе нейната утеха. Той, ръцете му, чудесиите му целувки.

— Не и повече от мен — отвърна Аштън, целуна я леко по устните и махна кичур коса от лицето ѝ. — Скъпа, трябва да отида и да видя какво е положението на пасището. Ще ми обещаеш ли, че днес няма да се преуморяваш? Много е горещо. Бързо ще се изтощиш — целуна я още веднъж. — Не мога да позволя да се случи нещо на моята съпруга, нали така?

— О, Аштън, как можеш да мислиш за мен, при условие че ти си този, който излиза в тази жега — каза загрижено Саша и леко погали бузата му с ръка. — Погледни на какво ти е заприличала кожата. Дори шапката не те предпазва.

— Това е само част от опасностите, когато живееш в тази прашна, суха и негостоприемна страна — отвърна Аштън. — Дори силните мъже се борят с всички сили за оцеляването си. — Взе лицето ѝ в ръце и ѝ се усмихна. — Също и силните жени. А мисля, че съм си избрал най-силната от всички...

Саша се разсмя от сърце.

— Не съм сигурна как трябва да приема това. Да, доволна съм, че ме мислиш за достатъчно силна и способна да бъда с теб в пустинята, но се страхувам, че скоро ще стана слаба като всяка друга жена. Ще бъда много по-женствена, отколкото преди.

Никога не се бе чувствала повече жена от сега. Искаше ѝ се да докосне корема си и да усети онази част от нея, която скоро щеше да се превърне в дете. Още не бе споделила с Аштън, не и преди да се увери.

А сега вече бе сигурна!

— Сладка моя, никога не съм се съмнявал в твоята женственост, освен в онези редки случаи, когато се преобразяваш в Спайк — каза през смях.

— Чудя се дали някога ще забравиш това ужасно име? — рече Саша и се нацупи.

— Напомням ти го само когато ми даваше повод — отвърна той, а очите му святкаха.

— О? — намуси се тя и прокара пръст по устните си. — И какво да сторя аз? Да ти кажа може би, че нося нашето дете? Това ще бъде ли достатъчно доказателство за моята женственост? Мислиш ли, че някой, наречен Спайк, може да те направи щастлив татко?

Аштън пребледня и зяпна от изненада.

— Какво каза? — попита и отстъпи една крачка. — Ти си...

— Бременна? — рече Саша и дяволито му се усмихна. — Да, мисля, че е така.

Аштън силно извика. Сграбчи Саша през кръста и я вдигна във въздуха, а после внимателно я остави на земята и я прегърна. Целуна я с обожание и се отдръпна, за да я погледа, сияещ от гордост. Погледът му спря на корема ѝ и Саша сложи ръцете си върху него.

— В мен расте нашето дете, Аштън — промърмори и сълзи на радост потекоха по страните ѝ. — Никога не съм била толкова щастлива като сега!

Ръцете му потрепериха, когато ги постави върху нейните.

— Нашето дете! — Отново я прегърна. — По дяволите сушата! Тя е много опасна и за теб, и за детето. Как да те предпазя от нея? — замисли се и отстъпи назад. — Може би трябва да те заведе в Мелбърн, където ще се чувстваш по-добре.

Саша се възмути от предложението му.

— Никога! — отвърна и гордо вдигна брадичка. — Ще остана с теб. Аз принадлежа към това място. Няма да чуеш оплакване в нито един момент от бременността ми. Не бих понесла да съм далеч от теб в тези тежки и важни мигове.

— Но жегата... — каза загрижено Аштън, отиде до вратата и отново се взря в ада навън. — Проклета да е тази жега!

— Ще мине и това, Аштън — промърмори Саша, отиде до него и го погледна с обожание. — А докато не премине, ти обещавам да не се преуморявам. — Хвана го за ръка и го поведе навън, към портата. — Сега върви и виж как са овцете. Горките животни се нуждаят от повече внимание от мен.

Саша се върна в къщата и грабна шапката му, която висеше на един пирон на стената. Надигна се на пръсти, нахлупи я на главата му, а после шеговито го тупна по гърба.

— Там! — каза и сложи ръце зад гърба си. — Иди и поздрави Криспин. Кажи му да спре колкото за чаша чай. Тъкмо ще му съобщим добрите новини.

— Ще бъде много щастлив да го чуе — отвърна Аштън и се затича. — Той ще бъде като втори баща на нашето дете.

— Може да му стане кръстник, ако желаеш — извика Саша и махна с ръка на Криспин, който бе тръгнал към хамбара.

Аштън се обърна, отправи ѝ още един поглед, изпълнен с любов, и отиде да оседлае коня си. Саша го погледна, докато яздеше по сухата като прахан земя. Страхуваше се какво ще намери той на пасището. При тази горещина повечето от агънца, които се раждаха, нямаше да преживеят първия си ден. През последната седмица дори не успяха да преброят колко от тях умряха.

Саша се вираше през праха и маранята и видя, че някой се приближава в закрыта каруца. Застана в сянката на портата, за да го изчака. Когато фургонът спря наблизо, тя видя два изморени, запотени коня с наведени глави. Коларят носеше черен костюм, а сивата му коса бе сресана назад и разкриваше тясното му и бледо лице. Очите му изглеждаха безчувствено сиви, а усмивката му разкри два реда отворителни жълти зъби.

— Добър ден, госпожо — рече мъжът и направи опит да ѝ се поклони, както беше седнал.

Непознатият пусна юздите, скочи от седалката, дойде и настоятелно се взря в нея.

— Мога ли да ви заинтересувам с моите предложения? — попита и махна с ръка към колата. — Имам богат избор от плочи — всякакви видове и размери.

Саша въпросително повдигна вежда.

— Плочи? — попита и любопитно погледна към покрития с брезент фургон. — Какви плочи?

— Надгробни камъни, мадам — отвърна продавачът, засегнат от недоверието ѝ. Продавачът бавно се усмихна и сивите му очи присветнаха. — Човек винаги трябва да е готов да посрещне смъртта, дори да изпише последните думи за вечен покой върху надгробния си камък.

Саша пребледня и буца заседна на гърлото ѝ, защото неочакваното появяване на този зловец продавач можеше да се окаже зла поличба. Вече бе решила да му каже да си върви, но той бързо отиде, отметна брезента на една страна и отдолу се показаха всякакви видове и размери надгробни плочи, сякаш фургонът бе едно малко гробище.

— Сър, моля ви да отидете другаде с вашите... с вашите стоки — каза Саша и извърна очи. — Мен... не ме интересуват.

Но продавачът съвсем не беше разубеден и продължи:

— Мога да извадя една наистина подходяща за вас, прекрасна лейди. — Взе една плоча и я понесе към портата. — Зная, че стиховете са най-подходящи. — Направи пауза, а после продължи, като очите му нито за момент не изпусаха Саша. — Изглеждате ми образована лейди. Може би пишете стихове? Мога да гравирам ваши собствени стихове върху камъка, ако пожелаете.

Саша усети, че у нея се надига гняв, обърна се и го погледна в очите.

— Сър, ако веднага не напуснете собствеността ми, ще бъда принудена да ви покажа колко добре се справям с карабината — заплаши го и сложи ръце на бедрата си. — Сега си вземайте камъните и идете да ги продавате на някой друг. Имам за какво друго да мисля, не за... смъртта.

— Мадам, по време на суша и опустошение като сега човек трябва да мисли и за смъртта — отвърна тъжно продавачът.

Аштън яздеше в бърз галоп към къщата. Саша въздъхна от облекчение, когато той спря до фургона. Тя се забърза и застана до него, когато той слезе от коня.

— Кажи на този човек да си върви, Аштън — промълви с треперещ глас. — Не желая да бъда... обезпокоявана повече от присъствието му.

Аштън сложи ръце на револверите си и това бе единствената покана към продавача, който скоро вече се отдалечаваше сред облак червен прах.

— Дойдох да ти кажа какво са намерили нашите хора вчера, докато са се навъртали край фермата на Станфорд — каза Аштън.

— Намерили? — скова я внезапен страх.

Бианка. Не бе имала възможност да отиде да я види, откакто с Аштън се бяха върнали от Нарунг.

— Какво, Аштън? Кажи ми!

— Станфорд е зарязал фермата, както и всички говеда и овце — рече тихо Аштън. — Животните, които бяха още живи, не ставаха за нищо и ги застреляхме. А колкото до Станфорд и хората му, само Бог знае къде са.

Саша мислеше за Бианка.

— Аштън. — Тя го дръпна за ръката. — Какво е станало с Бианка? Нея... Станфорд също ли я е изоставил?

— Изглежда, че не — каза Аштън и пое дълбоко въздух. — Не я е оставил там. Няма никаква следа от нея.

Саша се намръщи.

— Горката Бианка! Какво ли ще стане с детенцето ѝ, когато се роди? Дали ще има някакъв шанс, Аштън? Дали ще има някаква възможност да живее нормално?

— Дете? — попита смаяно Аштън. — Тя е бременна?

— Да — отвърна Саша и въздъхна. — Скоро ще ражда.

Погледна го предпазливо, като си спомняше как Бианка я бе молила да вземе детето ѝ и да го отгледа като собствена рожба. Сега това бе невъзможно и Саша се съмняваше дали въобще и Бианка, и детето щяха да оцелеят. Да се оставиш на милостта на Станфорд Сидуел, бе само по себе си смъртна присъда.

Вътре в пещерата, където палещите лъчи на слънцето не можеха да я достигнат, Бианка чистеше див лук и го слагаше в гърнето с гозба, която готвеше на огъня. Станфорд редовно ги снабдяваше с прясно месо. Въпреки че пещерата се запушваше от огъня, Бианка бе доволна, че не бе изложена на непосилната жегга. Дните и нощите бяха приятно хладни, а и Станфорд не я бе докоснал, тъй като коремът ѝ изглеждаше отвратителен в неговите очи.

Станфорд влезе в пещерата, целият изпотен. Избърса челото си с ръка и я изтръска.

— Така не може вечно да продължава. — Седна срещу нея и извади пура от джоба на ризата си. — Вече е време. Почти свърших пурите.

Бианка погледна ръката му и ѝ направи впечатление колко лесно я движи. Бе достатъчно здрав вече. Беше се надявала да гангрения и да се наложи да я ампутират. Какъвто си беше суетен, нямаше да може да живее с такъв недъг.

— Имаш предвид, че скоро ще напуснем това място? — осмели се да попита Бианка. — Че ще се върнем в Мелбърн?

— Никога не съм ти обещавал да те върна в Мелбърн — рече грубо Станфорд, взе едно дърво от огъня и запали пурата си. — Но със сигурност мога да ти кажа, че скоро ще напуснем това място. Овцете на Аштън са изяли дори корените на тревата. А тревата се нуждае от дъжд, за да расте. — Той се разсмя. — Даже и акациите правят само една четвърт от обикновената си сянка. Листата им са изсъхнали и окапали.

— Но облаците, които се носят в небето, са празни — отвърна Бианка в стила на своя народ. — Те са облаци без вода.

— Да, а аз се надявам това да продължи още съвсем малко — каза злорадо Станфорд. — Животните на Аштън няма да преживеят тази суша. Той ще изгуби всичко. — Всмукна доволно от пурата си и изтръска пепелта в огъня. — Ще бъде принуден да потърси средства за храната си на друго място. Много скоро ще посегне към приказното ковчеже, за да бъде сигурен, че красивата лейди няма да го напусне. Запомни какво ти казвам, той скоро ще ме отведе до ковчежето.

Бианка сложи ръка на корема си. Споменаването на Саша ѝ напомни какво трябва да направи, когато детето се родеше. Саша трябваше да стане негова майка на всяка цена!

Огледа Станфорд и револверите му и осъзна, че приближаваше денят, в който щеше да се наложи да се изправи срещу този мъж и оръжията му с единственото си оръжие — ножа. Но тя имаше някои умения, за които дори Станфорд не знаеше. Някога бе живяла с цирков артист, който мятал ножове. Бе я научил на много начини за хвърляне на нож. Дори и днес можеше да хвърли нож толкова бързо, че човек да го види само като петно във въздуха. Досега не бе пропускала целта си. Бианка се усмихна вътрешно и се отправи към входа на пещерата. Недалеч едно динго гонеше кенгуру. Дингото убиваше, за да оцелее, точно както тя щеше да убие, за да оцелее детето ѝ.

Погледна в далечината. Горещият див вятър вдигаше прах към живописния залез.

ГЛАВА 29

Далеч в пустинята

Като размахваха факлите над главите си, аборигените тичаха и палеха всеки храст, който се мернеше пред погледа им. Храст след храст, дърво след дърво. Палеха, докато пламна цялата гора и огънят започна да хвърля зловещи отблясъци към небето, като прогонваше ужасените животни и те попадаха право в ръцете на дебнещите ги ловци.

Без всякакви пречки, огнената стихия се разпространи като огромно червено петно из цялата равнина...

Нощта беше ужасна. Саша се въртя и стряска в съня си, а памучната нощница, която бе облякла, прогизна от потта ѝ. Прахът бе паднал отново на земята и отникъде не се усещаше дори лек повей. От вратата и прозорците влизаше само жегата. Дори зората бе гореща и я завари будна в леглото. Сигурно просто бе задрямала, защото се стресна, когато установи, че Аштън вече не е до нея.

— Не можах да заспя — каза той, приближи се и се наведе над леглото да я целуне. — Гледах те. Изглежда, и ти се бореше с нещо в съня си.

Саша обви врата му с ръце и му върна целувката, а после го пусна, за да стане.

— Никога не съм се чувствала толкова зле. — Тя съблече мократа си нощница.

Сложи я на облегалката на стола да изсъхне, а след това нахлузи бельото и роклята си. Вече облечена, отиде до вратата и погледна към небето, лазурносиньо към хоризонта.

— Не, и днес няма да има дъжд — каза Аштън и започна да налива кафето. — Може би далеч в планината, но не и тук.

— Дойдохме в пустинята, за да живеем на чист въздух, а не за да дишаме този ужасен мирис на спечена почва и прах — каза Саша,

докато гледаше няколкото ездаци, които се бяха отправили към пасището, а под копитата на конете им се вдигаха облаци прах.

Докъдето ѝ стигаха очите, се простираше червеникавокафява равнина, а на хоризонта личеше изгорялата трева.

Подуши въздуха по-внимателно. Имаше някакъв особен мирис този ден, нещо, което вятърът донасяше от далечината в пустинята.

— Аштън, ела тук! — Тя му махна с ръка. — Помириши: подушваш ли това, което усетих аз?

Аштън застана до нея при портата. Облегна се и безмълвно се съсредоточи върху миризмата, която все още едва се усещаше през праха.

— Какво е това, Аштън? — попита Саша.

Подуши отново и пребледня, когато видя, че на хоризонта сивочерен облак затъмнява лазурното небе.

— По дяволите! — възкликна Аштън. — Дим! Това, което подушваме, е дим. Погледни отдолу! Пожар! О, господи, идва насам!

Коленете на Саша омекнаха, когато помисли колко бързо се разпространяват пожарите в тази страна, където дивите ветрове духаха и променяха посоката си от сутрин до вечер. А огънят бе съвсем улеснен от изсъхналата растителност. По пътя му нямаше да остане нищо.

— Саша, вземи няколко одеяла и иди бързо до реката! Намокри одеялата и се увий! — нареди Аштън. — Няма смисъл да се опитваме да спасяваме нещо друго, освен собствения си живот. Няма да остане време.

— Но какво ще стане с овцете? С конете? С говедата? — проплака тя, обхваната от паника. — Какво ще правят работниците ни?

— Не мога да мисля за стадата сега. В момента по-важното е човешкият живот. Ще препусна и ще наредя на всички да влязат в реката — извика Аштън и забърза към портата. — Побързай, Саша! Не си губи времето да спасяваш каквото и да било, освен живота си! Отивай в реката!

— Какво ще стане с Облак? — изплака тя и се хвана за портата така, че кокалчетата на ръцете ѝ побеляха.

Аштън се обърна и я погледна.

— Спаси себе си, Саша! — каза. — Спаси нашето дете!

Саша кимна. Влезе вътре и грабна няколко одеяла от шкафа. Хвърли последен поглед към къщата, в която бе преживяла толкова много и затича към сиянието на реката в далечината.

Дъхът ѝ почти спря, когато установи нещо друго. Вече не само надушваше дим, но виждаше и огън.

Гледката я накара да спре и да застане като закована на мястото си. Устните ѝ изпуснаха лека въздишка и очите ѝ се разшириха от ужас при вида на приближаващия пожар. Вятърът отново поде пламъците във вихъра си, завъртя ги и се спусна към гората, където започна да поглъща дърво след дърво.

— Аштън? — Надяваше се той да я чуе, да дойде с нея сега, защото по-късно вече можеше да няма тази възможност.

Сърцето ѝ се сви, защото той вече бе препуснал към пасището да предупреди останалите.

— О, Аштън, побързай! — зариде тя и усети, че сълзите ѝ отново потекоха по бузите.

Чуваше как пукат горящите клони и видя как я настигат гъсти кълба черен дим. Когато стихията напусна полето и заля с червени огнени езици гората, тя вече бе сигурна, че никаква човешка намеса не бе в състояние да я спре. Всичко щеше да изгори, къщата, хамбарите и другите постройки щяха да бъдат унищожени. Беше ѝ жал за животните, които щяха живи да изгорят. В крайна сметка мечтите им щяха да се превърнат в купчина пепел.

— Нищо няма да остане — рече си, докато навлизаше в сухия гъсталак. — Всичко! Може би дори ние няма да останем живи! Дали реката ще бъде достатъчна защита от разярения огън? Дали някога ще имам щастието да подържа детето си в ръце? О, има ли нещо честно в този живот? Отнема ми всичко скъпо! Винаги!

Когато стигна до реката, Саша влезе във водата и се потопи до кръста. С треперещи пръсти намокри одеялата. Уви се в едно от тях и запази другите за Аштън и Криспин.

Докато ги чакаше, останала без дъх, се замисли за дърветата, които докосваха повърхността с клоните си. Със сигурност щяха да прогорят и да паднат във водата. Когато това станеше, и тя, и всички останали трябваше да се придвижат към средата на реката, за да се предпазят от опасността. Страхуваше се, че щеше много да се измори, докато се бореше с течението. Колко ли щеше да продължи?

— Трябва да си пазя силите — каза си, за да се успокои. — Не е добре за бебето. Винаги трябва да мисля на първо място за детето си. Нашето дете!

Вече не виждаше над себе си небесната синева. Димът бе навсякъде — черен, плътен дим, който се движеше на кълба. Това означаваше, че огънят е опасно близо.

— Аштън! — изпищя Саша, отново обхваната от паника.

Той трябваше скоро да дойде, или...

Звукът от копита, подобен на гръм по сухата земя, я накара да се разридае от радост. Когато видя Аштън да слиза от коня, последван от Кристин, безмълвно благодари на Бога, че се е грижил за мъжа, когото обичаше.

Скоро се появиха и хората им. Стана ужасна бъркотия, когато конете бяха принудени да влязат във водата, последвани от ездачите. Някои се затичаха във водата, други се гмурнаха, но накрая се събраха в тесен кръг и зачакаха съдбата си.

Саша даде одеяла на Аштън, Кристин и останалите, за които стигнаха, а после се сви в ръцете на съпруга си. Почти спря да диша, докато гледеше как дърветата над тях се запалват. След това загуби контрол. Изпищя и се притисна по-силно в него, затвори очи, за да не гледа как пожарът се спусна към тях и с глух тътен погълна гората като купчина слама. Огнените езици заплашително се накланяха към тях.

— Да се придвижим към средата на реката — извика Аштън.

Двамата със Саша заплуваха един до друг, докато отидоха достатъчно далеч, за да не бъдат достигнати от падащите горящи клони.

Саша се бореше с течението и с разширени очи следеше какво се случва. Водата край брега като че ли също гореше, защото запалените дървета и клоните им падаха в нея и невинаги угасваха. Звукът от пожара и дивия вятър ѝ напомняше на бърз влак.

— О, Аштън! — Тя извърна очи от пламъците. — Какво ще правим?

Аштън вече не чувстваше нищо и просто гледеше как огънят поглъща целия му малък свят, а той не можеше да направи нищо. Последните пари, които бяха успели да спестят със Саша и бяха инвестирали в овцефермата, се превръщаха в дим. Целият им живот, бъдещето, щастието им! Какво щяха да правят? Не искаше да се върне

в Мелбърн като неудачник. Не искаше отново да излага Саша на опасност, но и не искаше да стават отново собственици на кръчма.

Дори му се стори смешно. И да искаше, нямаше как да стане. Нямаше пари да купи отново кръчмата в Йорк. Бе фалирал. Той и съпругата му бяха по-бедни от скитници...

Освен ако...

В очите му светна надежда, когато си припомни събитията от последните няколко години. Може би трябваше да се възползва от съдържанието на ковчежето, което се бе зарекъл никога да не докосва. Обстоятелствата го принуждаваха да забрави глупавите обети и празната гордост и да вземе това, за което се бе преборил със суперинтенданта Сайлъс Хауланд.

Саша забеляза надеждата в погледа му, който допреди малко бе безразличен и отнесен, отчаян от пълното им разорение.

— Аштън, какво има? — попита и нежно го погали по бузата. — За какво мислиш? Вече не ми изглеждаш отчаян. Защо, Аштън? Та ние изгубихме всичко.

Аштън я привлече към себе си и я прегърна.

— Не всичко — каза. — Ти имаш мен, аз — теб... А и...

— И? — попита Саша, която не можеше да устоява на вроденото си любопитство.

— Ще ти обясня по-късно — рече и загледа към брега, където земята вече бе започнала да изстива, а огънят бе далеч напред. — Трябва да изчакаме още малко, за да сме сигурни, че е безопасно да се върнем на брега. — Погледна Саша. — Няма да е никак красиво, скъпа.

— Горкото Облаче! — каза тя и зарови лице в ризата му. — Горкото красиво Облаче!

— Облак? — попита Аштън и повдигна с показалец брадичката ѝ, за да я накара да го погледне. — Не видя ли? Имах време да спася кобилата ти. Тя е в реката с останалите.

Саша невярващо се взря в него, а после протегна ръце и го прегърна.

— О, благодаря! — извика. — Много, много ти благодаря!

— Мисля, че вече можем да излезем от водата. — Той се освободи от прегръдката ѝ. — Можеш ли да плуваш сама, Саша?

— Да, предполагам, че ще се справя — отвърна тя и като че ли силите ѝ се бяха възвърнали, след като премина непосредствената опасност от огъня.

— Придържай се близо до мен и внимавай за падащи клони от опожарените дървета — рече Аштън и направи широк мах към брега. — И не се отчайвай, скъпа. Имам план, който ще реши всичките ни проблеми.

Бианка за пореден път притисна устата си с ръце, за да не изпищи, когато пламъкът протегна огнената си ръка през входа на пещерата, а после се оттегли.

Станфорд държеше едно одеяло на входа.

— Ела и ми помогни! — извика той. — Не трябва да допускаме димът да влезе вътре. За нас огънят не е опасен, но димът може да ни убие!

Като продължаваше да ридае, тя хвана другия край на одеялото и го опъна.

— Страхувам се! — изпищя. — Всичко навън гори! Всичко!

Очите на Станфорд светнаха.

— Всичко — повтори отново. — Фермата на Аштън и всичко, което притежава, ще изгори, цялото му имущество ще погине в пожара. Ето кое най-сетне ще прекърши волята му. Ще бъде принуден да посегне към сандъчето. — Той тихо се разсмя. — Но аз няма да бъда далеч. В моментна, когато го отвори, ще му пратя един куршум в гърба. Твърде дълго чаках. Най-накрая ще се отърва от това копеле и ще взема богатството за себе си.

Бианка го слушаше внимателно и потрепера при мисълта, че той можеше да дебне Аштън и подло да го убие. Дали и Саша щеше да бъде там?

— Разкажи ми за сандъчето — осмели се да каже. — Моля те, кажи ми. Така или иначе ще го видя.

Станфорд гърлено се разсмя.

— Ти? — попита с презрение. — Кучко, ако мислиш, че ще поделя богатството си с такава като теб, много се лъжеш!

Бианка пребледня.

— Какво мислиш да правиш с мен? — попита тихо. — Трябва ли въобще да питам? Ще ме убиеш, нали?

— Само Бог знае — отвърна Станфорд и очите му се присвиха от омраза. — Както виждам, вече не ми трябваш за нищо. Щях да те убия още във фермата, ако не се страхувах, че Аштън ще те намери. Тук, в тази пещера, се съмнявам, че някой друг, освен плъховете, ще открие тялото ти. В момента, когато огънят изгасне, можеш да започнеш да си казваш молитвите.

Разтърсена до дъното на душата си от думите му, Бианка пусна одеялото и направи няколко крачки назад.

— Трябваше да предположа — проплака тя. — Не трябваше да ти се доверявам!

— Върни се и хвани другия край на одеялото! — извика той, когато кълба дим започнаха да влизат в пещерата.

Бианка се поколеба, а после се хвана за корема, защото неочаквано я проряза силна болка, а след това още веднъж и още веднъж, докато остана без дъх.

— Бебето ми! — въздъхна.

Отпусна се на пода на пещерата и пак се хвана за корема. По челото ѝ изби пот и тя умолително погледна към Станфорд.

— Помогни ми: ще раждам. Детето ми! Нищо не бива да се случи на детето ми!

Станфорд стоеше и я гледаше със святкащи очи.

— Мислиш ли, че ми пука за глупавото ти бебе? — каза през смях. — Не виждаш ли, Бианка? Всичко се нарежда чудесно. Искях да се отърва от теб и бебето, а ти ми правиш услуга. Щом няма кой да държи одеялото, и ти, и детето ти ще умрете. — После сви рамене. — Да го бях планирал, нямаше да стане така добре.

Отиде до входа и погледна навън. Огънят се бе отдалечил, като бе оставил само гореща пепел.

— Тъкмо навреме. Огънят е угаснал. — Той се обърна. — Аз изчезвам.

— Не можеш да ме оставиш тук! — рече Бианка и отново стисна зъби от болка. — Как можеш да бъдеш толкова жесток?

— Как? — отвърна подигравателно той. — Само гледай!

Излезе навън и почувства, че горещината от пепелта прониква през подметките на обувките му. Засенчи очите си с ръце и погледна в

далечината. Трябваше да се придвижи сега и да се приготви да наблюдава Аштън. Ако бе сбъркал и Аштън никога не бе имал намерение да се докосва до ковчежето, всичките му усилия щяха да отидат по дяволите.

Но ако Аштън напуснеше овцефермата и се отправеше в посока, различна от Мелбърн, тогава Станфорд щеше да излезе по-хитрият от двамата.

Станфорд тръгна по горещата пепел през горичката, която се бе превърнала в множество тлеещи купчинки. Нямахше да го забележат през кълбата дим, който се издигаше от земята, и щеше да има възможност да се приближи достатъчно, за да наблюдава.

Силната воля и омразата помогнаха на Бианка да се повдигне на лакти и да допълзи до входа на пещерата. Изправи се бавно и тежко пое напред по изпепелената земя, без да изпуска от поглед Станфорд, който вървеше пред нея и въобще не подозираше, че го следва. Някак си щеше да се приближи достатъчно, за да го убие. Трябваше. Той просто трябваше да умре...

Ръката ѝ потрепера, когато повдигна полата си. Измъкна ножа, който бе прикрепил към дясното си бедро.

Още веднъж болката я накара да падне на колене. Прехапа долната си устна, за да не заплаче, изправи се с мъка и се вцепени, защото никъде не виждаше Станфорд. Но тя знаеше, че той не може да е много далеч. Щеше да го намери. Трябваше...

ГЛАВА 30

Саша и Аштън стояха, хванати за ръце, и се оглеждаха. Всичко бе унищожено — къщата, животните, градината. Сигурно само в ада можеше да съществува по-голямо опустошение. Черните останки все още пушеха. По пасището се стелеха жалките останки от овце и говеда. Гарваните, които бяха избегнали стихията, се спускаха над тях и обираха каквото беше останало.

— Дори по-лошо, отколкото си представях — каза Саша и потрепера. — Аштън, това... това ме кара да изпитвам някакво чувство на празнота. Работихме така усилено, а сега от всичко няма и следа.

Аштън се обърна към нея, сложи ръце на бузите си и решително я погледна.

— Казах ли ти, че имам план, който ще ни върне всичко? — попита. — Ще построим къщата отново. Ще купим дори повече овце. Не бивала предаваме мечтите си, Саша.

— О, Аштън, караш ме да се чувствам обнадеждена, когато не виждам никаква причина за това — рече Саша и въздъхна. — Какъв план? Не остана нищо, с което да работим и да започнем отначало. Това, в което вложихме всичките си пари, вече е само пепел.

— Саша, време е да ти кажа малко повече за моето минало — каза Аштън и нежно я хвана за ръката. — И този път, кълна ти се, ще ти кажа всичко.

Саша се намръщи, защото не ѝ хареса начинът, по който той говореше за миналото си. Като че ли очакваше тя да се откаже от него заради това, което представляваше. Дали това, което щеше да ѝ разкрие сега, щеше да я изненада? Дали нямаше да я накара да го обича по-малко? И какво ли имаше в миналото му, което да има някаква връзка с днешната трагедия? Сигурно бе свързано с плана, който бе споменал. План, който щеше да върне мечтите им.

— За какво става дума, Аштън? — попита и го погледна с очакване. — Искам да чуя всичко. Не се притеснявай да ми го кажеш.

Обичам те. Обичам те с цялото си сърце и нищо не може да промени това.

Аштън се разсмя, а в очите му заиграха пламъчета.

— Сладка моя, това, което ще ти разкрия, няма да бъде причина да ме намразиш. Това, което направих някога бе за доброто на честните трудови хора в Австралия. Когато открих неоспорими доказателства за корупцията в управлението и политиката на Мелбърн, започнаха да ме издирват, преди да имам възможност да разкрия мръсните дела на супер интенданта Сайлъс Хауланд.

— След това са те натикали в затвора — добави Саша. — Където, както ми каза, си се запознал със Станфорд Сидуел.

— Така беше — отвърна Аштън, хвана я за лакътя и я поведе към димящите развалини на къщата им. — Но тогава намерих сандък, пълен с пари и бижута и укрит в къщата на Сайлъс Хауланд. Бяха присвоени от трудовите хора в Австралия. Откраднах сандъчето и избягах, но преди това осакатих Хауланд.

— А после какво се случи? — попита Саша, чийто интерес бе грабнат от историята, и откри, че той е още по-невероятен, отколкото бе предполагала.

— Тогава не постигнах целите си — продължи Аштън. — Хората на суперинтенданта бяха верни нему, а не на властта. Но имах късмет, защото успях да скрия сандъчето.

С дисаги в ръка, Криспин пристъпи към тях. Той сложи свободната си ръка на револвера и се разходи с приятелите си в миналото, докато Аштън разказваше за деня, когато, вместо да стане герой в Мелбърн, бе хванат и хвърлен в затвора.

— И тогава Аштън Йорк, когото всички познаваха под името Лорънс Профит, прекара известно време в затвора, докато аз търсех начин да го освободя — добави Криспин. — Но всичките ми усилия отидоха напразно. Изглежда, всички ме презираха толкова, колкото и Аштън, само че аз не лежах в затвора. В деня, когато бе арестуван, Аштън работеше сам.

— Само така можех да бъда сигурен, че няма да се разкрийт имената на моите двама помощници. Криспин и Руфус. Най-добрите приятели, които някога съм имал. — Той хвърли на Криспин поглед, изпълнен с благодарност.

Криспин отиде до него и му подаде дисагите.

— Напълни ги догоре, Аштън. Време е някой да ти плати за времето, което прекара в затвора.

Саша зяпна от изненада.

— За какво говорите? — попита и с разширени очи се обърна към Аштън. — Какво означава това?

Аштън метна дисагите през рамо, кимна на Криспин и прегърна Саша през кръста.

— Време е да отида и да изкопая сандъка, за който ти говорех — рече той, докато вървеше с тях през пепелта. — Засега мисля да взема част от съдържанието му за личните си нужди. Когато се върнем в Мелбърн, ще уведомя властите къде е. Сега, след като Сайлъс Хауланд е свален от поста си, те ще бъдат много доволни да сложат ръка върху парите. Това ще докаже веднъж и завинаги вината му.

Аштън се намръщи.

— Засега мисля да взема толкова, колкото ще бъдат достатъчни да ми платят службата в името на родината и да обезщетят престоя ми в затвора. С тези пари ще можем да започнем отначало. Бих казал, че заслужаваме някаква награда.

— Аштън, прекрасно е, че си намерил начин да спасиш мечтите ни — промърмори Саша. — Искам го също толкова силно, колкото и ти. Но защо си чакал досега? — Щом си знаел къде са парите, защо не ги взе по-рано? Така нямаше ли всичко да бъде по-лесно?

Щеше да прозвучи егоистично, ако му бе казала направо, че и за нея животът би бил по-лесен. Но, от друга страна, едва ли би се гордяла толкова с постиженията си, ако не бе работила така упорито. Подарените неща нямаха особения сладък привкус на постигнатото.

— Ако трябва да бъде честен, Саша — отвърна Аштън, — бях решил никога повече да не се докосвам до проклетия сандък. Не исках. Тези пари са прокълнати да носят само мъки и страдания. Те са изкарани с пот на челото от трудови хора и са откраднати от тях. Но така и така съм решил да го изровя, ще се възползвам от него максимално. Ще изтрия петното от името си веднъж завинаги и ще взема каквото ни е необходимо за едно ново начало.

Саша погледна зад рамото на Криспин и видя, че останалите са се заели да спасяват каквото не бе окончателно унищожено от огъня. После отмести поглед към хоризонта — сив и задимен.

— Но, Аштън, ако ще ходиш да изкопаваш сандъка, не е ли по-добре да вземеш коня си? — попита Саша. — Ще ме вземеш ли със себе си, или пак трябва да се моля? Винаги ме караш да се боря със зъби и нокти, за да стана част от поредното ти приключение!

Очите му светнаха и изглеждаха още по-тъмновиолетови и красиви на фона на опушеното му лице.

— Скъпа, не се нуждаем от никакви коне — рече и се усмихна. — Не е необходимо да ходим чак толкова далеч, за да го изкопаем. Неслучайно съм избрал да живеем тук. Земята не е подходяща само за гледане на овце. Мястото е недалеч оттук. Въпреки че не исках да го виждам до края на живота си, някакво странно предчувствие ме караше да го държа наблизко.

Саша тихо се разсмя.

— Ти си бил много пресметлив — закачи се тя и пхна ръката си в неговата, докато все повече и повече се отдалечаваха от овцефермата, а след това дяволито го погледна. — Може би вече трябва да те наричам Лорънс Профит.

— Може би вече трябва да те наричам Спайк? — не й остана дължен той.

Саша отново се разсмя.

— Едно на нула за теб!

Те тръгнаха напред, прескочиха това, което някога бе оградата на овцефермата им, и продължиха покрай изгорели дървета, които й напомняха на овъглени скелети, докато стигнаха до песъчлива почва, по която вятърът бе оставил странни и красиви следи.

Аштън забави крачка и загрижено се огледа.

— По дяволите! — извика и огледа терена по-отблизо.

Накъдето и да погледнеше, всичко му се струваше непознато. Всички ориентир, които си бе отбелязал за мястото, липсваха. Това, което огънят бе пощадил, бе унищожил вятърът.

— Какво има? — попита Саша, когато той се отдалечи от нея и започна да оглежда хълмчетата пясък и пепел.

— Дори и след сто години няма да успея да намеря мястото — отвърна той с отчаяние в гласа. — Нищо не е такова, каквото си го спомням. Променило се е до неузнаваемост след последния път, когато наминах да го нагледам. — Ядосано захвърли лопатата и дисагите на земята.

— Искаш да кажеш, че наистина не знаеш къде е сандъчето? — попита тя и пребледня.

За момент си бе позволила да повярва, че съществува някакъв лъч надежда за бъдещето им.

Но сега?

Откакто бяха дошли в пустинята, не им вървеше. А сега и това не им бе писано да стане!

Аштън махна с ръка към падналите дървета, ответия от вятъра пясък, все още димящите купчинки пепел.

— Невъзможно е! — извика. — Пожарът и вятърът напълно са изменили терена. — Отчаяно прокара пръсти през косата си. — Загубено е завинаги, Саша! Завинаги!

Като почувства, че я обзема отчаяние, Саша грабна лопатата и решително започна да копае.

— Трябва да е някъде тук. Просто няма начин. Трябва да го намерим.

За миг остана безмълвен и го заболя, че отново я разочарова, но после го обхвана страх за детето. Отиде до нея и измъкна лопатата от ръката ѝ.

— Спри, Саша! — каза решително. — Само защото не можем да намерим проклетия сандък, не е дошъл краят на света. Ще намерим друг начин да уредим живота си. С Божия помощ ще се върнем в Мелбърн и ще спечелим пари, за да си отворим друга кръчма. Не е чак толкова страшно, както сама знаеш.

От очите ѝ потекоха сълзи, когато го погледна.

— Бъдещето ми изглежда толкова безнадеждно — изплака тя.

— Винаги има изход — отвърна той и леко я разтърси. — Не бива да се предаваш толкова лесно. Имаш мен. Скоро ще имаме дете. Нима не сме благословени?

Саша въздъхна тежко и изтри сълзите с опакото на ръката си.

— Неочаквано се почувствах изморена — пошепна. — Много, много изморена.

Аштън я прегърна.

— Саша, съжалявам, че не успях да направя най-доброто за теб — каза тихо. — Ще можеш ли да ми простиш?

Саша преглътна сълзите си и не си позволи да заплаче отново, защото ѝ бе съвестно, че го е накарала да се почувства виновен.

Освободи се от ръцете му и го погледна.

— Аштън, аз...

Думите, с които възнамеряваше да се извини, бяха прекъснати неочаквано от силен изстрел някъде наблизо. Те се обърнаха едновременно и се взряха през завесата от прах и дим към мястото, откъдето долетя звукът. Аштън веднага извади един от револверите си.

— Кой може да бъде? — попита Саша и хвана ръката му.

Присви очи и когато прахът се разнесе за момент, можа да види две тела, които лежаха недалеч едно от друго. Сърцето ѝ се сви, когато ги разпозна.

— Господи, не! — извика и хукна натам, без да слуша предупрежденията на Аштън. — Трябва да отида при нея! — проплака Саша и вдигна полите на роклята си, които се увиха около краката ѝ. — Бианка! Бианка!

Саша се свлече на колене до Бианка. Аштън прибра револвера си в кобура и клекна до тялото на Станфорд Сидуел. Той лежеше по корем, а между лопатките на гърба му имаше забит нож. Главата му бе извита настрани, в очите му витаеше безмълвният транс на смъртта.

Саша отмести настрани тежката коса на Бианка, напипа пулса ѝ и въздъхна с облекчение.

— Слава Богу, че си жива! — Тя взе главата ѝ в скута си.

Огледа я и видя, че върху десния ръкав на роклята ѝ има кърваво петно.

— Не съм ранена — увери я тихо Бианка. — Куршумът само ме одраска.

— Как се случи това? — попита Саша. — Защо сте тук? О, Боже, Бианка, толкова се безпокоях за теб! Къде те заведе Станфорд, след като изостави овцефермата си? Къде бяхте?

— Заведе ме... в една пещера близо до вашата ферма — отвърна Бианка, а гласът ѝ бе болезнено слаб. — Дебнеше Аштън и го чакаше да отиде при сандъка. След пожара ме остави в пещерата сама, за да умра при раждането. Аз... аз започнах да го следвам. Проследих го дотук и хвърлих ножа по него. Преди да умре, се опита да ме застреля.

Тя затвори очи и изстена, хвана корема си с ръце. После изплашено се втренчи в Саша.

— Детето! — извика. — Идва! Чувствам го! Раждането вече започна!

Пулсът на приятелката ѝ се ускори.

— Аштън! — повика го тя. — Ела тук! Ела ми помогни! Бианка ще ражда!

— Господи! — промърмори той, като побърза да коленичи в краката на родилката.

Разтвори краката ѝ, повдигна полата, свали бельото ѝ и го захвърли настрана. Обхвана го странно чувство на опиянение, когато установи, че главата на детето вече се вижда.

Погледна извинително към Саша, защото знаеше, че не му остава нищо друго, освен нежно да сложи двете си ръце от двете страни на главата на бебето и да чака Бианка да свърши останалото.

— Толкова боли! — проплака Бианка и започна да стене.

Саша се почувства прекрасно, когато видя как бебето премина от тялото на Бианка в очакващите ръце на съпруга ѝ. Закри устните си с ръце и усети, че от очите ѝ потичат сълзи, когато видя, че малкото момченце с розова кожа и вече набола черна косичка се ражда живо и здраво, след толкова мъка и страдание. Не можеше да се начуди как пръстчетата на ръчичките и крачетата му са едновременно толкова малки и толкова оформени.

Все още не бяха прерязали пъпната връв, когато бебето започна да рита с крачетата и да плаче.

— Толкова е красив! — извика Саша и разкъса полата на роклята си, за да го изтрие от кръвта и да го повие, а Аштън извади ножа си и внимателно раздели майката и сина.

Бианка бе затворила очи и дишаше тежко.

— Не искам да го виждам — каза и проплака. — Той е твой, Саша! Твой е!

— Бианка, сигурно не искаш точно това — промърмори Саша. — Погледни го! Той е свършен. Той е твое дете. Трябва да го искаш!

— Искам детето ми да живее по-добър живот от мен — отвърна Бианка, като все още отказваше да погледне сина си. — Той... Той никога няма да живее добре с мен. — Отвори очи и отчаяно се взря в ръцете на Саша. — Моля те, вземи го! Ти си толкова добра, ще бъдеш прекрасна майка.

Саша погледна безпомощно към съпруга си и видя угриженост в очите му. После се върна към Бианка.

— Моля те, вземи сина си и го подръж! — настоя. — Той скоро трябва да се храни, а ти си единствената, която може да стори това.

Бианка преглътна риданията си и погледна двамата си приятели.

— Ще нахраня сина си. Дайте ми го!

Аштън леко постави детето в обятията ѝ.

— Кожата му е бяла — каза тихо. — Това е добре, защото ще ви бъде по-лесно да го отгледате като свое дете, отколкото ако бе наследил тъмната кожа на моите хора.

На Саша отново ѝ се доплака, когато Бианка разголи едната си гърда и синчето ѝ допря устни до нея.

— Трябва да я заведем в Мелбърн, където за нея и сина ѝ ще се грижат добре — каза Аштън. — Остани с нея, Саша. Ще се опитам да направя носилка. Може би ще се намерят клони, които не са изгорели напълно. Пътуването до Мелбърн в такова нещо ще бъде кошмарно, но не виждам друг начин да я отведем дотам, при условие че всичките ни каруци и фургони изгоряха.

Саша кимна и седна до приятелката си. Замисли се за това, че все пак този ден Господ стори едно чудо, което да им отвлече вниманието от ужасите и огромните загуби. Роди се едно дете, а заедно с него и надеждата, че по-нататък ги очакваха и хубави неща.

— Той ще бъде твой — каза Бианка и хвана ръката ѝ. — Така ще направя, Саша. Точно така ще направя...

ГЛАВА 31

Мелбърн

Мирисът бе същият. Звучите бяха същите. Ако Саша затвореше очи, щеше да се види долу в кръчмата, боса, да сервира напитки на грубите клиенти, които само мислеха как да ѝ бръкнат под полата.

— Сладка моя, будна ли си?

Гласът на Аштън я накара да се просълзи. Знаеше колко унижен се чувства. Бе се борил със зъби и нокти да осъществи мечтите им, но независимо от смелостта и упорството му, се бе провалил. Те бяха изгубили битката. Върнаха се там, откъдето бяха започнали — в Мелбърн, на втория етаж над кръчмата на Йорк.

— Току-що се събудих — промърмори Саша и се обърна да го погледне.

Всъщност той въобще не беше мигнал, откакто се върнаха от пустинята късно през нощта. Нито пък тя.

Въпреки че им бе предоставена стая и удобно легло, не можеше да се успокои, докато не начертаеха плановете си за бъдещето. Главата ѝ бе пълна с мисли за това, как да накара Аштън да се чувства по-малко виновен за случилото се. Много добре знаеше, че каквото и да каже или да направи, Аштън до края на живота си щеше да се обвинява за случилото се.

— Добре, това означава, че си поспала — отвърна той, нежно махна няколко непокорни къдрици от челото ѝ и я привлече по-близо до себе си. — Чудех се по какъв начин да се отплатя на Сам за щедростта му, за това, че ни позволи да се приютим в стаите над кръчмата му. Скоро трябва да отидем да видим какво става с Бианка и бебето. Мисля, че са в съседната стая. Чувствам се неспокоен, задето ги оставихме сами Бианка се държа твърде странно снощи, не мислиш ли?

— Да, вярно е — рече Саша и наостри уши, за да чуе по-добре звучите, които долитаха от съседната стая.

Не искаше да ги оставят сами, но тъй като Сам бе така добър да им предостави и двете свободни стаи, Бианка бе тази, която бе настояла да спят отделно. Извинението ѝ бе, че бебето щеше да плаче през нощта и да смущава съня им. И понеже Саша знаеше колко изморен е Аштън, сърце не ѝ даде да откаже.

— Днес ще се опитам да взема заем — каза Аштън, като промени темата.

После стана от леглото и започна да обува бричовите си.

— С парите можем да отворим друга кръчма, да спестяваме и да направим втори опит да се заселим в пустинята.

Наведе се и се облегна с длани на леглото.

— Какво искаш да направя, Саша? — попита меко. — В крайна сметка всичко зависи от теб.

Тя въздъхна дълбоко и се взря в угрижените му виолетови очи. Знаеше колко нищожни бяха шансовете му да вземе заем. Ако му откажеха, какво щеше да стане със самоуважението му тогава? Щеше ли да понесе един такъв отказ? Сърцето ѝ се свиваше заради него, но едва ли имаше нещо на този свят, което можеше да стори, за да му помогне.

— Нима съм принудена сама да взема такова решение? — попита тя, а погледът ѝ бе умолителен. — Аштън, не е честно. Не можем ли да изчакаме няколко дни, преди въобще да предприемем нещо? Не може да сме толкова закъсали.

— Щедростта на Сам не може да продължава вечно, Саша — отвърна твърдо Аштън и започна да облича риза си. — И гордостта ми не може да понесе повече от това. Трябва да решим сега — обърна се към нея и я погледна. — Нямаме друг избор. В джоба ми се намират няколко монети, които ще ни стигнат да се нахраним днес, но ще дойде утре и утре...

Саша стана и започна да се облича, а по цялото тяло я избиваше студена пот. Всичките ѝ дрехи бяха изгорели. Дори парче сапун нямаше, за да се изкъпе. По-зле от това не можеше да бъде! Вече напълно облечена, тя прекара няколко пъти пръсти през гарвановочерната си коса и се обърна към него.

— Направи каквото трябва, Аштън. Мога да разбера.

Той нежно я хвана за раменете.

— Не ми каза какво предпочиташ. Кръчмата или пустинята?

Саша се намръщи при мисълта и за двете. Миризмата, която се усещаше чак на втория етаж, бе достатъчно напомняне за това, колко неприятно бе цял ден и цяла нощ да се занимава с простаци и пияници. Но идеята да се върне в пустинята също не бе добра — от нея направо я побиваха тръпки. Ами ако отново започнеха бедствията? Надали съдбата щеше да бъде толкова жестока!

— Пустинята — каза без по-нататъшно колебание и гордо го погледна. — Ако е възможно, ще се върнем в пустинята. Не би могла да ни уплаши толкова лесно.

Но се страхуваше, че вече са победени от това, дали той щеше да получи заем, зависеше дали щяха да имат прилично бъдеще заедно. Сложи ръка на корема си, защото се страхуваше за нероденото си дете.

— Тогава да бъде пустинята — отвърна Аштън и закопча колана си.

Прегърна я, целуна я леко, преди бързо да излезе. Саша отиде до прозореца, дръпна завесата и го загледа как уверено и гордо пресичаше улицата. Отмести се и наведе глава. Когато се върнеше, дали щеше да бъде толкова уверен? Дали нямаше да е бавно и тежко, а в очите му да се чете безнадеждност?

— Трябва да се заема с нещо — каза си тя. Отиде до леглото да оправи възглавниците и да сгъне одеялата, защото чаршафи нямаше.

После сложи длани на бузите си и огледа мизерната стая. На вратата се почука. Тъй като очакваше да се появят Бианка и бебето, се затича към вратата и я разтвори широко.

Остана като вцепенена, когато видя в коридора добре облечен мъж с куфар в лявата ръка.

— Саша? — попита мъжът тихо. — Саша Сиймур?

Тя се взря в тъмните му очи, а нейните собствени бяха пълни с учудване.

— Да, аз съм Саша — отвърна. — Защо питате?

— Мадам, опитвам се да ви открия повече от месец — каза той и притеснено се покашля. — Тази сутрин в хотела ми казаха, че сте наели стая в този ъъ... в това място — погледна над рамото ѝ. — Може ли?

Саша отстъпи настрана.

— Да, влезте, моля — покани го и забеляза особената му походка, докато прекрачваше прага.

— Реджиналд ван Клийв на вашите услуги, мадам — представи се непознатият и ѝ протегна ръка. — За мен е удоволствие да се запознаем.

Саша забеляза, че той сбърчи нос и се притесни. Явно причината бе отчаяната ѝ нужда от баня, затова отстъпи една крачка.

— Мадам, изпратен съм от Англия, за да ви търся — рече и отвори куфара си.

Очите ѝ се разшириха от изненада, когато човекът извади пакет документи.

— По каква причина искахте да ме намерите? — попита предпазливо.

Реджиналд остави куфара си настрана и сложи документите на масата.

— Моля да ги прочетете. — Подаде ѝ ги. — Моля, разгледайте ги бавно, за да ги разберете.

После бръкна в джоба на жилетката си и извади оттам дебел кожен портфейл.

— Имам и още нещо за вас — добави и отвори портфейла, който съдържаше солидна сума банкноти.

Понеже никога преди не беше виждала толкова пари на куп, сърцето ѝ прескочи един такт. Погледна още веднъж към неочаквания посетител, после и към парите, и към документите. Като трепереше и се страхуваше да зададе всички въпроси, които я вълнуваха, Саша вдигна документите. Останала без дъх, започна да чете. Страните ѝ почервеняха и колкото повече четеше, толкова по-слаба се чувстваше. След като ги прегледа, ги събра и ги върна на Реджиналд, а очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— В крайна сметка не ме е изоставил — промърмори, докато държеше в ръцете доказателствата, че Удроу Ръдърфорд я е обичал до последния си дъх. — Удроу... Удроу е завещал богатството си на мен? О, нима е възможно? Моят скъп Удроу ме е обичал толкова много? И... той... той е мъртъв?

— Удроу Ръдърфорд се е заразил с някаква болест на борда на кораба, докато е пътувал от Австралия за Англия. На смъртното си легло повика мен, своя адвокат, за да се разпореда с титлата и несметното си богатство. Продиктува ми ето това. Всичко, освен титлата и земите, оставя на вас. — Реджиналд отново се покашля и я

огледа от глава до пети. — Обещах на баронета да ви съобщя всичко лично. Съжалявам, че ми отне толкова много време да ви намеря.

Тя просто бе онемяла. Бе толкова щастлива да узнае, че Удроу никога не я бе изоставял. Бе я обичал до края на живота си. Бе спазил обещанието си към нея. Завладя я някакво чувство на самота, защото той си бе отишъл, а тя не бе там да го успокоява и да разведрява последните му дни. А докато е умирал, Саша го бе проклинала... Само ако знаеше...

После я споходи друга мисъл. Беше богата! Очите ѝ се разшириха при вида на дебелия портфейл. Струваше ѝ се нереално, че адвокатът взе ръката ѝ и пъкна вътре портфейла.

— Останалите пари са дадени на съхранение на една банка в Лондон — рече бързо Реджиналд. — Донесох ви достатъчно, за да се пригответе и да отидете в Лондон да получите наследството си. Надявам се, че правилно съм преценил — промърмори и я погледна неодобрително. — Може би, мадам, ще си набавите подходящи дрехи? А може би ще се наложи да отидете и на фризьор?

— О, ще направя всичко това — каза Саша, но мислите ѝ полетяха към Аштън и това, което можеше да стори за него.

Трябваше да му се отплати по някакъв начин за всичката му обич и доброта, за това, че я бе прибрал от улицата. Щеше да бъде изненада.

— Тогава ще си тръгвам — рече Реджиналд и взе куфара си. — Ще ви ангажирам място на следващия кораб за Лондон.

Саша го изпрати до вратата.

— Сър, не искам да се връщам в Лондон нито сега, нито когато и да било — промърмори и вдигна гордо брадичка. — Толкова много неща имам да върша в Австралия. Мога ли да съм сигурна, че ще се погрижите парите ми да бъдат прехвърлени в банката в Мелбърн? Ще ви платя добре за труда.

Реджиналд пребледня.

— Но, мадам, в Лондон ви очакват толкова възможности — протестира той. — Сега сте много богата жена.

— Сър, в Австралия също има много възможности — каза меко тя. — Тук искам да се сбъднат мечтите ми. Не в Лондон.

Адвокатът сви рамене.

— Както желаете — отвърна и кимна. — Ще уредя прехвърлянето. Приятен ден, мадам!

— Приятен и на вас — отвърна Саша и се усмихна. — И много ви благодаря, че спазихте обещанието си към Удроу.

Когато посетителят слезе по стълбите, Саша все още бе в шок. Взираше се безмълвно в портфейла, когато неочаквано на вратата се появи Аштън.

— Взех го! — извика, хвана я през кръста, вдигна я и я завъртя около себе си. — Нямах никакъв проблем с вземането на заема. Когато бях кръчмар, си извоювах авторитета на платежоспособен човек. Казаха ми, че мога да взема такава сума пари, каквато ще ми е необходима, за да възстановя овцефермата.

Саша се почувства замаяна от въртенето и всичко хубаво, което им се случваше днес, затова започна да се смее някак странно, като че ли бе пила.

— Аштън, пусни ме! — извика през смях. — Пусни ме, защото ще разпиляя всичките тези пари по пода.

Аштън незабавно спря и я остави да стъпи на грубите дъски. Погледна към портфейла, после към нея.

— Пари? — попита и вдигна вежди. — За какви пари говориш? Откъде ги взе?

Тя продължи да се смее и натика портфейла в ръцете му.

— Дори не съм ги броила, но зная, че вътре има достатъчно и за овце, и за всичко останало за нашата овцеферма. — Саша се забавляваше с удивлението му. — А там, откъдето идват, има още, Аштън! Много, много още!

Аштън се опита да прецени каква е сумата.

— Не разбирам — каза той, а жена му го дръпна от вратата и я затвори зад гърба му.

Отиде до масата и взе документите.

— Само чакай да чуеш — продължи тя и сърцето ѝ се разкъсваше между неочакваната сполука и смъртта на най-добрия ѝ приятел.

— Да чуя какво? — попита Аштън, взе документите и се излегна на леглото.

Четеше бързо и нетърпеливо, а след това безмълвно погледна Саша.

— Вярно е, Аштън — потвърди Саша. — По-богати сме, отколкото можеш да си представиш.

Аштън не знаеше как да се чувства. Част от него се радваше за нея, че вече не се чувства изоставена, но другото, което го тормозеше, бе, че самият той не можеше да сложи света в краката ѝ. Бе му достатъчно да я види така щастлива от неочаквано придобитото богатство. Той самият не се бе върнал с празни ръце. Бе успял да уреди заема.

— Аштън, кажи нещо — подкани го Саша, а в очите ѝ имаше безпокойство. — Не си ли доволен? Можем да си купим всичко, Аштън. Можем да осъществим мечтите си!

Аштън захвърли документите и я прегърна.

— Сладка моя, щяхме да го направим, дори нищо да не беше наследила! — каза меко.

— Нима не разбираш, че днес ни върви два пъти повече от обикновено? На мен — с наследството, а на теб — със заема.

— Да, така е — рече Аштън. — Ще си построим най-хубавата ферма в Австралия и там ще отгледаме децата си.

— Деца — повтори Саша и се почувства още по-щастлива. — Колко хубаво звучи.

Детски плач ги изтръгна неочаквано от мислите им. И двамата въпросително погледнаха към вратата.

— Бебето на Бианка — извика Саша и се затича натам. — Чудя се дали е добре.

— Е, бебетата плачат понякога — отвърна Аштън, като я последва.

Отидоха в стаята на Бианка и почукаха на вратата. Когато не получиха никакъв отговор, Аштън внимателно отвори. Саша пребледня, когато видя, че Бианка не бе там, а само бебето, увито в одеялото, плачеше.

— Къде е Бианка? — зачуди се Аштън, когато отиде до леглото.

С треперещи пръсти младата жена взе бележката, която бе оставена до детето. Въпреки че Бианка никога не бе ходила на училище, се бе научила малко да пише.

— Какво пише? — попита Аштън и се намръщи.

Саша се взря в бележката и първо си я прочете наум. После я прочете на глас.

— Пише следното: *Саша, Бианка си отива. Вземи бебето. Обичай го. Той е твой. Благодаря. Името...* — Саша се разплака,

докато четеше, но продължи. — *Името му е Тобиас.*

— Дяволите да я вземат! — извика Аштън и сви юмруци.

Саша пребледня и загрижено го погледна.

— Ядосан си, защото не искаш детето? — попита тихо. — Съмнявам се, че някога ще я намериш, дори да се опиташ. Тя отдавна бе решила, че ние ще отгледаме сина ѝ. Мислеше... мислеше, че няма да бъде добра майка.

Аштън се наведе над леглото и взе детето. Погледът му омекна, когато се взря в невинното създание.

— Не съм ядосан, защото не искам да отгледаме детето — обясни. — Яд ме е на това, защо Бианка го изоставя. Толкова много несправедливост има на този свят. Бианка е един от най-добрите примери за това.

— Да, така е — рече съпругата му и избърса сълзите си. — Надявам се да намери поне малко щастие там, където е решила да отиде.

— Ще се опитам да я открия все пак и да ѝ дам кураж. А след това ще им осигурим хубав дом. — Аштън леко галеше бузката на бебето само с показалеца си.

— Е, Тобиас, изглежда, си намери мама и татко — каза и се усмихна на сина си.

Саша прегърна съпруга си през кръста и го погледна с обожание.

ГЛАВА 32

Една година по-късно.

Пустинята „Хоумстед“ — построен отново

— Пусни го, Аштън — каза Саша и протегна ръце към Тобиас, който се притискаше към Аштън, а все още нестабилните му крачета трепереха.

Усмихна се на детето и го повика с ръка.

— Ела при мен, скъпи! Вече си на една година. Нека видим дали ще можеш да направиш първата крачка днес.

— Хайде, синко, можеш да го направиш! — каза Аштън и вдигна ръце.

Завладя го някаква особена гордост, когато Тобиас остана прав и не падна на земята като всеки друг път, когато го бе окуражавал да ходи. Дъхът му почти спря, когато момченцето сложи единия си крак пред другия, помъчи се да запази равновесие и смело пристъпи напред. Аштън веднага протегна ръце, за да го подкрепи и да го хване, ако залитне. После отиде при Саша.

— Точно така, синко! — окуражи го. — Хайде още веднъж! Нека видим следващата крачка.

В очите ѝ напиреха сълзи, докато гледаше как детето прави стъпка след стъпка и се смее от сърце.

— Тати? — рече Тобиас и с няколко бързи крачки се хвърли в ръцете на Аштън, които го очакваха.

През смях той го вдигна и го завъртя около себе си.

— Направи го! — извика. — Господи, направи го! Вече можеш да ходиш, можеш да обиколиш целия свят!

Плачът на бебето накара Саша да влезе в къщата. Докато бършеше сълзите си, тя се отправи към дъното на стаята, където бяха окачили люлката, защото бе по-сенчесто и където жестоките лъчи на слънцето нямаше да наранят нежната кожа на дъщеричката им.

— Полет, видя ли брат си? — промърмори Саша, извади бебето от люлката и го притисна до гърдите си.

Полет бе вече на пет месеца и бе повита в тънка пеленка, цялата обточена с дантела.

— Ти си на ред, скъпа. След няколко месеца и ти ще предприемеш първата си крачка.

— Тобиас вече не се нуждае от поощрения — каза Аштън, който носеше момченцето на ръце. — Не е ли твърде развит за възрастта си? Виж го само как ходи и казва „тати“. Скоро сигурно ще започне и да чете!

— Щом казваш — отвърна Саша и се усмихна на Тобиас, който поне по нейна преценка бе напълно здрав и се развиваше добре.

Усети внезапна болка, когато се сети за Бианка. Съвсем наскоро бяха прекратили издирването ѝ. От нея нямаше никаква вест от деня.

— А кога ще отидем до Мелбърн, за да подпишем документите, които ще удостоверят, че той наистина е наш син? — попита Аштън, който прочете мислите ѝ. — Тобиас ме нарича „тати“ и това е, което има значение, но ми се иска да бъде законно.

— Нали изпрати Криспин да се срещне с адвоката вместо нас — отвърна Саша и сложи Полет обратно в люлката. — Когато се върне и каже, че всичко е уредено, можем да заминем веднага и да приключим с това. Направихме всичко възможно да издирим Бианка и да ѝ дадем още една възможност да вземе сина си. Мисля, че вече имаме правото и моралното основание да го наречем свой.

Аштън остави Тобиас на пода и се разсмя с глас, когато той безцеремонно запълзя на четири крака към купчината играчки, които му бяха подарили за рождения ден.

— Е, за днес стига толкова ходене — каза и сви рамене.

После прегърна съпругата си през кръста и двамата отидоха до прозореца, за да се насладят на своето малко кралство.

— Само погледни! — рече и посочи към голямото стадо, което пасеше в далечината. — Кой можеше да предполага, че ще имаме всичко това? Само преди година бяхме бедни и отчаяни.

— Не са само парите причината за това — отвърна Саша и се намести в прегръдката му. — Най-после природата се смили над нас. Годишната бе добра. Нямаше краста, суши, аборигени, които да опожаряват всичко, и гарвани, които да нападат стадата. — Погледна към небето, по което мързеливо се влачеха пухкави бели облаци. —

Дъждът много ни помогна в градинарството — добави. — Всичко е толкова прекрасно, Аштън. Прекалено хубаво е и това ме плаши.

— Понякога и аз поглеждам в миналото, за да не забравя какво може да наруши спокойствието ни, но засега просто трябва да се радваме на нещастieto си.

Аштън се радваше, че не бе постигнал всичко това благодарение на Удроу Ръдърфорд. Заради собственото си самоуважение бе взел заем, с който купи овцете и построи отново къщата. Печалбата от продажбата на вълна стигна и за връщането на заема, и за закупуването на хубава мебелировка, каквато според него заслужаваше Саша. Тя бе депозирала парите си в банката и ги използваше само за да купува различни хубави и удобни неща за децата. Бе оставила една голяма част, за да осигури образованието им.

— Всичко се нареди чудесно, Аштън — каза тя. — Но все още не зная защо понякога се будя нощем със страха, че отново ще се окажа на улицата боса и гладна.

— Никога! — отвърна решително той.

Саша огледа стаята с дървена облицовка, завеси от дамаска и мек диван. От двете страни на камината имаше тапицирани столове с извити облегалки. Планираше да направят камини във всички стаи. В спалнята имаше огромно легло, застлано с ленена кувертюра, бродирана в Индия. Дневната бе отделена от кухнята. Там, освен камината, вече имаше и фурна с метална врата, а отстрани — приспособление за окачване на пособията за готвене. Аштън бе направил сушилка точно над камината, а от двете ѝ страни бяха разположени шкафови със стъклени витрини, зад които блестяха съдове от сребро. Над огромния свещник в дневната бяха сложили голямо огледало, което отразяваше светлината.

Всичко изглеждаше идеално. Полет също бе здрава и кротка. Тобиас бе техен син във всеки смисъл на думата, освен...

— Надявам се Криспин да не се е натъкнал на затруднения в процедурата по осиновяването — рече Саша, а в очите ѝ се колебаеше тревога.

Мелбърн

Криспин седна в бара в кръчмата на Йорк и отправи на присъстващите пияна усмивка. Изпи още една чаша ейл и извади от джоба си сгъната на четири хартия. Разгъна я, прочете я и я прибра обратно в джоба. Като носеше халба ейл, един висок и снажен мъж с подозрително изражение на тясното си лице, дойде и седна на съседния висок стол.

— Приятелю, защо си толкова весел? Празнуваш ли, че се напиваш така? — попита и махна на бармана да напълни отново чашата на Криспин. — Ако не възразяваш, бих искал да се присъединя към теб.

Криспин погледна пълната си чаша и се усмихна с благодарност.

— Много ми е приятно — каза и се чукна с тази на непознатия. — Заповядай!

Човекът се усмихна загадъчно, отпи глътка ейл и започна да си играе с чашата.

— Нов ли си по тези места? — попита, като се опита да завърже разговор с Криспин.

— Не. А ти? Не си спомням да съм те виждал в Мелбърн. — Той добронамерено го потупа по гърба. — Но в моето състояние не съм сигурен в нищо, камо ли пък кого съм срещал и кого не.

— Не каза какво празнуваш — напомни му странникът и погледна към хартията, която се подаваше от джоба му. — Ще споделиш ли с мен хубавата новина?

Криспин сви рамене.

— Разбира се. — Той отпи глътка ейл, извади листа от джоба си и го размаха така, че всички да го видят. — Бих я споделил с всеки, който иска да чуе, и ще почерпя всички по едно.

— Добре звучи — рече другият и погледна през рамо към инвалидната количка, която бе спряна така, че да не се вижда в засенчения ъгъл. — Това е още една причина всички да се поинтересуват от това, което ще кажеш.

— Зная, че има двама души, които с нетърпение чакат да чуят добрите новини — каза Криспин и мушна листа обратно в джоба си. — Те ще станат законни родители на едно прекрасно малко момченце. А аз ще стана най-щастливият кръстник, който някога е стъпвал в Австралия.

— Нима? А кои са родителите?

— Аштън и Саша Йорк — отвърна Криспин на висок глас.

Стана и огледа всички присъстващи. За момент погледът му попадна върху мъжа в инвалидната количка. Нещо у него му се стори познато, но през алкохолните пари и замъгленото си съзнание не можа да се сети точно какво. Сви рамене и продължи да се оглежда.

— Мисля, че всички вие познавате Аштън. Той неведнъж ви е сервирал ейл тук. Самата кръчма е кръстена на него.

— А детето, за което говориш? — попита събеседникът му. — Нали каза, че ще осиновяват дете?

— Точно така — отвърна Криспин и даде отново да напълнят чашата му. — Вече достатъчно дълго чакаха. Цяла проклета година. Една цяла проклета година.

— Но защо? — настоя странникът и хвърли бърз поглед към човека в количката.

— Защото искаха да бъдат честни — отговори и остави чашата си на бара, след което се усмихна на непознатия, дори плати питиетата.

— Честни? — попита за пореден път и подаде на Криспин друга чаша ейл. — За каква честност може да става въпрос тук?

Криспин отпи и избърса устата си с опакото на ръката.

— Заради Бианка Уайтлоу — обясни. — Детето е нейно. Опитаха се да я намерят и да се уверят, че не го иска. Търсиха я, но от нея няма и следа. — Криспин бе безгрижен и се чувстваше добре. Надигна отново чашата и се поля. — Ако някой знае кой е бащата на това дете, да пристъпи напред и да каже или да замълчи завинаги! — извика, разсмя се и отново започна да пие. Искаше някак си да се реваншира за почерпката, но когато се обърна да заговори странника, той бе вече изчезнал. — Е, добре — пошепна. — Можеше поне да си каже името.

Непознатият избута инвалидната количка навън, където ги очакваше кабриолет, и я вдигна там, където обикновено се поставяше седалката. Закрепи я добре и подаде юздите на сакатия, след което отстъпи крачка назад и сложи ръце на револверите си.

— Сега вече имам неоспоримо доказателство, че Бианка е родила дете — рече сакатият и в изтерзаните му очи светна странна светлинка. — Това бе всичко, което исках да зная, преди да направя следващия си ход.

— Сигурен ли си, че искаш да последваш Криспин до овцефермата на Йорк сам? — попита другият със съмнение. — Ами ако не тръгне тази вечер? Толкова е пиян, че едва ли може да се качи на седлото.

— Ще тръгне — отвърна сакатият. — Освободил е хотелската стая този следобед.

— Искам да те следвам отблизо, в случай че се нуждаеш от мен. Не си пътувал сам толкова надалеч, откакто се случи нещастieto с теб.

— Значи е време, не мислиш ли? Сега, когато зная, че имам внук, няма да прекарам остатъка от живота си в леглото и да си спомням дните, когато не бях парализиран.

— Трябва да убиеш кучия син, който те е докарал до това състояние — каза странникът и присви очи.

— Не търся отмъщение. Просто искам някой да осмисли живота ми. Внукът ми е много важен за мен.

— Сигурен ли си, че ти е внук? Откъде си сигурен, че бабата не е развъртяла крака пред всекиго, също като майката?

— Познавам я добре. Зная, че обичаше само мен. — Той сведе поглед към безжизнените си крака. — По това време можех да имам всяка жена, която пожелаех. Избрах си жена с тъмна кожа.

Вдигна юздите и решително погледна събеседника си.

— Ще чакам Криспин ей там в сянката. Ако това ще те накара да се успокоиш, имаш разрешението ми да те последвам, когато тръгна към пустинята. Не съм глупак. Зная какви опасности ме дебнат в моето положение. Доволен съм, че ще си наблизко. Ако не ми дадат детето, да ме вземат дяволите, но ще те изпратя да го отвлечеш!

Странникът се усмихна, качи се на коня и прегпусна. Скри се между две сгради и зачака Криспин да напусне кръчмата на Йорк.

ГЛАВА 33

Хоумстед

Като носеше Тобиас на ръце, Саша отвори вратата и видя широката усмивка на Криспин и тънкия слой прах по лицето и дрехите му, събран по време на дългото му пътуване от Мелбърн.

— Всичко е уредено! — извика той и размаха листа пред нея. — Прочети това. С тази записка адвокатът ти ти обяснява, че в процедурата по осиновяването неочаквано е настъпило едно улеснение. Всичко се е наредило. Това, което трябва да направите ти и Аштън, е да отидете в Мелбърн и да подпишете документите.

Саша нетърпеливо разгъна листа, който той ѝ подаде. Усмихна се с благодарност на Криспин, когато взе детето и започна да го подхвърля във въздуха и да му говори.

— Скоро ще ми бъдеш кръщелник — рече, докато Тобиас се смееше. — Ти си моето умно и добро момче — добави той и го прегърна. — Как изкара рождения ден, Тобиас, докато бях в Мелбърн?

— Много добре — отвърна Саша. — Наблюдавахме как направи първите си крачки.

— Нима? — попита Криспин със светнали очи. — Донесох нещо за рождения ден на Тобиас. Може ли да го отнеса до коня? Оставих плюшената играчка в дисагите.

— Плюшена играчка? — попита Саша, която въобще не го слушаше, защото бе твърде впечатлена от прочетеното.

Бианка някак си бе научила, че тя и Аштън възнамеряват официално да осиновят Тобиас. Бе отишла при адвоката и бе подписала документите, с които напълно се отказваше от правата върху детето и ги предоставяше на семейство Йорк. Това заличи всичките ѝ съмнения, че документите няма да бъдат действителни. След като веднъж сложеха подписите си, Тобиас щеше да бъде техен завинаги.

— Да, мислех си, че трябва да има нещо, което да прегръща, когато угасиш свещите — рече Криспин и се намръщи, когато видя, че

в очите ѝ блестят сълзи.

Знаеше защо.

Саша отново сгъна листа и го прибра в джоба на роклята си. После избърса сълзите си.

— Бианка все още желае да отгледаме Тобиас като собствено дете — каза тихо. — Въпреки че ми е тъжно, защото Бианка изоставя детето си, много се страхувах, че може да промени намерението си — въздъхна тежко. — Толкова се радвам, че не го е направила.

— Всичко е наред. Ще взема Тобиас с мен, за да му дам подаръка.

— Какъв подарък? — попита Аштън, докато прекрочваше прага.

Криспин широко се усмихна.

— Саша ще ти обясни. — Той отнесе момченцето навън.

Саша се хвърли в прегръдката на съпруга си.

— Вече няма от какво да се страхуваме. Бианка е подписала документите, с които се отказва от Тобиас завинаги.

Изненадан от новината, Аштън я погледна подозрително.

— Но как е възможно? Бианка сякаш изчезна от лицето на земята. Много добре знаеш колко упорито я търсих. Казваш, че е била в Мелбърн? Срещнала се е с адвокатата ни?

— Да — отвърна тя и започна да трие сълзите от страните си. — Всичко, което трябва да сторим, е да отидем до Мелбърн и да подпишем документите. Тобиас ще бъде наш, Аштън. Само наш син!

Криспин се върна, като носеше на ръце Тобиас, който бе прегърнал една плюшена коала и грееше от щастие.

— Харесва я — рече Криспин и го подаде на Аштън. — Трябва да запомни кой му е кръстник.

— Много мило от твоя страна, Криспин — каза Саша и го прегърна. — Благодаря!

Криспин я отблъсна леко от себе си.

— Не мисля, че ще имаш голямо желание да стоиш край мен, когато ме помиришеш — рече през смях. — Отивам да се изкъпя. — Той се отправи към вратата. — Ще ви разкажа повече за приключенията си в Мелбърн, когато се почувствам по-свеж.

— Ще дойдеш ли за вечеря? — попита Саша, докато го изпращаше до вратата. — Много ни липсваше.

— Ще бъда тук точно навреме — отвърна през рамо той.

Тя затвори вратата и се обърна към Аштън. Изглеждаше толкова естествено, че го държеше на ръце и му говореше, също като истински баща. Преди винаги се бе съмнявала докога щеше да продължи тази връзка. Ако нещо се объркаше, тя бе сигурна, че щеше да е до тях. Вече бе уверена, че истинските баща и син ги свързва не кръвта, а обичта. Край на съмненията. Слава Богу, бе спряла да се съмнява и в други неща. В голямото сърце на Бианка нямаше място за себичност. Скоро Тобиас щеше да бъде техен законен син и никой не можеше да им го отнеме.

Никой.

Звукът от приближаването на кабриолет привлече вниманието ѝ. Тя отвори вратата и се взря в далечината, като присви очи заради слънцето. Когато кабриолетът се приближи достатъчно, тя се изуми от вида на този, който го управляваше. Беше човек в инвалидна количка, но със сигурна ръка водеше двете черни кобили.

— Кой е? — попита Аштън и дойде при нея, като остави Тобиас на пода да си играе с плюшеното мече.

Кабриолетът не бе достатъчно близо, за да различи чертите на лицето на човека, който го управляваше. Вцепени се от изненада, когато видя бледото лице с деликатни черти и парализираното тяло с превит гръб, инвалидната количка, която бе поставена на мястото, където обикновено беше седалката.

— Нямам ни най-малка представа кой е — каза Саша и когато погледна към Аштън с учудване установи, че е много обезпокоен.

Побиха я студени тръпки, когато видя стиснатите му устни и тревогата във виолетовите очи.

— Аштън, изглеждаш така, сякаш си видял призрак — рече и тежко въздъхна, защото той я погледна ледено, а после отново съсредоточи вниманието си върху кабриолета.

— Мисля, че точно това видях — отвърна най-сетне и сложи ръка на единия от револверите си. — По дяволите, как е разбрал къде живея? Защо идва? И защо сам?

— Кой? — попита тя и отчаяно прокара пръсти през косата си. — Кой е той, Аштън? Кажи ми. Откъде го познаваш?

Но той продължи да се вира напред и направи няколко крачки към портата.

— Сладка моя, този сакал човек е суперинтендантът Сайлъс Хауланд — каза бавно. — Надявах се, че ме е забравил, но, изглежда, никога не би могъл.

— Суперинтендантът Хауланд? — възкликна Саша и сложи длан на устните си. — Нима е дошъл да те интересува?

— Той отдавна не притежава властта да арестува мен или когото и да било друг — увери я Аштън. — Има само една причина да дойде да ме безпокои и да разруши живота ни.

Саша хвана ръката му и здраво я стисна.

— Аштън, той е парализиран и превит така заради теб, нали? — попита и потръпна от вида му.

— Може и така да се каже — отвърна съпругът ѝ и присви очи, защото Хауланд гледаше към вратата и сигурно ги бе видял. — Един от куршумите ми го улучи и заседна в гръбнака му. По някаква случайност остана жив. Моето намерение бе да го убия.

— Лорънс Профит? — извика суперинтендантът. — Дойдох да поговоря с теб. Или трябва да те наричам Аштън Йорк? Нима си мислеше, че като смениш името си, ще се скриеш от мен, ако съм решил да те намеря?

Аштън се обърна към Саша.

— Ти стой тук. Ще се погрижа за това.

Саша отвори уста, за да му възрази, но той бе твърде бърз. С две големи крачки вече бе навън. Бързо се осъзна, когато Тобиас дойде при нея и я задърпа за роклята. Наведе се и го взе на ръце. Знаеше, че Аштън бе прав, като ѝ каза да стои вътре. Тя трябваше да предпази децата им от всяко зло, най-вече от лоши хора като Сайлъс Хауланд.

Но не можа да се пребори с любопитството си и застана зад вратата, за да чува по-добре. Ами ако Аштън бе в опасност? Какво ли можеше да му причини един парализиран човек? Изглежда, не можеше да натисне дори спусъка на оръжие.

— Защо си дошъл? — попита Аштън, а ръцете му бяха върху револверите. — Как разбра къде живея и под какво име се подвизавам?

— Нима си мислеше, че можеш да скриеш самоличността си от мен? — попита Сайлъс със сух глас. — Отне ми малко време, но накрая открих къде ти и съпругата ти сте построили къща и имате ферма. А също така зная, че гледате внука ми. — Той погледна към

Саша и Тобиас, които стояха в сянката на отворената врата. — Дойдох да си го прибера.

— Ти какво? — възкликна Аштън и пребледня. — Какви са тези глупости за внука?

— Наричате го Тобиас? — попита Сайлъс и лукаво се засмя. — Да, мисля, че това име много ще му подхожда, след като му дам и фамилията си.

Аштън остана безмълвен, защото Сайлъс продължаваше да говори невероятни неща. Погледна към Саша, която бе чула всичко и бе пребледняла както никога досега. Погледът му спря на Тобиас и сърцето му странно се сви. После отново се обърна към Сайлъс.

— Не знаеш какво говориш — каза му пресилено спокойно. — Сега обръщай проклетия кабриолет и да те няма от земята ми! Явно куршумът ми не е засегнал само гръбнака, но и главния ти мозък!

— Каквото и да си мислиш за мен, Лорънс, аз съм дошъл за внука си — изсъска Сайлъс. — Той ми принадлежи... ти, Лорънс, си ми длъжник. Куршумът ти ме лиши от младото ми силно тяло и ме осъди до края на живота си да бъда парализиран стар човек. Никога вече няма да имам друго дете. Искам наследник. Искам да ми го дадеш!

Саша не можеше вече да понесе само да стои и да слуша. Притисна Тобиас към себе си, излезе и застана до Аштън. Едва сега осъзна, че Аштън е трябвало да го застреля още преди години, и сама се изплаши от мислите си. Този човек бе живял на гърба на бедните и оттам идваше богатството му. А сега искаше да отведе сина й. Погледна към револверите на Аштън. Ако не държеше детето в ръце, щеше да се опита да довърши това, което Аштън бе започнал.

— Как, за Бога, би могъл да претендираш ти за това дете? — попита Аштън, пристъпи към него и стисна дръжките на револверите си. — Така ли измисли да ме накараш да си платя, че те осакатих? За това, че откраднах сандъка с парите от дома ти? Като измисли тази откачена история, че си дядо на момчето? Очаквах да дойдеш и да искаш да ти кажа къде съм укрil сандъчето, а не да искаш нещо толкова скъпо за мен!

— Ковчежето въобще не ме интересува — изръмжа Сайлъс. — Загубих интерес към него в деня, когато разбрах, че никога няма да похарча съдържанието му така, както желяех. Бях планирал да обиколя

света с красиви жени около мен. Сега едва се придвижвам от леглото до гостната. Пътуването през пустинята до тук бе много изморително за мен, ако трябва да бъда честен. И, Господ ми е свидетел, няма да си тръгна без детето.

Разтреперана, Саша пристъпи до Аштън.

— Казваш, че Тобиас ти е внук — рече тя. — Бъди сигурен, че няма да ти дадем детето, но преди да си отидеш, бих искала да зная как ти хрумна тази идея. Трябваше да се досетиш, че няма да стане. Няма да дам сина си нито на теб, нито на когото и да било.

— По рождение той не е твой син — отвърна Сайлъс с равен глас. — Негова майка е Бианка Уайтлоу.

— Да, зная. — Саша се взря в злите очи на събеседника си и се опита да прочете мислите му. — Но какво общо има това с теб?

Аштън погледна първо нея, после сакатия.

— Достатъчно! Не виждам никаква полза да продължаваме с тези глупости. Както вече ти казах, обръщай кабриолета и се махай!

Сайлъс не изглеждаше впечатлен от заплахата на револвера. Взря се в Аштън, после се усмихна и погледна детето.

— Какво общо има с мен това, че Бианка е негова майка? — попита бавно. — Бианка ми е дъщеря.

Признанието ѝ подежда като плесница. Залитна и почувства силната ръка на Аштън да я хваща през кръста. Аштън също бе сварен неподготвен да отговори. Просто вдигна оръжието и се прицели в гърдите на суперинтенданта.

— Не желая да слушам повече измислици — каза през зъби. — Давам ти две минути да обърнеш кабриолета и две да се махнеш от земята ми, иначе ти обещавам, че този път куршумът ми ще направи нещо повече. Възнамерявам да го пратя право в черното ти сърце.

— На твърде малко хора съм казвал това, което ще ти кажа сега — рече Сайлъс и очите му блестяха, докато гледаше Тобиас. — Някога започнах една забранена връзка. Влюбих се в майката на Бианка. Тя е истинска потомка на аборигените, но е най-красивата жена, която някога съм виждал. Аз бях магистрат, тъй да се каже, стълб на обществото. Бях принуден да изоставя жената, която обичах, да я отхвърля дори след като ми каза, че е бременна. Мислех, че обществеността е по-важна за мен от жената, която обичах, или от нашето дете, Бианка. Стоях настрана и никога не признах дъщеря си.

Гледах да не се срещам с майка ѝ, защото тя щеше да ме убие заради това, в което се бе превърнала Бианка. В проститутка. В евтина курва.

Саша внимателно слушаше историята и подробностите. Струваше ѝ се, че е много убедителен. Напълно бе възможно да е дядо на Тобиас. О, как ѝ се искаше да избяга с Тобиас и да се скрие. Нямахше да позволи на този зъл човек да застане на пътя ѝ. Тобиас вече бе част от нея, също ако го бе носила под сърцето си и бе изпитала болките при раждането му. Със сигурност те щяха да бъдат по-леки от сегашните.

— И очакваш да ти повярвам? — попита Аштън, като криеше страха си от това, че е чул истината.

Очите на сакатия бяха същите като на Бианка. Няколкото пъти, когато я бе срещал лице в лице, бе впечатлен от прекрасните ѝ зелени очи, докато повечето, ако не и всички аборигени, имаха тъмни очи.

— Обърнах гръб на дъщеря си — каза Сайлъс със слаб глас. — Но няма да обърна гръб на внука си. — Той протегна ръце към детето. — Дайте ми го! След като дъщеря ми го е изоставила, той по право е мой.

— Ако си вярвал, че ще ти дам детето, независимо дали си му дядо или не, значи си по-глупав, отколкото те мислех — рече тихо Аштън и направи крачка към портата, като извади револвера си. — Този път няма да си играя да броя. Просто ще се прицеля и ще стрелям. Ако искаш да посрещнеш утрото жив, по-добре тръгвай! — Застана неподвижно и вдигна револвера. — Никога повече не идвай тук. Няма да те допусна до жената и децата си.

— Длъжник си ми — каза Сайлъс, а очите му бяха пълни със сълзи.

— Кучи син. Нищо не ти дължа! А сега се махай!

Сайлъс започна да плаче като дете, погледна за последен път към Тобиас, а после подкара конете, направи широк полукръг и си отиде. Аштън го гледа с разтуптяно сърце, докато се превърна само в точка на хоризонта. След това прибра револвера и се обърна. Сърцето му се сви, когато видя, че Саша плаче, а Тобиас кротко спи на рамото ѝ.

— Какво ще правим, ако се върне? — проплака тя.

— Ние ще бъдем готови — отвърна той и обви ръце около тях. — Скъпа, трябва да го осиновим възможно най-скоро. Утре заминаваме за Мелбърн.

— А ако ни попречи да го осиновим? — попита и го погледна умолително през сълзи.

— Не може, поради същите обстоятелства, които са го възпирали преди. Гордостта му не би понесла да признае дъщеря, в чиито вени тече кръвта на аборигените.

— О, Боже, надявам се да си прав — рече Саша. — Аштън, не мога да си представя живота без Тобиас. Обичам го с цялата си душа и сърце!

— И аз — отвърна той и леко я целуна по челото.

— Не можем да позволим да се случи нещо на семейството ни — каза той и погледна Тобиас, който доверчиво спеше в ръцете ѝ.

Аштън кимна, но се страхуваше от пътуването до Мелбърн. Това, че Сайлъс бе дошъл сам, не означаваше, че в пустинята не го очаква група въоръжени мъже, които да му помогнат, ако не успее да вземе детето с добро. Опита се да я окуражи:

— Всичко ще се оправи. Ще видиш.

Тя внезапно се вцепени от страх. Познаваше го достатъчно добре, за да не разпознае тревогата в гласа му, нито можеше да скрие от нея онази странна светлинка, която заиграваше в погледа му, когато нещо не беше наред.

О, Боже, кое я бе накарало да си мисли, че щеше да бъде много просто да осинови Тобиас!

ГЛАВА 34

Саша се стресна в съня си. Обърна се към Аштън и с облекчение установи, че той е до нея. Бе сънувала, че е сама наред пустинята. Бе търсила безуспешно него и децата. Тъкмо преди да се събуди, бе припаднала под палеците лъчи на слънцето...

Чукане на вратата я стресна. Аштън се надигна на лакът и разтърка очи, а тя облече една нощница и затича да отвори. Коленете ѝ омекнаха, когато видя Криспин с кървяща рана на челото.

— Божичко, какво се е случило? — попита и се хвана за вратата.

После погледна надолу по коридора към вратата на стаята на Тобиас. Бе отворена и можеше да види, че люлката му е празна.

— Не! — изпищя и се промъкна покрай Криспин. — Не може да са го взели! Криспин, ти трябваше да пазиш пред вратата! Каж ми, че всичко е наред! О, Криспин, кажи ми, че Тобиас е добре!

Аштън скочи от леглото и obu бричовете си. Изтича в стаята на Тобиас и пребледня. Очевидно бе, че детето е отвлечено.

— Съжалявам — каза Криспин, който се държеше за главата и залиташе. — Дори не съм чул да се приближава някой. Удариха ме изненадващо. Все пак съм по-добре от онези, които пазеха отвън. Заклани са.

Аштън безмълвно се взираше в празната люлка, после прегърна Саша и се опита да я успокои.

— Дори не зная колко време съм бил в безсъзнание — продължи Криспин. — Аштън? Саша? Какво друго да кажа, освен че съжалявам?

Приятелят му го погледна през рамо.

— Как си? Изглежда, добре са те подредили. Боли ли те?

— В главата ми като че ли звънят сто камбани, но ще се оправя. Едно е сигурно — идвам с теб да намерим Тобиас.

Саша се отдръпна от съпруга си.

— Идвам с вас — проплака, но после вдигна глава и изтри сълзите си. — И въобще не се опитвай да ме спираш, Аштън! Нищо не може да ме отклони от решението ми да търся сина си!

— Но какво ще стане с Полет? — попита угрижено той.

— Тя е на сигурно място. Този, който наистина е в опасност, е Тобиас.

Криспин и Аштън я последваха в коридора.

— Ще огледам навън и ще събера хората — рече Криспин.

Аштън я хвана за китката и я спря.

— Най-добре е да не идваш с нас, Саша. Който и да е взел Тобиас, има цяла нощ преднина. Със сигурност ще пристигне преди нас в Мелбърн. Търсенето може да се окаже много дълго, скъпа.

— Трябва да дойда — отвърна Саша и се задави в сълзи от отчаяние. — Когато намерите Тобиас, аз трябва да съм там, за да го успокоя. Аз съм му майка. Той има нужда от мен.

— Разбира се, че си права. Когато го намерим, сигурно ще е примрял от страх. За него е по-добре да си там.

— Кой може да е направил това? — попита тя.

— Трябвали да питаш? — отвърна саркастично той. — Сайлъс Хауланд, ето кой.

— Но той е безпомощен и сакат — каза тя и не преставаше да бърше сълзите си.

— Сладка моя, този инвалид има пари и може да наеме цяла армия, ако желае. Трябваше да се досетя, че не е дошъл сам. Когато си отиде, трябваше да предположа, че няма да се предаде така лесно. Още тогава наемниците са очаквали заповедите му. Без значение колко пазачи бях оставил навън, пак нямаше да бъде достатъчно.

— Ако Сайлъс е отговорен за изчезването на сина ни, поне няма да се страхувам за сигурността му — каза меко Саша. — Старецът няма да нарани собствения си внук.

— Този стар човек е в състояние да стори всичко и всекиму — отвърна Аштън, но му се искаше да не беше го казвал, защото от очите ѝ отново бликнаха сълзи.

Слънцето едва се бе подало на хоризонта. Саша яздеше Облак и се стараяше да не изостава от Аштън. Косата ѝ се вееше като черен облак зад нея, а полите на роклята ѝ за езда бяха вдигнати над коленете. Погледна през рамо към мъжете, които ги следваха. Криспин бе начело. Отново погледна напред и за пореден път изтръпна при

мисълта, че Тобиас се намираше в ръцете на този зъл човек. Долната ѝ устна потрепери, докато се бореше с плача. Не искаше да разстройва Аштън повече. Той тъжеше също като нея, защото обичаше сина си така, както обича всеки баща, независимо дали говореше гласът на кръвта или не.

Неочаквано Аштън вдигна ръка във въздуха и всички спряха. Той се наведе на седлото и внимателно се взря в далечината.

— Какво има, Аштън? — попита Саша и засенчи очите си с ръка.
— Защо спря? Видя ли нещо?

Дъхът ѝ спря, когато видя. На пътя имаше обърнат кабриолет.

— О, не! — изпищя, като го разпозна. — Не, Господи, не!

Аштън приближи коня си и я хвана за ръка.

— Саша, ще отида да видя какво става.

Не можа да скрие страха в гласа си. Нямахше съмнение, че това бе кабриолетът на Сайлъс Хауланд.

— Аштън, не мисля, че мога да отида и инч по-нататък. Страхувам се, че... аз... Тобиас може...

Аштън сложи ръка на устните ѝ и я накара да замълчи.

— Ще се върна възможно най-бързо. — Той препусна, а вътрешно изгаряше от ярост и страх.

Криспин тръгна след него.

— Той е, нали? Сайлъс Хауланд. Претърпял е злополука.

— Така изглежда — извика Аштън в отговор.

Опита се да се успокои, но когато видя счупената инвалидна количка да се въргаля отстрани на пътя, разбра, че това, от което се бе страхувал, бе факт. Спря коня си, когато откри тялото на Сайлъс Хауланд, прободено от куршум в гърдите, недалеч от количката. Съвсем онемял, откри и тялото на друг мъж от другата страна, а причината за смъртта му също бе куршум.

— По дяволите! — рече Криспин и слезе да провери дали Сайлъс Хауланд е още жив.

Когато не напипа пулс, кимна на Аштън. Той също слезе от коня и започна като луд да тича из храстите и да търси следи от Тобиас. Когато намери одеялцето му, вече знаеше със сигурност, че е отвлечен и може би се намираше далеч в пустинята и те никога вече нямаше да го видят. Аштън скри лицето си в ръце и се разрида.

— О, Господи! — изстена. — Господи, какво ще кажа на Саша? Синът ни! Малкото ми синче!

Саша се приближи и шокирана, слезе от коня и отиде при него.

— Не е нужно да ми обясняваш, Аштън — каза тя. — Вече зная. Тобиас го няма. Отвлекли са го. Но защо?

— Разбойници — обясни ѝ той. — Могат да получат много пари за здраво дете като Тобиас. В Австралия има много бездетни. Ще го продадат на най-висока цена. — Той погледна към кабриолета. — Взели са и конете.

Саша го погледна за момент с празен поглед.

— Трябва да намерим Тобиас. Трябва. Не мога да допусна никой да го продаде, сякаш е животно.

— Ще съберем група за издирване, Саша, но не и преди ти да се прибереш вкъщи — рече твърдо Аштън. — Имаме и друго дете. Тя също се нуждае от теб, Саша. Полет се нуждае от теб.

Изпаднала в унес, Саша кимна.

— Да, Полет се нуждае от мен. Трябва да се върна вкъщи при нея. Не мога да позволя нищо да ѝ се случи.

— Ето, това е моето момиче — каза той и зарови лице в косата ѝ. — Да си вървим у дома. Ще те оставя там и ще отида да намеря сина ни, та ако ще да го търся и до края на света.

— Благодаря ти, Аштън — отвърна Саша и се притисна по-силно.

Ръка за ръка, те отидоха до коня ѝ и той ѝ помогна да се качи, а после сам яхна своя и я последва, за да я наблюдава отблизо, докато стигнаха вкъщи. Тя бе толкова изтощена, че се наложи да я свали от седлото. Когато стигнаха до вратата, нещо в сянката на стълбите привлече вниманието им.

— Боже, това динго ще роди кученцата си точно пред вратата ни — извика тя.

Очите ѝ се разшириха от радост, когато разпозна дингото. Никое друго не можеше да има такива петънца на главата. А и никое друго не би родило малките си в такава близост до най-опасния си враг — човека.

— Светкавица? — зарадва се Аштън и коленичи до нея. Раждаше се вече четвърто кученце.

— О, това е Светкавица! — извика Саша. — Дойде си най-сетне у дома! И си ни донесла специален подарък.

След това се родиха още две кученца. Внесоха ги в къщата и Саша набързо пригоди легло в една голяма кошница. Усмихна се, когато ги видя едно по едно да отиват да сучат. Сълзи на радост потекоха от очите ѝ, но скоро се превърнаха в сълзи на мъка от загубата на Тобиас.

— Отивам да видя Полет, а след това тръгвам да търся сина ни — каза Аштън и за последен път погали кучето, преди да се изправи.

Саша погали Светкавица и кученцата и го последва по стълбите. Когато се отправиха към стаята на Полет, вниманието им бе привлечено от някакъв шум в стаята на Тобиас.

— Като че ли скърца люлеещият се стол — пошепна Саша и спря нарочно пред вратата.

— Сигурно прислужницата люлее Полет — отвърна Аштън и сви рамене. — Да влезем и да видим.

Отидоха тихо до вратата и Саша изчака, докато Аштън почука. Когато вратата се отвори и видя кой седеше вътре, краката ѝ се подкосиха. Аштън я хвана и я подкрепи.

— Бианка? — попита и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Тобиас?

Бианка леко люлееше сина си, който спеше в ръцете ѝ.

Аштън и Саша влязоха и продължиха да се взират невярващо в тях двамата. Като продължаваше да го люлее, Бианка им се усмихна.

— Бианка спря Сайлъс Хауланд — каза тихо. — Връщам ви сина. Вижте го как спи. Не е ранен. Връщам го в дома, към който принадлежи.

Тя стана и го подаде на Саша, която го погледна през сълзи и се зачуди как може да спи толкова спокойно и доверчиво, сякаш нищо не му се бе случило. След това се обърна към Бианка.

— Как разбра за Сайлъс? — пошепна.

— Имам приятели в Мелбърн, които знаят всичко. Така разбрах, че Сайлъс се готви да дойде тук и да вземе Тобиас. Знаех и защо. Той трябваше да бъде спрял. И аз го спрях. Убих него и мъжа, който го придружаваше, а после освободих конете.

— Тогава знаеш какъв е бил Сайлъс на теб и Тобиас? — попита Аштън и приятелски сложи ръка на рамото ѝ.

— Беше ми баща — каза тя с безразличие. — Дядо на Тобиас.

— И това ли ти казаха твоите приятели в Мелбърн? — попита Саша, докато люлееше детето на ръце.

— Не — промърмори Бианка. — Майка ми ми каза.

— След като ни напусна, си отишла при майка си? — попита Аштън и забеляза с какво обожание гледа тя детето си.

— Бях при моите хора, към които съм принадлежала винаги. Ще се махна от света на белите именно защото част от мен е бяла. Сега съм в мир със себе си и зная коя съм. Ще се върна при моя народ. Тяхната съдба е и моя съдба. Но никога вече няма да направя нещо, с което да ги посрамя.

Бианка протегна ръка и нежно докосна бузката на Тобиас.

— Но Тобиас...? — осмели се да попита Саша.

— Твоето бъдеще е и негово бъдеще. Това е писано на моя син, който сега е твой.

Тя се обърна и тръгна към вратата.

— Трябва да се върна при хората си — каза през рамо. — Ще трябва да навлезем много далеч в пустинята, за да не могат властите да ме намерят и да ме затворят заради убийството на двамата мъже. Никога не биха разбрали защо го направих.

Обърна се и ги погледна с копнеж.

— Не се страхувайте, че ще бъдете обвинени в престъпление. Изпратих писмено признание до властите. Направих го, за да ви защитя. Трябва да живеете в мир и да отгледате децата си. Може би някой ден пътищата ни отново ще се пресекат. Дотогава — бъдете щастливи!

Аштън и Саша останаха безмълвни, след като тя излезе. Погледнаха към Тобиас, а после се спогледаха учудено.

— Явно нищо на този свят не се постига лесно. — Той нежно я погали по бузата.

— О, Аштън... — Саша преглътна риданията си. — Синът ни е отново с нас и този път винаги.

Отидоха заедно до прозореца и Аштън повдигна завесата. Видяха как от сенките излезе възрастна аборигенка, Бианка я хвана за ръка и двете тръгнаха към пустинята.

— Майка ѝ — пошепна Саша. — Това трябва да е майката на Бианка.

— Макар и трудно, мисля, че Бианка намери най-сетне своето щастие — каза Аштън. — Ще е добре при майка си и другите си приятели.

Саша го погледна с любов и обожание. Той беше нейната най-голяма радост в живота.

Бе благословена с неговата обич.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.